

„Kötelező olvasmány!”

MARYSE'S BOOK

MEGTÖRVE

2.

A LEGFÉNYESEBB ALKONYV

USA Today bestsellerszerző

ALY MARTINEZ

álomgyár

„Kötelező olvasmány!”

MARYSE'S BOOK

MEGTÖRVE

2.

A LEGFÉNYESEBB ALKONY

USA Today bestsellerszerző

ALY MARTINEZ

álmgyár

ALY MARTINEZ

**A LEGFÉNYESEBB
ALKONY**

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Aly Martinez: *The Brightest Sunset* (The Darkest Sunrise #2), 2017

Fordította
GOITEIN ZSÓFIA

Copyright © 2017. The Brightest Sunset by Aly Martinez
The moral rights of the author have been asserted.
Hungarian translation © Goitein Zsófia, 2020
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!

A szerzőtől az Álomgyár Kiadó gondozásában megjelent:
Hazug valóság (Cora és Penn-sorozat 1.), 2019
Kínzó valóság (Cora és Penn-sorozat 2.), 2019
Érted mindent (Összekötve 1.), 2019
Tőled semmit (Összekötve 2.), 2019
A legsötétebb hajnal (Megtörve 1.), 2020

Borítóterv: Faniszló Ádám
További grafikai munka: Németh Renáta
Szerkesztette: Kónya Orsolya
Korrektúra: Drabon Zoltánné
Tördelés: NovaBook

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2020

Felelős kiadó: Nagypál Viktor

Elérhetőségeink:

+36 30 487 3552

admin@alomgyar.hu

www.alomgyar.hu

www.facebook.com/alomgyar

[instagram.com/alomgyarkiado](https://www.instagram.com/alomgyarkiado)

ISBN 978-615-6013-83-5

ELŐSZÓ

Porter

– Várj, Catherine! – kiáltottam, és a nadrágom farzsebébe tettem a pénztárcát. Hannah-ra néztem, aki épp a hordozóban gügyörészett, miközben óvatosan kísétáltam vele a kardiológus rendelőjéből.

– Csatold be magad, Travis! – mondta idegesen Catherine.

– Miért nem mehetek apával? – nyafogott Travis, és becsapta a kocsiajtót.

Oldalra fordultam, kicsit szlalomoztam a parkoló autók között, és pont akkor értem oda, amikor Catherine elindította a motort. Gyorsan rátettem a kezem a motorháztetőre.

A feleségem ugrott egyet, és ijedten rám nézett.

Hannah-t a levegőbe emeltem, és a szélvédőnek támasztottam a hordozót.

– Nem felejtettél el valakit?

Catherine szeme kikerekedett.

– A francba – Miután leállította a motort, kinyitotta a kocsiajtót, és kiugrott. – Azt hittem, nálad van.

– Nálam *volt*. De vissza kell mennem dolgozni.

Odajött, kivette a kezemből a hordozót, aztán betette a kocsiba.

– Apa! Hazamehetek veled? – kérdezte Travis.

– Sajnálom, de vissza kell mennem dolgozni – válaszoltam, és mélyen a szemébe néztem.

Láttam, milyen szomorú, ezért elfogott a lelkifurdalás.

– Mit szólnál, ha játszanánk a videójátékkal, miután hazaértem? – ajánlottam kárpótlásul.

– Jó! – kiáltotta lelkesen.

Ezzel véget is ért a beszélgetésünk, mert Catherine hirtelen becsapta a hátsó ajtót. A vezetőoldali ajtó kilincse felé nyúlt, de gyorsan elkaptam a csuklóját.

– Egész nap dühös leszel?

– Igen, Porter. Jó eséllyel egész nap dühös leszek – válaszolta flegmán, miközben rám nézett.

– Jó ég, Catherine! Az orvos nem ért egyet a terveddel. Talán hallgatnunk kéne rá, mégiscsak ő a szakember.

– De én vagyok az anyja! – jelentette ki gyilkos pillantással.

Senki nem akarja azt hallani, hogy a gyerekének szívátültetésre van szüksége, de tudtuk, hogy közeleg az idő. Travis négyéves volt, amikor diagnosztizálták. Catherine azt mondta, hogy megfelelő gyógyszerelés mellett a fiunk jobban lesz. De egyetlen kattintás dr. Google-ra, és rögtön tudtam, hogy ez nem igaz. A dilatatív kardiomiopátiára nincs gyógyszer.

Kezelní lehet, karbantartani lehet, de valódi gyógyulást csak a szívátültetés eredményez.

Catherine az évek során sikeresen meggyőzte magát az ellenkezőjéről. Órákat töltött azzal, hogy megoldás után kutatott az interneten. Megszállottan gyűjtötte a Travishez hasonló állapotban lévő gyerekekről szóló sikertörténeteket.

Aznap reggel kész kezelési tervvel állt elő, és az alkalmazandó

gyógyszereket is megnevezte. Teljes meggyőződéssel hitte, hogy ez segíteni fog a fiunkon. Az viszont nem tetszett neki, hogy nem álltam mellé az ügyben.

– Fogalmad sincs, mekkora fájdalom lesz őt elveszítenem. Én is meghalok vele. Nem tudom... – abbahagyta, amikor remegni kezdett az álla, és idegesen átnézett a válla fölött, hogy vessen egy pillantást Travisre.

– Nyugalom – suttogtam, és átöleltem. – Nem lesz semmi baj.

– Gondolod?

– Persze – hazudtam.

– Nem hiszem – rázkódni kezdett a válla, miközben hozzám bújt.

Nagyon ritka volt, hogy Catherine kimutatta az érzéseit. Mióta Hannah megszületett, nagyon rosszul aludt. A lányom makkegészséges volt, és édesdeden átaludta az éjszakákat, Catherine mégis számtalanszor felébredt, hogy megnézze. Kisebb vagyont költöttem bébiőrre és mindenféle monitorra, melyek kifejezetten arra szolgáltak, hogy beriasszanak, ha a gyerek nem lélegzik, de Catherine félelmét semmi sem csillapította.

Kezdetben nem aggódtam emiatt, de aztán minél idősebb lett Hannah, annál rosszabbra fordult Catherine állapota. Valahányszor felkeltem az éjszaka közepén, a feleségem mindig fent volt, bement a gyerekszobába, és a kezét mindig Hannah mellkasára tette. Mintha arra várt volna, hogy megáll a gyerek szíve. Mosolygott, és mindig azt mondta, hogy szereti nézni, ahogy a lányunk alszik, de tudtam, hogy itt jóval többről van szó. Amikor beszélni akartam vele a dologról, mindig lerázott, és másra terelte a szót.

– Mi lesz, ha meghal, mielőtt találnak neki donort? – suttogta.

– Catherine! Még nincs szükség szívatültetésre. Még van más lehetőség.

– Nem veszíthetem el újra, Porter – zokogta.

– Senki nem veszi el – suttogtam. – Esküszöm, nem engedjük el Travist. Hallgassunk az orvosokra, és legyünk optimisták, mielőtt kétségbeesünk a szívatültetés miatt.

– Nem érted. Ha bármi történik vele...

Mélyen a szemébe néztem.

– *Semmi* nem fog vele történni. Jó lenne, ha nem tennél úgy, mintha a szívatültetés maga lenne a halálos ítélet. Az a beavatkozás életet menthet.

– És meg is *ölheti*. Akkor mi lesz velem?

Már megint ő. Mindig ide lyukadtak ki a beszélgetések. Hogy mi lesz *vele*, ha meghal a fiunk? Az mindegy, hogy mással mi lesz. Az végképp semmiség, hogy Travis életét veszti.

Mindig minden Catherine-ről szólt.

Idegesen sóhajtottam egyet.

– Mindannyian rendbe jövünk. A fiunk... – Átnéztem Catherine válla fölött, és láttam, hogy Travis komolyan figyel minket, ezért rámosolyogtam, és kacsintottam. Aztán Catherine felé súgtam: – Muszáj összeszedned magad. Travis minket néz. Nem várhatjuk, hogy erős legyen, ha mi elhagyjuk magunkat.

– Isten bocsássa meg, hogy az anyja nem tökéletes!

– Nem úgy értettem. Egy szóval sem mondtam, hogy tökéletesnek kell lenned – sziszegtem a fogam között.

– Mennem kell – csattant fel, aztán kinyitotta a kocsiját.

A francba. Most megint mérges. És szomorú.

Már semmit nem mertem mondani, amikor beszállt. Tudtam, hogy úgyis hiába. Épp eléggé felhúzta magát.

Kivettem a zsebemből a kulcsot, odamentem a kocsihoz, és úrrá lett rajtam a bűntudat. Bántott, hogy Catherine szenved, de ha kiborult, képtelenség volt vele bármit is kezdeni.

A kapcsolatunk nagyon megváltozott az évek során. Azt mondtam magamnak, hogy ez minden házasságban előfordul. Főképp, ha a beteg gyerek miatt állandó stressz az életünk, becsúszik egy nem várt terhesség, aztán a végtelenségig kimerülünk, miután megszületik a baba.

De ha őszinte akarok lenni, már jóval ezelőtt megromlott köztünk a viszony.

Szerettem a feleségemet, de messze nem úgy, mint régen. Most már nem érzésből szerettem, hanem tudatosan ügyeltem rá, hogy ez így legyen.

Beszálltam a kocsiba, és olyan rossz érzésem támadt, hogy összeugrott a gyomrom.

Vissza kellett mennem dolgozni, de a lelkiismeretem nem hagyott.

A családomnak szüksége volt rám.

A *feleségemnek* szüksége volt rám.

Ezért amikor láttam, hogy Catherine kikanyarodik a parkolóból, én is balra kanyarodtam, ahogy ő.

Nem volt nagy forgalom, ezért tíz perc múlva már majdnem otthon voltunk.

– Jó napot, Karen. Porter vagyok. Ma nem megyek be – mondtam a titkárnőmnek, miközben követtem Catherine kocsiját.

– Jaj, ne! Ezek szerint nem kaptak jó híreket az orvostól?

– Nem igazán, úgyhogy szerintem az lesz a legjobb, ha a nap hátralévő részében...

Torkomon akadt a szó, amikor láttam, hogy Catherine autója kisodródik. Izgatottan vártam, hogy visszarántsa a kormányt, miközben arra gondoltam, hogy talán egy pillanatra lefelé nézett, vagy megfordult, hogy odaadjon valamit a lányunknak.

Pislogni nem volt időm, amikor a korlátnak ütközött. Nem volt hangos, mégis rémisztőnek tűnt, hiszen tudtam, hogy a kocsiban ül a családom. Összeugrott a gyomrom, amikor szem elől tévesztettem őket a hídnál.

Olyan gyorsan történt minden, hogy teljes képtelenségnek tűnt. A fékre tapostam, és kiesett a kezemből a telefon, amikor megálltam a kocsival.

Kipattantam, és a korláthoz rohantam. Több mint két éve minden nap átmentem ezen a hídon a kocsival, de abban a pillanatban fogalmam sem volt, mi van alatta. Csak arra tudtam gondolni, hogy Catherine autója egy sziklára zuhant. Amilyen idegállapotban voltam, megkönnyebbültem, amikor láttam, hogy süllyed a kocsija. Úgy gondoltam, hogy a víz még mindig jobb.

Catherine tud úszni.

Travis is.

De Hannah...

Levágattam a köves lejtőn. Félig csúsztam, aztán gatyaféken folytattam a távot. Még így sem lassultam le.

– Catherine! – ordítottam, és ruhástul a vízbe vetettem magam.

Úgy éreztem, egy örökkévalóságig tart, amíg az autóhoz érek. Mivel egyikük fejét sem láttam a vízfelszín felett, kezdtem

belebolondulni az aggodásba. Arra még emlékszem, hogy a hídról kiabál néhány ember, aztán láttam egy férfit, aki a túloldalról beugrott a folyóba. Csak arra koncentráltam, hogy mielőbb a családom közelében legyek, ezért fel sem fogtam, hogy az emberek segíteni akarnak, és azért álltak meg.

Mire a kocsinhoz értem, a vége már teljesen víz alatt volt, és csak a tetejének egy részét lehetett látni. Az ütköző úgy állt ki a folyóból, mint egy bója.

Olyan gyorsan vert a szívem, hogy azt hittem, ott helyben kiugrik. Még ez sem lett volna gond, ha van annyi időm, hogy kimentsem a családomat.

– Travis! – idegesen próbáltam kinyitni a hátsó ajtót, de hiába. – Jövök, fiam. Tarts ki! – ordítottam, bár fogalmam nem volt, hogy egyáltalán hallja-e. Csak azt akartam, hogy tudja, számíthat rám. Ökölrel az ablakra csaptam, de csak annyi történt, hogy megsérült a kézfejem.

Azon gondolkodtam, mit tehetnék, amikor meghallottam, hogy sír.

– Apa!

Majd megszakadt a szívem.

– Itt vagyok! Kiszedlek! – az arcom két oldalához szorítottam a kezem, hogy eltakarjam a napot, és benéztek a kocs ablakán.

Catherine fogta Travist. A fiunk hátát a saját mellkasához szorította, és vérben forgó szemmel figyelte. Travis hátrahajtotta a fejét, és felemelte a kezét. Levegő után kapkodott, miközben folyamatosan emelkedett körülöttük a víz szintje.

– Catherine! – üvöltöttem, és folyamatosan csapkodtam az ablaküveget. – Nyisd ki az ajtót! Add ide Travist!

Nem mozdult. Üveges tekintettel bámult rám, aztán az állá eltűnt a víz alatt.

– Nem! Nem! Nem! – kiáltottam. Benéztem a kocsiba, és láttam, hogy az első ablakok egy résnyire nyitva vannak, és befolyik rajtuk a víz.

Mély levegőt vettem, aztán lemerültem. Olyan sötét volt a folyóban, hogy csak a formákat láttam, a részleteket nem tudtam kivenni, mégis megtaláltam az ajtót. Belekapaszkodtam a kocsiaablak tetejébe, és olyan erősen húztam, ahogy tudtam. Minden erőmet bevettem. Az ablaküveg széttört a kezemben, de olyannyira felszökött az adrenalinszintem, hogy nem éreztem fájdalmat.

Miután bemásztam a süllyedő autóba, rögtön a légszák felé nyúltam.

– Szállj ki! – ordítottam Catherine-re, az ablak felé toltam őt és Travist. Aztán úrrá lett rajtam a pánik, amikor észrevettem, hogy Hannah ülése teljesen elmerült. Gyorsan odaúsztam hozzá, és reszkető kézzel próbáltam kiszabadítani. Amikor végre sikerült teljesen kicsatolnom az ülésből, kiemeltem a lányomat. Nem volt magánál, de őszintén reméltem, hogy a levegő majd segít. Összeugrott a gyomrom, amikor láttam, hogy Catherine még mindig a kocsiban van. Travis folyamatosan ficáncolt a karjai között, az arca pedig majdnem teljesen víz alá került.

– Gyerünk! – ordítottam, aztán megragadtam Catherine felsőjét, és húztam magam után, miközben úsztam, amilyen gyorsan csak tudtam. Kezemben a mozdulatlan lányunk, akit erősen magamhoz szorítottam.

Amikor a felszínre értem, felemeltem Hannah-t, aztán

megfordultam, és vártam, hogy Catherine és Travis is feltűnjön.

Abban a néhány másodpercben megszűnt körülöttem a világ.

Semmi nem számított.

Sem a hideg víz.

Sem a hányinger, ami folyamatosan kerülgetett.

Csak az a két fej, amit látni akartam.

– Gyerünk! Gyerünk! Gyerünk! – imádkoztam, aztán odaúsztam a parthoz a lányom élettelen testével a kezemben.

Rá se néztem az emberre, akinek átadtam Hannah-t, mielőtt visszaúsztam az autóhoz. Szívem a torkomban dobogott, és úgy éreztem, mintha mázsás súly lenne a mellkasomon.

Csak az ütköző látszott ki a vízből. Mintha az életem is az autóval együtt süllyedt volna.

Hol a francban vannak?

Lemerültem, aztán visszaúsztam az autóhoz.

Amikor láttam, hogy még mindig a kocsiban vannak, hirtelen világossá vált minden, amiről eddig nem akartam tudomást venni.

Nem láttam sokat, csak annyit, hogy Catherine átkarolja Travis vállát, aki már csak lebeg a vízen. Először őt kaptam el. Megpróbáltam kirántani az ülésből, de mintha Catherine visszarángatta volna. Már alig bírtam erővel, de tudtam, hogy nincs más lehetőség, mint összeszedni magam, és kimenteni őket.

Miközben Catherine-nel küzdöttem, hogy kiszabadítsam Travist, a lehető legrosszabbtól tartottam.

Nem volt több légbuborék, csak egy süllyedő autó, ami a halálba viszi Travist és a feleségemet.

Néhány másodpercig eltartott, mire rájöttem, mi történik.

Először azt hittem, Catherine megsérült, és ezért ilyen zavart. De ahogy telt az idő, belém hasított a felismerés.

Megkarmolta a kezemet.

Hasba rúgott.

Minden erejével magához húzta Travist.

Ez nem baleset volt. Catherine minden lépést pontosan megtervezett, és tudatosan tartja magánál a gyereket. És tudatosan nem mozdul az autóból. Az volt a pohárban az utolsó csepp, amikor éreztem, hogy a biztonsági övet sem kapcsolta ki. Amikor az előbb magammal rántottam őket, a feleségem még nem ott ült, ahol most. Ez végképp azt bizonyítja, hogy pontosan tudta, mit csinál.

Megfagyott az ereimben a vér. Hirtelen bevillant annak a napnak az emléke, amikor a piacon találkoztunk. Paradicsomot akartam venni, helyette lett egy családom.

Elhomályosult a látásom, és éreztem, hogy nincs elég oxigén. Előbb még mindkettőjüket meg akartam menteni, de rájöttem, hogy keményebb lesz a küzdelem.

Már nem remegett a kezem, és a félelmem haraggá változott. Káromkodtam, és azt ordítottam, hogy gyűlölöm Catherine-t, de csak néhány buborék jelent meg a vízen. Addig nem nyugodtam, míg ki nem húztam Travist a karjai közül.

Nem néztem hátra, amikor levegőt vettem, csak hagytam odaveszni a feleségemet.

Csak hogy nem volt egyedül. Porter Reese, a férfi, aki megesküdött, hogy szeretni fogja egészségben, betegségben, a férfi, aki megvigasztalta, ha sírt, és vele nevetett, a férfi, aki megígérte, hogy mindörökké szeretni fogja, ugyancsak odalett

abban a folyóban.

Három sötét, zavaros, és gyötrelmes évbe telt, mire az említett Porter Reese ismét felbukkant.

ELSŐ FEJEZET

Charlotte

Nem kaptam levegőt.

Nem tudtam megszólalni.

Egy ép gondolatom nem volt.

Csak az ösztöneim vezéreltek.

Szélesebesen kitéptem magam Porter karjai közül.

– Lucas! Kisfiam! Lucas! – ordítottam, ahogy elindultam a gyerekekkel. Mindennél nagyobb késztetést éreztem, hogy elmeneküljek.

De Porter gyorsabb volt. Megragadta a könyökömet, és alaposan megszorított.

– Hagyd abba, Charlotte! Ne csináld ezt! Ő *nem* Lucas.

Hallottam, amit mond, de biztos voltam benne, hogy hazudik.

Tom odalépett, és erélyesen rászólt.

– Engedje el Charlotte-ot, Reese!

– Adják vissza a fiamat! – ordította Porter, és még erősebben a karomba markolt.

– Ő az *én* fiam – vágtam rá, és mélyen a szemébe néztem.

– Apa! – sírt Lucas, és megpróbált elszabadulni a közelemből.

De nem volt az az erő, amely elszakíthatta volna tőlem.

Sem most.

Sem máskor.

Soha többé.

Porter leengedte a karját, aztán szorosán megfogta a fia kezét, és maga felé húzta.

– Semmi baj. Ez csak egy hatalmas félreértés.

Aztán komolyan rám nézett. Még véletlenül sem láttam benne azt az embert, akibe szerelmes lettem.

Talán azért, mert az a férfi nem is létezett. Ez volt az igazi Porter. A férfi, aki tíz éven keresztül távol tartotta tőlem a fiamat.

– Menj innen! – ordítottam terpeszben állva, egyik kezemet Lucas mellkasára téve. Felkészültem a háborúra.

– Ő *nem* Lucas – jelentette ki Porter összeszorított foggal.

– Menj...! – kezdtem újra, de aztán a torkomon akadt a szó.

Porter vonásai ellágyultak, és kezdett megint olyanná válni, mint az általam szeretett férfi.

– Engedd el, aztán kiderítjük, mi ez az egész. Hidd el, minden rendben lesz.

Furcsa, de a szívem mélyén meghatódtam azon, amit mond, miközben az eszem folyamatosan azt súgta, hogy gyűlölöm kell.

– Miért teszed ezt velem?

– Miért teszem ezt veled? – kérdezte, és egyszerre ült ki az arcára a kétely és a megrökönyödés. – Fogalmam sincs, mi a fene folyik itt, Charlotte. Csak azt látom, hogy megfogod a fiamat, és a halott gyereked nevéen szólítod. Szinte bármit megtennék érted, szívem, de ha a gyerekeimről van szó, akkor van egy határ, amit nem vagyok hajlandó átlépni.

Csak néztük egymást.

Rendületlenül.

Anya kontra apa.

Szülőanya kontra nevelőapa.

Szív kontra lélek.

Egyikünk sem engedett.

Nem, ha az egyetlen olyan dolog közelébe kerülünk, ami végre fényt hoz az életünkbe.

– Ez az utolsó lehetősége, Reese. Engedje el! – ordította mögülem Tom.

Porter rám nézett.

– Ha elengeded Travist, akkor elengedlek.

Travis.

A fia.

Dehogy. Ő az *én* fiam.

Nevének hallatán elfog a mérhetetlen düh. Hirtelen kitör belőlem a hosszú évek alatt elfojtott harag.

A szörnyű, zsigeri, szívből jövő harag.

Furcsamód a szívem azon zugából tört felszínre, mely a legcsodásabb érzést rejt: az anyait. Hiába próbáltam megfelekedezni róla az elmúlt tíz évben, képtelen voltam rá.

Szívemnek e zuga olyan fájdalmat adott, amelyet semmi más. Kész gyötrelmem volt minden reggel, amikor felébredtem, és rájöttem, hogy nincs velem a fiam.

Tíz nyomorult év után most éreztem először, hogy a szívemnek ezen zuga megtelik élettel.

Szemem villámokat szórt, és teli torokból üvöltöttem:

– A neve Lucas!

Dühömben jó eséllyel lazítottam a fogáson, mert a fiam hirtelen kirántotta a karját, és odament Porterhez, aki elé állt,

hogy megvédje.

– Ne! – ordítottam, és előreléptem.

Porter a mellkasomra tette a kezét, hogy visszatartsom.

És ekkor elszabadult a pokol.

Tom megfogta a derekam, és hátrahúzott, miközben Charlie Porter után rohant.

– Menj be, Travis! – ordította Porter, akit Charlie időközben arccal a falnak nyomott.

A fiam csak állt megkövülten, halálsápadtan, és Porterre nézett. Az ajtóban álló nő gyorsan odament hozzám. Megragadta a vállát, és magához ölelte, aztán bevitte a házba.

– Lucas! – ordítottam, és próbáltam magam kiszabadítani Tom fogásából.

– Ő nem Lucas! – kiáltotta Porter, miközben Charlie megbilincselte.

De ő volt.

És most újra elvesztettem.

– Nem! Nem! Nem! – üvöltöttem, amikor becsapódott az ajtó. – Lucas!

– Nézz rám, Charlotte! – szólt Porter, miközben Charlie felolvasta a jogait. – Ő nem Lucas. Esküszöm az istenre, hogy nem ő az.

– Fogja be, Reese! – ordította Tom, és szorosan átkarolt.

Porter minden erejével azon volt, hogy közelebb jöjjön.

– Kérlek, nézz rám, Charlotte – szólt olyan kedvesen, hogy esküszöm, majd megszakadt a szívem.

Tíz perccel ezelőtt még bármit megtettem volna ezért a férfiért.

Csak hogy akkor még nem volt senki, akiért meg kell vele

küzdenem.

– Lucas! – zokogtam.

Tom átölelt, én pedig úgy nyújtottam ki a kezem, mintha elérném az ajtót.

– Kérlek, add vissza!

– Charlotte! – kezdte megint Porter, de én csak az ajtót bámultam, ami elválasztotta tőlem a mennyországot.

A fiam bent volt.

A kicsikém. A kincsem.

Életben volt.

Hirtelen térdre rogytam, és végképp kitört belőlem a zokogás.

– Istenem! Ő tényleg Lucas.

– Be kell mennünk a kapitányságra – szólt Tom.

– Hogy... hogy lehetséges ez? – dadogtam.

– Fogalmam sincs, de muszáj összeszedned magad. Minél hamarabb kitaláljuk, annál hamarabb visszakaphatod a fiadat.

Reszkettem, de az utolsó mondat mégis erőt adott.

Visszkapom a fiamat.

Hazajön.

Ismét az enyém lesz.

Évek óta álmodni sem mertem erről.

Pedig lehetséges.

Valami furcsa oknál fogva mégsem tudtam, miért fáj még mindig a szívem.

Aztán megfordultam, és rájöttem.

Porter a rendőrautó hátsó ülésén ült. Keze hátrabilincselve, miközben kikerekedett szemmel nézett rám. Arcán látszott a rettegés, és úgy mozgott a szája, mintha a nevemet suttozná.

Ekkor jöttem rá, hogy eddig csak sejtettük, de nem tudtuk, milyen az igazi sötétség.

– Charlotte! – szólított Brady, ahogy végigszaladt a folyosón. Mellette a felesége, Stephanie, magas sarkúban.

Két órán keresztül vártam, és fel-alá sétáltam. Elernyedte a testem, és folyamatosan kattogott az agyam. Semmi nem tűnt valóságosnak. Porter mellett ébredtem. A férfi mellett, akibe szerelmes voltam. Először azt hittem, meghalt a fiam, és gyakorlatilag eltemettem. Aztán kiderült, hogy a fiam *mégsem* halt meg, és közel tíz év után most láttam először újra. Ráadásul a férfi, aki mellett ébredtem, pontosan tudta, hol volt eddig a fiam.

Egy ilyen napra nem lehet felkészülni. Pedig ez a valóság, és jobb lesz, ha tényleg összeszedem magam.

Olyan volt, mint egy rémálom a legcsodásabb álom közepén.

Egyszerre éreztem boldogságot és keserűséget.

– Szia! – suttogtam, aztán keresztbe fontam a karom, hogy kicsit felmelegedjek, mert Brady közelében mindig megfagy a levegő.

Megállt tőlem néhány lépésre, megmarkolta a tarkóját, és a padlóra bámult.

– Tom azt mondja, láttad.

Nyeltem egyet, és igyekeztem úgy megszólalni, hogy ne remegjen a hangom.

– Igen.

Felnézett rám, és látszott, hogy millió érzelem rohanta meg.

– Hogy néz ki? – kérdezte a szokásostól eltérő hangsúllyal, szelíden.

Szívemet melegség járta át. Brady valóságos pöcsfej volt, de Lucas az ő fia is, ezért egy pillanatra félretettem a múltat, és válaszoltam.

– Ahogy te. Vagy én. Vagy bárki – szünetet tartottam, és éreztem, hogy remeg az állam. – Igazából nem is tudom.

Egy pillanatra egészen közel hajolt hozzám. Nem emlékszem, mikor érintettem meg utoljára. Mindketten szerettük a fiunkat, de Lucas valójában egyéjszakás kalandban fogant. Brady és én nem voltunk egymásba szerelmesek. Barátok voltunk? Talán. Egyszer. De nem sokáig.

Nagyon furcsa volt az ölelése. Senki nem vonja kétségbe, hogy vonzó és jóképű, ráadásul az évek múlása is jót tett neki. Mégsem esett jól, ahogy átölelt. Nem éreztem olyan megnyugtatónak a közelségét, mint Porterét.

Jó ég! Miért gondolok még mindig Porterre?

Talán azért, mert bármit megadnék, hogy mellettem legyen, és magához öleljen. Hogy érezzem a leheletét, amikor azt suttogja, minden rendben lesz. Hogy megállítsa nekem a világot. Talán semmi köze a fiam eltűnéséhez.

Más szavakkal: álmodj királylány.

Nem kéne, hogy szükségem legyen rá. Nagy hiba, hogy a legnagyobb bajban ennyire függök Portertől. Mégis így teszek. Abban a pillanatban úgy éreztem, hogy vége a világnak.

Még mindig képtelen voltam rájönni, mit keresett nála Lucas. Nyilván elvitte. És ha nem ő volt? Erre végképp nem tudtam a választ. Átnyúltam Brady hóna alatt, és viszonoztam az ölelését.

– Én... Öhm... – szólalt meg Stephanie. – Kicsit magatokra hagylak titeket. Az előtérben várok.

Brady elengedett, a feleségéhez hajolt, félresimította a nő szőke hajfürtjét, aztán megsimogatta az arcát. Suttogott valamit a fülébe, mire a nő lehunyta a szemét. Amikor Brady befejezte, kicsit hátrahajtotta a fejét, és várta, hogy a férje megcsókolja.

Brady gyorsan adott neki egy csókot, aztán így szólt:

– Szeretlek.

Ezt az arcát egyáltalán nem ismertem, ezért zavarba jöttem egy kicsit.

Melegség sugárzott a tekintetéből, miközben figyelte, ahogy a felesége az ajtó felé veszi az irányt, aztán átnéz a válla fölött, és eltűnik a látószögünkből.

Brady felém fordult, és nagyot sóhajtott.

Rám nézett.

És én is rá.

Meg se mukkantunk. Síri, néma csend támadt.

Végül remegő hangon megszólalt.

– Vége. Végleg.

Számomra egyáltalán volt vége. Attól féltem, hogy ez még csak a kezdet. És senki nincs, aki ezt megértené. Most már tényleg mindenem megvan, mégis rettegek.

Tekintve, hogy Porter hirtelen kilépett az életemből, kénytelen voltam Bradyvel megosztani ezt a szörnyű érzést.

– Félek.

– Hogyhogy? Miért? – kérdezte összevont szemöldökkel.

Kérdések.

– Nem tudom – válaszoltam az ajtóra bámulva.

– Butaság, Charlotte. Első perctől fogva ezért imádkoztunk. És végre megtörténik. Ne félj!

Ítékezés.

Kínosan rámosolyogtam, és próbáltam megfelekedezni a fájdalomamról.

– Igazad van.

Megjátszás.

Közelebb jött, és kicsit lágyabb hangon folytatta, de messze nem volt olyan kedves, mint a feleségével. Inkább olyan volt, mintha csak suttogna.

– Verd ki a fejedből ezt a sületlenséget. Nem akarom, hogy ilyennek lásson. Éreznie kell, hogy jó dolog történik. Mert ez egy jó dolog. Lucas hazajön.

– Igen. Igazad van. Össze kell szednem magam.

Szabadkozás.

Aztán hirtelen zajra lettem figyelmes. Anya bejött, a kezében két pohár kávéval.

– Szia Brady – mondta kicsit gyanakvóan, aztán hol rám, hol Bradyre nézett.

Anyám végig mellettem volt, mióta megérkeztem. Mindössze kétszer hagyta el a szobát. Egyszer ezért, hogy Tommal beszéljen, aztán azért, hogy kávét hozzon. Szerintem ez utóbbit is amiatt, hogy megint találkozhasson Tommal.

Rögtön odajött.

– Brady elmondta?

– Nem volt rá lehetőségem – válaszolta Brady, és odébb lépett.

– Mit kellett volna mondania? – kérdeztem rémulten.

– Ő az – válaszolta Tom, miközben ellágyultak a vonásai.

– Tudom.

Már a háznál is megmondhattam volna. Nem tudom, honnan

voltam ebben olyan biztos, de ahogy megláttam a kisfiút, egy percig nem kételkedtem benne, hogy ő az. Tom következő mondata mégis jobban szíven ütött, mint eddig bármi.

– *Tényleg ő az, Charlotte. Emlékszel az ujjlenyomatra, amit a játékokról vettünk? Egyezik. Ő a te fiad.*

Megdönthetetlen, és cáfolhatatlan bizonyíték.

Pislogtam, de ezúttal úrrá lett rajtam a pánik, ezért alig láttam.

– Kislányom – suttogta anyám, aztán mellém lépett, és magához ölelt.

– Mikor láthatjuk? – kérdezte Brady, ügyet sem vetve a közelgő idegösszeomlásomra.

– Nos – kezdte Tom –, kint van az előtérben. Úgyhogy rajtatok áll. Brady ügyvédjénél vannak a papírok, ő pedig benyújtja a bíróság felé. Egyelőre ideiglenes felügyelet van érvényben, míg nem kaptok időpontot a meghallgatásra. A gyámügy beszélni akar veletek, mielőtt hazaviszed a fiadat, de bármikor láthatjátok.

– Ideiglenes felügyelet? – méltatlankodott Brady.

– Ez csak formáság – nyugtatta Tom.

– Mi lesz Porterrel? – kérdeztem halkán, miután összeszedtem a bátorságomat.

– Azt kérded, mi lesz vele? – kérdezett vissza meglepődve Tom.

– Igen – kezdte Brady, és tett felém egy lépést, aztán flegmán megismételte. – Mi lesz vele?

Megnyaltam a kiszáradt ajkamat, aztán hol az egyik, hol a másik férfira néztem. – Úgy értem... Érintett az ügyben?

– Elrabolta a fiunkat! – csattant fel Brady, mire Tom felemelte a hangját, hogy csendre intse. Aztán továbbra is komolyan nézett

maga elé, de szelídebb hangon szólt:

– A fiúk még mindig dolgoznak az ügyön. Próbálják kitalálni, mi szerepe volt ebben az egészben Porternek. – Aztán szigorú pillantást vetett Bradyre, és folytatta. – Egyelőre nem úgy tűnik, mintha bármi köze lett volna a gyerekrabláshoz. Lucas már négyéves volt, amikor Porter találkozott Catherine Reese-szel. Feltételezzük, hogy a nő gyermeke meghalt, bár még ismeretlen a halál oka. Egyelőre természetes halálnak tűnik. Bölcsőhalál, vagy valami rejtett betegség. Ki tudja? Az asszony talán megbolondult, és amikor meglátta Lucast a parkban, elrabolta, hogy ő lépjen Travis helyébe.

Remegő kezemet a számra tettem, és felsóhajtottam.

– Porter nem tudta?

– Remélem, ez valami vicc – sziszegte Brady.

Tom dühösen ránézett, és ugyanúgy villámokat szórt a szeme, mint Bradyé. Tekintve, hogy épp baráti érzéseket tápláltam iránta, nem érdekelt különösebben a reakciója.

– Válaszolj! – követeltem Tomtól.

– Nem tudjuk. Kétlem, hogy Porter ne jött volna rá, mielőtt becserkészett volna téged. Mégis furcsa a tény, hogy a felsége által elrabolt gyerek biológiai anyjával randizik. Felettébb gyanús az egybeesés. De muszáj a dolog mélyére ásnunk. Bízz bennem. Hidd el, hogy többet *nem* kell Porter Reese miatt aggódnod.

Márpedig úgy összeszorult a szívem, ha rá gondoltam, hogy tudtam, ez nem fog működni.

Brady a csípőjére tette az egyik kezét, a másikkal megvakarta az orrnyergét, aztán odabökte:

– Nem hiszem el, hogy azzal a szar alakkal randiztál!

A hideg futkosott a hátamon, és minden erőmmel azon voltam, hogy rezzenéstelen arccal válaszoljak.

– Őszintén szólva pont nem érdekel, hogy mit hiszel el, és mit nem, Brady.

Remegett a kezem, úgyhogy Tom megfogta a tarkómat, a mellkasához húzott, és Bradyhez szólt:

– Inkább örülj, hogy végre megtaláltuk a fiatokat. Most inkább Lucas miatt aggódjunk.

Bólintottam, mély levegőt vettem, és reméltem, hogy ezzel kicsit lenyugtatom magam.

Nem sikerült.

Viszont jobban színleltem, mint eddig bárki a világon.

Ahogy telt az idő, folyamatosan színészkednem kellett.

MÁSODIK FEJEZET

Porter

Ültem az asztalnál a rendőrkapitányságon, és két kezembe temettem az arcomat.

Üres volt a mellkasom.

Teljesen összezavarodtam.

Összeugrott a gyomrom.

Mintha nem a saját életemet élném.

Azt hittem, hogy az volt életem legpocsékabb napja, amikor Catherine a folyóba hajtott.

Hatalmasat tévedtem.

– Válaszoljon a kérdésre, Porter!

– Nem! – ordítottam, és felemeltem a fejem, hogy a harmadik, engem kihallgatni szándékozó rendőr szemébe nézzek. Az elmúlt két órában ugyanazokat az átkozott kérdéseket kaptam. – Nem tudom, miről beszél.

– Szóval Catherine...

– Nem! – kiáltottam, és felpattantam az aszal mellől.

Cafatokban voltak az idegeim.

Az ujjlenyomat megegyezett. Még vizsgálták a DNS-t, de már feladtam a reményt, és kezdtem beletörődni, hogy az is egyezni fog.

Travis Charlotte fia.

És az egész szájba vert Atlantai Rendőrkapitányság tesz rá, hogy nekem ehhez semmi közöm.

– Catherine egy árva szót sem szólt. Nem ismertem, amikor Lucast elrabolták. Travis négyéves volt, amikor randizni kezdtem Catherine-nel, négy és fél, amikor összeházasodtunk, öt, amikor a nevemre vettem, és nyolc, amikor Catherine öngyilkos lett. És a feleségem az évek során egyszer sem említette, hogy annak idején elrabolt egy gyereket a parkból.

A rendőr rám nézett, aztán lassan, rezzenéstelen arccal kinyitotta az aktát.

– Jól van. Ha már így említi, beszéljünk a felesége halálának napjáról.

– Tessék? – kérdeztem döbbenetben.

Felém rúgta a széket, és biccentett, hogy üljek vissza.

– A jelentés szerint ön a helyszínen volt a baleset napján. Ön volt az első, aki a vízbe ugrott, és az utolsó, aki kiúszott. Sikerült kimentenie a két gyereket, de a felesége valamiért a járműben maradt, amikor megtalálták a holttestét.

Hátradőlt, keresztbe fonta maga előtt a karját, és várakozva nézett rám.

A hideg futkosott a hátamon.

– Igen. Pontosan ez történt. – Előrehajoltam, és az aktára mutattam, melyből az előbb felolvasta a jelentést. – Azt is leírták, hogy kis híján megfulladtam, miközben a feleségemet is próbáltam megmenteni? Hogy az utolsó leheletéig küzdött ellenem? Mi van, ha ez nem is *baleset* volt? Szándékosan hajtott le a hídról. Úgyhogy tisztázzunk valamit: a feleségem nem

meghalt, hanem megölte magát.

A rendőr továbbra is rezenéstelen arccal ült velem szemben.

– Veszekedtek aznap? Elszabadultak az indulatok? Volt némi sérülés a felesége testén, amikor kiemelték a vízből.

– Ugye csak viccel? – kérdeztem tettetett nevetéssel.

– Egyáltalán nem, Mr. Reese – válaszolta kőkemény déli akcentussal.

– Lehajtott arról a szájba vert hídról! – tört ki belőlem olyan hangerővel, hogy a falak is beleremegtek. – A gyerekekkel a háta mögött! Mindannyian megsérültünk aznap. Nem csak Catherine. Travis...

– Lucas – helyesbített.

Szemem villámokat szórt, amiért kijavított.

Felemelte a kezét, és úgy tett, mint aki megijed. Aztán kicsit gúnyosan elmosolyodott.

– Gondoltam, jobb, ha tisztázzuk. – Ismét a szék felé biccentett.

– Üljön le, Porter!

Ahogy ránéztem, pattanásig feszült az állkapcsom.

– Aznap mindent megtettem, amit tudtam. *Nem* vagyok hajlandó itt maradni, és hallgatni a célozgatásait. A feleségem elrabolt egy gyereket. Pontosabban egy kisbabát. Maga pedig itt ül velem szemben, és úgy tesz, mintha azt hinné, hogy a feleségem nem volt elég örült ahhoz, hogy öngyilkos legyen. Vegye elő az eszét, ha van egyáltalán, és szorítkozzon a tényekre. *Semmi* közöm a gyerekrabláshoz. Mindössze annyi a bűnöm, hogy megszerettem egy kisfiút, aki más gyermeke.

– Üljön le, Porter!

Mély levegőt vettem, összeszorítottam a fogam, és próbáltam

megnyugodni. Attól féltem, hogy soha nem leszek rá képes, mert ahogy leültem, még inkább hatalmába kerítette a düh.

A rendőr felkönyökölt, aztán kopogtatni kezdett az ujjával, végül a szája elé tette az egyiket.

– A fiú hazamegy az édesanyjával.

Úgy éreztem magam, mint akit agyonütöttek.

Összekulcsoltam az ujjaimat, kezemet a homlokomra tettem, és levegő után kapkodtam.

„A fiú hazamegy az édesanyjával.”

Jóságos ég. Ez nem lehet igaz. Tényleg elveszik tőlem.

– Nem! Nem! Figyeljen ide! – kezdtem, de meg kellett köszörülnöm a torkomat, hogy képes legyek normális hangon befejezni a mondatot. – Beteg. Orvosi kezelésre... – nem tudtam végigmondani, mert ahogy ezt végiggondoltam, kis híján behaltam a fájdalomba.

A fickó úgy válaszolt, mintha teljesen hétköznapi esetről lenne szó.

– Isteni szerencse, hogy az anyja orvos.

Ahogy Charlotte-ra gondoltam, majd megszakadt a szívem.

– Jó ég!

– Kihallgatjuk a gyereket, Porter. Esküszöm, ha csak egyetlen részlet is ellentmond annak, amit ön állított, gondom lesz rá, hogy maga rács mögött töltse az élete hátralévő részét. Gyilkosság, gyermekrablás, kiskorúak veszélyeztetése. Ez már alaposan kimeríti a keretet.

– Fenyegetőzik, amivel akar, de ez nem változtat a tényeken. – Annyira kiszáradt a szám, hogy nem tudtam olyan indulattal kifejezni magam, ahogy szerettem volna. – Semmi rosszat nem

tettem, mégis elveszi tőlem a fiamat. Akár most is rács mögé csukhat, mert innentől kezdve úgyszincs értelme az életnek.

A kezembe tettem a homlokomat, és folyamatosan kavarogtak a gondolataim.

Ahogy megmozdította a székét, nyikorgott a padló. Felállt, de nem akartam felnézni.

– Majd tájékoztatjuk a lányával kapcsolatban – jelentette ki.

Úgy talpra ugrottam, hogy a szék a padlóra zuhant.

– Figyelik a lányomat? Az isten szerelmére! Ott voltam, amikor megszületett!

A rendőr továbbra sem mutatott érzelmet, miközben kinyitotta az ajtót.

– Akkor biztos nem lesz semmi gond.

Az ajtó becsapódott, és kattant a zár.

Hogy történhetett ez?

Aznap úgy keltem, hogy volt egy csodás családom és egy szerelmem. Most pedig darabokra hullott minden.

– Ez nem lehet igaz – suttogtam, és megint lehajtottam a fejem.

– Ébresztő! Istenem! Kérlek mondd, hogy ez csak álom! – könyörögtem.

Hogy várhatják, hogy elengedem a fiamat? A fenébe. Mégis mit mondjak neki?

Sajnálom, Travis. Az anyád annak idején elrabolt, ezért most idegenekkel fogsz élni?

– Istenem! – rimáncodtam megint.

Vajon láthatom még, hogy ezt elmagyarázzam neki? Olyan érzésem támadt, mintha tört szúrtak volna a szívembe.

Aztán ott volt Hannah. Imádja a bátyját. Mégis mit mondjak

neki?

Alig kaptam levegőt, ahogy belegondoltam. Neki is megszakadna a szíve.

– A kurva életbe! – ordítottam teli torokból. Felemeltem a széket, és teljes erőmmel földhöz vágtam.

Hatalmasat roppant, de még ettől sem éreztem magam jobban. Bár ezek után nem gondoltam, hogy bármitől jobban lehetek.

Üdv az új életedben, Porter Reese.

– Cszd meg, Catherine! Annyira gyűlöllek! – ordítottam, és a plafonra bámultam, mintha a mennyországnak beszélnék.

Bár ez jelen esetben inkább a pokol.

HARMADIK FEJEZET

Charlotte

– Lélegezz – suttogta anyám, és szorosan megfogta a kezem, miközben én a hatalmas faajtóra bámultam.

Brady a bal oldalamon állt.

Tom a hátam mögött.

A kisfiú pedig néhány lépésre tőlem, az ajtó mögött.

Arra vártunk, hogy a családgondozó beengedjen minket.

– Jól vagyok – hazudtam.

– Sírsz – mondta anyám gyengéden, és még jobban megszorította a kezem.

Megtöröltem a szemem, és idegesen Bradyre néztem. Reméltem, hogy ő nem vette észre. Szerencsére lefelé bámult, mintha a cipőjét vizsgálná.

– Nem lesz baj, ha egyedül hagyunk Bradyvel? – kérdezte anya.

Ránéztem. Ő is sírt. Csak az volt a különbség, hogy ő a boldogságtól. Folyamatosan mosolygott, miután Tom megmutatta neki Lucas fényképét, amit még a telefonjával készített.

– Lucas is bent van, anya. Bradynek fel sem fog tűnni, hogy én is bemegyek.

Megsimogatta a hajamat.

– Jól van. De ha bármi ocsmányságot csinál, szólj. Simán seggbe

rúgom – tette hozzá kicsit halkabban.

Halványan elmosolyodtam.

– Köszönöm, anya.

– Bármikor kicsim – kacsintott.

Mindannyian felpattantunk, amikor kinyílt az ajtó. Egy fiatal, vörös kontyos, tengerészkék blézeres nő állt velünk szemben. Kedvesen mosolygott.

– Ms. Mills? Mr. Boyd? Fáradjanak be!

Úgy a földre gyökerezett a lábam, mintha a halálba mennék. Brady viszont gyors volt, ezért kis híján félrelökött, amikor beviharzott.

– Lucas! – szólt rögtön.

Nem volt más választásom, mint hogy követem. Így tesznek a jó szülők. Rohannak a gyerekükhöz, miközben patakokban árad a könnyük a boldogságtól.

Nem állnak megkövülten a folyosón, és még véletlenül sem kerülgeti őket a hányinger az idegességtől.

Nem. A jó szülők nem ilyenek.

Talán ez magyarázza, hogy én miért tettem pont így.

– Menj! – sürgetett anyám, és egy kicsit meglökte a vállamat.

Lassan elindultam. Szívem a torkomban dobogott, és felkészültem, hogy olyan sok idő után végre látom a fiamat.

– Állj! – ordította Lucas, mielőtt beértem volna.

Brady leguggolt, és rázkódott a válla a sírástól. Szorosan magához ölelte Lucast, mire a kisfiú arcára kiült a rémület, és minden erejével azon volt, hogy kiszabaduljon Brady karjai közül.

– Mr. Boyd – szólt a családsegítő.

Húsz percen keresztül tanították, hogyan viselkedjünk, amikor először találkozunk. Mint kiderült, a fiunk kifejezetten kérte, hogy ne érijünk hozzá. Gyanítom, hogy mindezt azért, mert tanúja volt a veszekedésnek Porterrel. Azt is kérte, hogy Travisnek szólítsuk. A családsegítő azt mondta, maradjunk nyugodtak, és igyekezzünk kordában tartani az érzelmeinket. Ha képtelenek vagyunk összeszedni magunkat, mert mindenkit túl sok érzelmi hatás ért aznap, akkor is fogjuk vissza magunkat, nehogy kiborítsuk szegény gyereket.

Ezek után Brady belép, és tíz másodpercen belül gyakorlatilag minden szabályt felrúg.

– Brady! – suttoztam.

– Sajnálom – mondta, aztán vonakodva felegyenesedett. – Én... – kicsit elhallgatott, és a kézfejjével megtörölte az arcát. – Nagyon sajnálom. Azt hittem, menni fog. – Átnézett a válla fölött, aztán könnytől kivörösödött szemmel rám meredt, és így szólt: – Ő Lucas.

– A nevem Travis – válaszolta a kisfiú, aztán félrehúzódott, és addig hátrált, míg a háta a falnak ütközött. Mellkasa zihált, amikor hozzátette: – Travis Reese. És az apámat akarom.

A szám elé kaptam a kezem. Az utóbbi tíz évben nem sok maradt a szívemből, de az a kevés is millió darabra hullott.

– Én vagyok az...

– Ne csináld, Brady! – szakítottam félbe.

Az apját akarta.

Ahogy hirtelen én is.

Megmozgattam a vállam, és egy lépést tettem felé.

– Szia, Travis. Én Charlotte vagyok.

Rám nézett. A szeme pont olyan sötétbarna volt, mint az enyém. A sarokba húzódott.

– Nem érek hozzád. Megígérem – mondtam, és a hatalmas tárgyalóasztal másik vége felé vettem az irányt. Kihúztam a széket, aztán leültem. – Nagyon sajnálom ezt az egészet. Főleg, hogy nagyon megijesztettek a háznál. Ez többet nem fordul elő. A szavamat adom.

Nem mozdult, de a mellkasa zihált.

Fogalmam sincs, mi lesz velem szülőként, de a légzéséről eszembe jutott valami.

– Már találkoztunk egyszer. Az orvosi rendelőben. A legjobb barátnőmmel, Ritával voltál az előtérben, míg én az apukáddal beszélgettem. Emlékszel?

Óvatosan bólintott, mire egy kicsit megkönnyebbültem.

– Jól van. Akkor talán arra is emlékszel, hogy orvos vagyok.

Ismét bólintott.

– Nagyszerű – sóhajtottam, és az asztalra könyököltem. – Figyelj. Tudom, hogy félsz. Szörnyű volt ez a mai nap. De szeretném, ha leülnél, és egy kicsit megnyugodnál. Elhoztad az inhalátort?

Kérdő pillantást vetett a családsegítőre.

– Jó – mondtam, és felugrottam.

A családsegítő felkapta a sarokban lévő, élénkzöld hátitáskát, és odaadta.

– Sok gyógyszer van benne. Őszinte leszek: nem tudom, melyik micsoda.

Ránéztem a nőre, és elmosolyodtam.

– Megoldjuk.

Aztán leolvadt az arcomról a mosoly, amikor kinyitottam a táskát. A nő nem túlzott. *Rengeteg* gyógyszer volt benne. Legalább harminc recept, porlasztókészülék csövekkel, sóoldat, és három inhalátor.

A fiam tényleg *beteg*.

Megköszörültem a torkom, kivettem az inhalátorokat az asztalra, aztán becipzárastam a táskát, hogy ne is lássam ezt a sok gyógyszert.

Ismertem az összeset, de úgy gondoltam, hogy azzal nem nyerek semmit, ha rögtön a kezébe adom a megfelelőt.

– Travis! Emlékszel, melyiket adta ezek közül dr. Laughlin vészhelyzet esetére? – felnéztem, és láttam, hogy még mindig a sarokban van.

– A kéket.

Ismét megkönnyebbültem.

– Ezt? – kérdeztem, és szándékosan a rosszat mutattam fel.

– Nem. A másikat – válaszolta fejcsóválva, aztán tett felém egy lépést, és rámutatott a megfelelőre.

– Jó. Persze. Milyen ostoba vagyok.

Néhány másodpercig bámult, miközben valószínűleg mérlegelte a lehetőségeit. Aztán Bradyre nézett, aki még mindig az ajtóban állt.

Ekkor hasított belém a felismerés.

– Segítenél egy kicsit, Brady? – kérdeztem, miközben folyamatosan Lucast figyeltem. – Légy szíves, keress egy elsősegély ládát.

– Miért? Minek? – kérdezte Brady.

– Kérlek. Most rögtön – válaszoltam, és gyilkos pillantást

vetettem rá.

Nem kellett sok idő, máris kiviharzott a teremből.

– Mire kell neked az elsősegély láda? – kérdezte Lucas.

– Nem kell. Csak idegesített, ahogy ott állt – válaszoltam, és rákacsintottam.

És ekkor megtörtént az egyik legcsodálatosabb dolog.

Elmosolyodott.

Kicsit. Alig látszott, de mégis.

És az a mosoly nekem szólt.

Ne sírj. Ne sírj. Ne sírj!

Megráztam az inhalátort, hogy eltereljem a gondolataimat.

– Tessék.

Kicsit félve közelített. Próbáltam nem feltűnően nézni, pedig minden mozdulatát alaposan meg akartam figyelni. Be akartam pótolni azt a tíz évet, amit nélküle töltöttem. Mintha attól tartottam volna, hogy ismét elveszítem.

Amikor elvette az inhalátort, kicsit összeért az ujjunk, ezért minden erőmmel azon voltam, hogy visszatartsam a sírást.

Mély levegőt vett, és rutinosan használta a készüléket. Rögtön elkezdett köhögni, ezért odatoltam a mellettem lévő széket, hogy le tudjon ülni. Nem sokat teketóriázott.

– Ügyes vagy – mondtam, és olthatatlan vágyat éreztem, hogy megsimogassam, de valahogy mégis sikerült az ölemben tartanom a kezem.

Rám nézett, de nem szólt egy szót sem.

– Jobb? – kérdeztem mosolyogva.

Bólintott.

– Mikor láthatom az apukámat? – kérdezte.

– Nem tudom – válaszoltam őszintén, és hirtelen összeugrott a gyomrom.

– Haza akarok menni – jelentette ki remegő állal és könnyes szemmel.

Jó ég!

Bármit megtettem volna, hogy enyhítsek a fájdalmán.

Akkor is, ha ez nekem még nagyobb fájdalmat okoz.

A zsebembe nyúltam, és elővettem a mobilomat. Aztán előkerestem az üzeneteket, amiket Portertől kaptam.

Az utolsó egy kép, amit előző este kettőnkéről készített. Lehunyt szemmel állok a fotón, és nevetek. Porter a nyakamat csókolgatja, az orrával végigsimít az arcomon, és mosolyog. Még az ágyban feküdtünk, amikor azt mondta, csinál rólunk egy képet. Én ellenkeztem, mert... sokszor csináltam ilyet Porterrel. Úgyhogy lefogott, megcsiklandozott, aztán megcsinálta a szelfit, én pedig képtelen voltam megakadályozni. Amikor abbahagytam a nevetést, megmutatta a fotót, amin fel sem ismertem magam. Túl szép volt az a nő. És nem a hagyományos értelemben, amikor az embernek tökéletes a haja és a sminkje. Azért volt szép az a nő, mert az arcáról sugárzott a boldogság.

Ahogy az őt csókolgató férfiéről is.

Igazság szerint, ha a Porterrel való kapcsolatomra gondolok, egyszerre van jelen a bánat és a mindent elsöprő boldogság. Mintha kéz a kézben járna ez a két jelenség.

Nem felejttem el a büszke vigyort az arcán, amikor elkértem a telefonját, hogy elküldjem magamnak a fényképet. Belesajdult az egész testem, amikor a képernyőn nevető nőre néztem. Még csak néhány órája, hogy eltűnt, de már most hiányzik. Annyira nem

voltam bátor, hogy Porterre nézzek. Igyekeztem összeszedni magam, de ha ránéztem volna, végképp az lett volna az érzésem, hogy mindennek vége.

Átnyújtottam Lucasnak a telefont.

– Ez tegnap este készült.

Úgy nézett a fotóra, mint egy sima, átlagos képre. Ő nyilván nem találta olyan különlegesnek, mint én. Pedig nekem ez volt a legcsodásabb, ami valaha készült rólam.

– A barátnője vagy? – kérdezte.

– Az voltam. De a mai nap mindenkit nagyon megviselt. Azért mutattam meg, mert te ismered az apukádat. Akárkit nem csókolna meg így. Bízott bennem, L... – Ott volt az L a nyelvem hegyén, de szerencsére idejében észbe kaptam, mielőtt kimondtam volna. – Travis. – Tettetett mosollyal hozzáfűztem: – Még arra is megkért, hogy én legyek az orvosod. Remélem, továbbra is bízik bennem annyira, hogy tudja, én a mostani helyzetben is a legjobbat akarom neked.

Gombóc nőtt a torkomban, és kezdtem érezni a könnyeimet. Magam sem tudtam, hogy hazudok-e, vagy sem.

Reméltem, hogy nem.

De tartottam tőle, hogy mégis.

Tom és Brady még mindig szentül hitték, hogy Porternek köze van a gyerekrabláshoz.

Én viszont minél többet gondolkodtam ezen, annál jobban kételkedtem. Aztán rájöttem, hogy inkább a remény hajt, mint a realitás, mert ragaszkodom ahhoz az idilli állapothoz, amiben a képen szereplő nő volt.

Megköszörültem a torkom, és folytattam.

– Tudom, hogy félsz, és kimerített ez az egész. Ahogy engem is. De esküszöm, itt vagyok neked, Travis. És annak ellenére, ami a házatoknál történt, és ami miatt ismét bocsánatot kérek, talán az apukád is örül, hogy melletted vagyok.

Pislogott, és látszott, hogy próbálja elfojtani az érzéseit.

– Tudod, hol van?

– Sajnos nem – válaszoltam fejcsóválva. – Ugyanúgy nem tudom, ahogy te. Nem tudom, mi folyik odakint, és azt sem, hogy mi lesz, ha te és én elmegyünk. De megígérem, hogy minden rendben lesz. Bármit megteszek érted, ne aggódj. – Egy könnycsepp gurult végig az arcomon, ezért gyorsan letöröltem. – Esküszöm, nem hagyom, hogy bármi rossz történjen veled.

Kicsit ellágyultak a vonásai, de még mindig jobban zihált, mint kellett volna. Szerencsére alábbhagyott a félelme.

– Írhatok neki?

Hirtelen nem tudtam, mit válaszoljak, ezért a sarokban ülő családsegítőre néztem.

Figyelt minket, mégsem tudtam leolvasni a szeméből a választ. Se egy „*persze, hadd írjon a kisfiú*”, se egy „*kizárt dolog*”. Úgy nézett rám, mintha azt hinné, tudom, hogy kell kezelni az efféle helyzeteket.

– Kérlek – suttogta Lucas, ezért gyorsan ránéztem.

Brady totál kiakadna. Csakhogy ez nem róla szól.

És nem is rólam.

Még csak nem is Porterről.

Hanem egy rémült gyerekről. Egy gyerekről, akinek az élete pár órán belül fenekestül felfordult.

Ő az *én* rémült kisfiam, ezért semmi nem állíthatott meg – még

Brady Boyd haragja sem –, ezért azt mondtam:

– Persze.

– Komolyan? – kérdezte csillogó szemmel.

– Persze. Írjál. Nem tudom, nála van-e a telefonja, de majd megnézi, ha tudja.

Széles mosoly jelent meg az arcán. Akár annak idején az apjáén. És ez utóbbi alatt nem Bradyt értem.

Egy ujját használva bepötyögte az üzenetet. Egyre szélesebben vigyorgott, miközben rám nézett.

Akár életem végéig ülnék ebben a székben, és figyelném, ahogy vigyorog.

Leginkább a képen lévő nőre hasonlított, és ez rögtön helyre tett mindent. Nem tudtam, hogy az a boldogan és felszabadultan nevető nő végleg eltűnt-e, de azt soha nem felejttem el, ahogy abban a pillanatban érezte magát.

És ekkor jöttem rá, hogy ezt a fiam is érzi.

Megnyomta az elküldés gombot, aztán visszaadta a telefont. Széles vigyor jelent meg az arcán, és kezdett végre egyenletesen lélegezni.

– A húgomnak, Hannah-nak tetszene a telefonod.

Igyekeztem, nehogy lefagyjon az arcomról a mosoly. Visszatettem a telefont a zsebembe.

– Tényleg?

– Lila. Szereti a lilát.

– És neked mi a kedvenc színed? – kérdeztem, hogy témát váltsak.

– Talán a zöld. Vagy a kék. Vagyis... Nem. A zöld. A kék... Nem tudom – válaszolta, és végigmérte a helyiséget.

Aranyos volt.

– Mindkettő szép – mondtam.

– Apa a kéket szereti.

Majd megszakadt a szívem, de továbbra is mosolyogtam, mintha nem is tudnék mást.

– Így igaz.

Néztük egymást. Mintha tudná, hogy nem kéne Porterről beszélnie, és azt várná, hogy rászóljak emiatt.

Nem tettem. Annak ellenére sem, hogy olyan érzés volt, mintha szíven szúrt volna. Addig nem szólok egy rossz szót sem, míg mosolyogni látom.

Kinyílt az ajtó, és láttam, hogy Brady visszatért. Tekintetén látszott az ijedtség, miközben az elsősegély ládát hozta.

– Sajnálom. Nem találtam olyat, amiben van más a kötszeren kívül. Az egyik férfi adta a kocsijából.

Remegő kézzel a hajába túrt.

– Kell még valami?

– Semmi. Most már semmi. Köszönöm, hogy ezt elhoztad – válaszoltam, és kihúztam magam a széken.

Lucas ránézett, lehervadt a mosolya, és láttam, hogy ismét kiül az arcára a félelem.

– Jó ember, csak egy kicsit ideges – suttogtam a fiamnak.

– Éhes vagyok. Vehetünk valamit az automatából? Láttam egyet, amikor behoztak.

– Öhm... Volt benne csokoládé?

– Azt hiszem.

– Akkor igen.

Rezenéstelen arccal bámult rám, aztán elvigyorodott, mire

sokkal jobb kedvem lett.

Felálltunk, és elindultunk az ajtó felé, de ahogy elhaladtunk Brady előtt, megszűnt a világ.

A múlt.

A jelen.

A boldogság.

A könnyek.

A félelem.

A fájdalom.

A várakozás.

A bűntudat.

A magány.

Minden eltűnt.

Kivéve, hogy Lucas megfogta a kezem.

Most már képtelen voltam visszatartani a könnyeimet. Alaposan megáradtak, ezért elfordultam egy kicsit, hogy Lucas ne lássa.

Olyan érzések törtek fel belőlem, melyekről már azt hittem, nem is léteznek. Csoda, hogy képes voltam az egyik lábamat a másik elé tenni, és haladni.

Nagyon hiányzott. És most itt van. Fogja a kezem. Saját akaratából.

Mindent megtettem, hogy visszatartsam a sírást, ezért hagytam, hogy Lucas előremenjen. Brady tátott szájjal állt, az ajtó túloldalán pedig anyám, Tom oldalához húzódva. Ahogy ránk néztek, az ő szemük is könnybe lábadt. Így mentünk az automata felé.

Ki a sötétségből.

A fény felé.

NEGYEDIK FEJEZET

Porter

Hajnali három óra volt, amikor az ügyvédem, Mark Leman kivitt a kapitányságról.

Sötét volt, és a sűrű felhőtől egyetlen csillagot sem láttam.

A realitás viszont olyan világos volt, hogy szinte vakított.

– Porter! – ordította apám, miközben rohant felém. Arcán a megkönnyebbülés jelei látszottak.

Tanner közvetlenül mögötte, hasonló arckifejezéssel.

– Hol van Hannah? – kérdeztem.

– Otthon, anyáddal – válaszolta apám, és szorosan átölelt.

Kicsit megnyugodtam. Legalább őt nem vették el. Bár az volt az érzésem, hogy megpróbálják.

– Mi a helyzet? – kérdezte apa.

Mark sóhajtott.

– Őszinte leszek, Tommy. Ez még csak a kezdet. Ahogy Porternek is mondtam, a rendőrség nem tud rábizonyítani semmit, de a nyomozás hetekig is eltarthat. Mindenben együtt kell működnie a hatóságokkal.

Apa megvakarta a tarkóját.

– Jó ég! Hát persze, hogy együttműködik.

Nem volt sok választásom. Vagy együttműködöm, vagy örökre

elveszítem a fiamat.

Ez utóbbi persze akkor is benne van a pakliban, ha együttműködöm. A gondolatra is összeugrott a gyomrom.

Elcsigázott voltam, és lüktetett a fejem. Eddig az egekben volt az adrenalinszintem, de mostanra úgy éreztem, lemerült minden eddigi tartalékom.

– Hol van Travis? Mikor vihetjük haza? – kérdezte apám.

Ez volt a nap kérdése.

Felhúztam a vállam.

Mark rám nézett, de mivel képtelen voltam válaszolni, megtette ő.

– Travist átmenetileg a vér szerinti szülőknél helyezik el.

– Az nem lehet! – akadt ki Tanner. – Nem ismeri őket.

Annak ellenére, hogy több mint egy hónapig jártunk, kezdtem azt hinni, hogy én sem ismerem Charlotte-ot.

Akkorát haraptam a számba, hogy kiserkent a vér.

– Charlotte távoltagest kért, hogy ne léphessek kapcsolatba Travisszel.

– Tessék?! – kérdezte apa és Tanner egyszerre.

Charlotte mindenkivel jobban tudta, hogy a két gyerek a mindenem. El nem tudom mondani, mekkora fájdalmat okozott. Úgy tűnik, nekem tényleg nincs szerencsém a nőekkel.

– A francba! – sóhajtott Tanner, és megvakarta az állát.

Mark közbeszólt.

– Lesz egy újabb meghallgatás a jövő héten, hogy eldöntsék, mi legyen hosszú távon. Őszinte leszek. Nincs sok lehetőségünk, de igyekszünk elérni, hogy Travis az egészsége érdekében – legalább részben – az apjával maradhasson, hiszen ő az egyetlen, akit

ismer.

– Részben? – csattant fel apám.

Ez a szó úgy hatott rám, mintha fejbe csaptak volna. Ha azt veszem, hogy máskülönben soha nem látom többé Travist, még mindig inkább a láthatást választom.

– Sajnos nagyon úgy néz ki – válaszolta Mark. – Beszéltem a család ügyvédjével. Nem úgy tűnik, mintha a szülők nyitottak lennének bármiféle egyéb megállapodásra.

– Jól vagy? – kérdezte Tanner, és a vállamra tette a kezét.

Nem. Még véletlenül sem voltam jól. Forrt a vérem, és darabokra tört a lelkem. Úgy éreztem, mintha elvették volna az életem egy részét.

– Nem. És soha nem is leszek jól. Ő a fiam. És mindenki azt várja, hogy csak úgy elengedem, mert Catherine elmebeteg volt, és annak idején elrabolta. Ez még nem változtat a tényen, hogy Travis a fiam. És *mindig* az enyém lesz.

Mielőtt végleg összeomolhattam volna, Tanner megfogta a tarkómat, és elém állt.

– Visszaszerezzük – jelentette ki határozottan.

– Hogyan? Istenem! Mondd, mit tegyünk! – könyörögtem.

– Még nem tudom – válaszolt Tanner. – De esküszöm, hogy visszaszerezzük neked. Elvégre mi vagyunk a Reese fivérek, nem igaz? Majd kitalálunk valamit.

– Gondolkodni sem tudok – mondtam fejcsóválva, és a földet néztem. – Időre van szükségem. Egy kicsit ki kell lépnem ebből az egészből, hogy az eszembe jusson valami. Hirtelen beugrott Charlotte hangja. „*Azt akarom, hogy vége legyen, Porter.*”

És én még azt hittem, hogy értem, amit mond.

Fogalmam sem volt, micsoda kínokat élt át.

Ha őszinte akarok lenni, egy kicsit örültem, hogy megtalálta a fiát.

De miért pont az *én* fiam az?

– Gyere, Porter! Hazaviszlek – mondta apa.

– Majd én – szólt közbe Tanner. – Te inkább menj előre. Anya biztos kiborul. Elmegyünk hozzám, összeszedünk néhány cuccot. Én majd Porterrel maradok ma éjjel.

Bólintottam.

Nem sokkal később már Tanner Mercedesében ültem, miközben úgy éreztem, a világ összes súlya az én vállamat nyomja.

– Akarsz belegázolni a tóba, ha hazaérünk? – kérdezte, miközben az utat figyelte.

– Nem – válaszoltam, és elővettem a telefonomat. A rendőrség elkobozta, amikor bevittek a kapitányságra.

– Éhes vagy?

– Nem.

– Mit szólnál egy italhoz? Akarsz berúgni?

Bekapcsoltam a telefont, és lehajtottam a fejem, miközben válaszoltam.

– Rajtam még az sem segít, ha megiszom egész Oroszország vodkakészletét.

A telefon fénye bevilágította az autót, és amikor megláttam a képernyőképet, majd meghasadt a szívem. Travis és Hannah voltak rajta. Travis boldogan és felszabadultan nevetett, Hannah pedig mellette ült, és úgy nézett a bátyjára, mintha ő lenne az Isten.

Olyan erősen szorítottam a telefont, mintha vissza akarnám hozni azt a pillanatot.

Amikor végre betöltött a rendszer, millió értesítést kaptam, melyek eltakarták Travis édes kis arcát. Néhány apámtól, egy Tannertől, és egy rakás a Porterhouse konyhafőnökétől, akinek jó eséllyel fogalma sincs, hogy az életem per pillanat maga a pokol.

Átugrottam minden üzenetet.

Vagyis majdnem mindet.

Amikor megláttam Charlotte nevét, megkövültem.

Charlotte: Szia apa! Charlotte-tal vagyok. Azt mondja, vigyáz rám, míg nem jössz értem. Szeretlek. Nemsokára találkozunk.

Megragadtam Tanner karját, és ráordítottam.

– Állj meg!

– Tessék? – kérdezte, és felém fordult.

– Állj meg! Talán visszakapom Travist!

– Tessék? – ismételte kételkedve.

Remegett a kezem, és elmosolyodtam.

– Istenem! Charlotte visszaadja a fiamat.

Rányomtam a nevére a kijelzőn, és a fülemhez tettem a telefont.

– Mi a francról beszélsz? – kérdezte az öcsém.

– Hagyta, hogy Travis írjon nekem. Azt mondta, vigyáz rá, amíg nem tudom elhozni – válaszoltam, miközben épp kicsöngött a készülék.

– Állj le, Porter! – suttogta Tanner, és félrehúzódott az autóval.

Csak az üzenetrögzítő volt, de ezúttal úgy döntöttem, hagyok

üzenetet.

– Szia, édesem. Most olvastam Travis üzenetét.

– Elég, Porter! – szólt közbe Tanner, és megpróbálta kivenni a kezemből a telefont.

Elhajoltam, és rácsaptam a kezére.

– Istenem! Micsoda nap. Már úton vagyok. Mondd meg Travisnek, hogy szeretem. Én... Mindkettőtököt szeretlek – szünetet tartottam, aztán halkán hozzátettem. – Maradj távol a sötétségtől, míg odaérek, Charlotte. Esküszöm, fogalmam sem volt róla, hogy a te fiad. Megígérem, hogy mindenre fényt derítünk. – Amikor végeztem, megnyomtam a befejezés gombot, és az ölembe tettem a telefont. Ismét bizakodni kezdtem. – Jó. Menjünk. Észak felé lakik, a kórház közelében. Majd mondom, merre menj. – Tanner nem indította be a kocsit. Csak ült, és a kormányt nézte. – Nemcsak, hogy visszaadja, de...

– Mi a szarról beszélsz?

– Igen. Visszaadja. Itt van. Olvasd el az üzenetet – felé tartottam a képernyőt.

De amikor rám nézett, mély fájdalmat láttam az arcán.

– Hallottad, mit mondott Mark. Távoltartás elrendelése iránti kérelmet nyújtottak be, hogy ne találkozhass a fiaddal.

– Ezek szerint meggondolta magát. Hagyta, hogy Travis írjon nekem. Ez jelent valamit.

Állkapcsa feszült, miközben a fejét csóválta.

– Persze. Csakhogy ez sok mindent jelenthet. Talán volt egy gyenge pillanata. De az is lehet, hogy Travis elcsente a telefonját, és a tudta nélkül írt neked. Számtalan ok lehet, de csak találgatunk. Egy dolog viszont egész biztosnak tűnik: nem fogja

visszaadni Travist.

– Szart sem értesz! – csattantam fel.

Nem emelte fel a hangját, csak folytatta.

– Tíz éve, hogy a gyerek eltűnt. Rita mondta, hogy Charlotte a fia eltűnése óta csak árnyéka önmagának. Most végre viszontlátja a gyerekét. Ne haragudj, de ezek után nem hiszem, hogy vissza akarja adni – mondta, és vállat vont.

Téved.

Olyannyira, hogy előntött a harag.

Megragadtam a pólóját, és magam felé húztam.

– Márpedig vissza fogja adni!

Megfogta, és fájdalmasan megszorította a csuklómat.

– Én is ugyanúgy el vagyok keseredve, mint te, Porter. És körmöm szakadtáig fogok harcolni, hogy Travis a családunk része maradjon. Pontosan ezt kell tennünk. Küzdeni kell. Ha most odamész, mindent elrontasz. Ha börtönbe csuknak, szerinted mennyi esélyed lesz akár csak egyszer is látni Travist?

– Nem rontok el semmit! Charlotte vissza fogja adni! – ordítottam teli torokból.

– Miért? Gondolkozz egy kicsit, Porter! Mégis miért adná neked a *saját fiát*?

Pattanásig feszült minden izmom, és mérhetetlen fájdalmat éreztem.

– Mert muszáj! – Levegő után kapkodtam, mert éreztem, hogy elfog a sírás. – Mert ezt kell tennie. – Elcsukló hangon folytattam:
– Nem tudok így élni. Mi lesz, ha az éjszaka közepén szüksége lesz rám a gyereknek? Mi lesz, ha telefonálnak a transzplantáció miatt, és én nem vagyok ott? Megesküdtem neki, hogy gondját

viselem, miután Catherine meghalt.

Rázkódni kezdett a vállam.

– Ígéretet tettem! Charlotte-nak vissza kell adnia. Nincs más lehetősége. – Elengedtem Tanner pólóját, és kihúztam magam az ülésen, mielőtt mérgemben a műszerfalra csapok. – Csak vigyél oda, cseszd meg! Jobb belátásra bírom. Tudom, hogy képes leszek rá.

– És mi lesz, ha mégsem? – kérdezte összevont szemöldökkel.

– Akkor a te módszereddel játszunk, és a bíróságon folytatjuk a csatát. Most viszont muszáj találkoznom Charlotte-tal, hogy lássam, hányadán állunk. Travist is meg kell nyugtatnom. Biztos, hogy fél.

Tanner sóhajtott, és a támlára hajtotta a fejét.

– Rossz ötlet, Porter.

– Lehet. De most nincs más lehetőségem.

– Dehogyan nincs! – vágta rá, és felém fordult, hogy a szemembe nézzen. – Mark a legjobb ügyvéd. Ha valaki, ő be tudja bizonyítani a bírónak, hogy Travisnek rád van szüksége. Ha viszont szembemész a józan ésszel, elfelejtheted, hogy valaha is a gyerek életének része leszel.

– Nem a gyerek életének része akarok lenni, hanem minden átkozott nap mellette akarok lenni!

– Ha most odamész, és kieroszakolod, hogy Charotte meghallgasson, örökre elveszíted Travist. És mi lesz Hannah-val? A lányodnak otthon van rád szüksége.

Ahogy meghallottam Hannah nevét, majd megszakadt a szívem.

– Basszus! – ordítottam, és megmarkoltam a hajam. – Tudom.

De nem mehetek haza, és nem ülhetek tétlenül. Valamit tennem kell.

– Majd *teszünk* valamit. Annyi mindent teszünk, hogy megemlegetik. De nem így. Biztonságosan kell játszani. Semmi telefonhívás. Semmi üzenet. Semmiféle látogatás.

– Nem megy! – kiabáltam.

– Márpedig muszáj. Holnap reggel az lesz az első, hogy összeállítom a jogászcsapatot, akik Travis ügyével foglalkoznak. Te pedig szépen együttműködsz a hatóságokkal. Mindent elmondasz a rendőröknek, amit Catherine-ről tudsz, míg tisztára nem mosunk téged az ügyben.

Hátrahajtottam a fejem, és felnéztem az égre.

– Szerinted van bármi esély arra, hogy visszakapjam?

– Igen. Szerintem van. Mert addig nem adjuk fel, míg ez meg nem történik. Felhívom Ritát, és meglátjuk, oda tud-e vinni, hogy lássam a fiút. Biztosítom róla, hogy szeretjük, ezért megnyugszik. Jó lesz?

– Jó – válaszoltam gombóccal a torkomban. Tudtam, hogy nincs más választásom, mint beleegyezni a javaslatba.

ÖTÖDIK FEJEZET

Charlotte

– Aludnod kéne – suttogta anyám, és felém nyújtott egy csésze kávé.

– Tudom.

Egész éjjel nem aludtam. Nagyon kimerültem, mégsem voltam képes álomra hajtani a fejem. De úgy tűnik, hogy nem csak én voltam ezzel így. Anya és Tom hajnali három körül elmentek, de reggel hétkor ismét megjelentek.

A számhoz emeltem a csészét, egy résnyire kinyitottam az ajtót, és bekukucskáltam a hálószobába, hogy megnézzem, alszik-e Lucas. Már reggel kilenc volt, és még mindig szundikált.

El nem tudom mondani, milyen volt, amikor átléptem a lakás küszöbét, kéz a kézben a fiammal.

Több, mint hat éve laktam itt, de hirtelen kicsinek bizonyult. Túl tisztának. Túl sötétnek. És üresnek.

Körbenéztem, és azon gondolkodtam, hogy nem itt kéne lennie. A másik lehetőség az lett volna, hogy Bradyhez kerül, de azt még véletlenül sem akartam. Brady egyszer megemlítette, de gyorsan másra tereltem a szót.

Pontosan tudtam, hogy egy hálószoba kevés lesz kettőnknek, anyagilag viszont megtehetem, hogy új lakást veszek. Valami

szebbet. Nagyobbat. Talán kertes házat. Csakhogy az idő volt a legnagyobb akadály.

De senki nem fogja elvenni tőlem a fiamat. Még a saját apja sem.

Szerencsére Brady nem erőltette a dolgot, de azt világossá tette, hogy a kanapémon tölti az éjszakát. Megértettem. Nyilván ő sem tudott betelni a fiunkkal.

Lucas lassanként megkedvelte Bradyt. Több, mint egy órát ültek egymás mellett a rendőrkapitányság padján. Brady letöltötte a Minecraftot a telefonjára, ezután Lucas elmagyarázta neki, hogy kell vele játszani.

Brady és én soha nem leszünk barátok, és soha nem felejttem el azt a sok szemrehányást, amit az évek során kaptam tőle. De ahogy elnéztem őt a fiunkkal, kicsit enyhültek a sebeim.

Későre járt, amikor végre elhagyhattuk a rendőrkapitányságot. Hajnali egyre értünk haza. Első dolgom volt, hogy kipakoltam a gyógyszereit, és elrendeztem őket. Lucas is segített. Fiatal kora ellenére nagyon képben volt mindennel. Pontosan tudta, mikor, melyik gyógyszert kell bevennie, ahogy azt is, hogy egy, vagy két tablettára van-e szükség.

Örültem, hogy képben van a betegségét illetően, mégis gyűlöltem, hogy ilyesmire kell tanítani.

A gyógyszereivel megtelt az egyik konyhafiók, ami rögtön eszembe juttatta, hogy még csak most jön a neheze.

Azt terveztem, hogy másnap reggel felhívom a kezelőorvosait, és elkérem a kórlapokat. Mióta lediplomáztam, elkötelezetten gyógyítok, de Lucas minden betegemnél fontosabb.

Amikor elrendeztük a gyógyszereit, a fiam leült a kanapéra, és

a videójátékokról mesélt anyámnak és Tomnak, aztán elmondta, milyen csínytevéseket követett el a magántanároival szemben. (Még pár ember, akikkel beszélnem kell.)

Közben a hálósobába mentem, hogy elrendezzem az ágyat.

Lehúztam a lepedőt, amin előző nap még Porterrel feküdtem. Elmosogattam az üres söröskorsót, amit Porter az éjjeliszekrényen hagyott, miután végignevettük az éjszakát. Meztelenül feküdtünk egymás mellett, és rengeteget beszélgettünk. A táskája még mindig a sarokban hevert. Olthatatlan vágyat éreztem, hogy kivegyem és megszagoljam a felsőjét, hátha sikerül egy kicsit megnyugodnom, ha már nem bújhatok hozzá. Végül fogtam a táskát, bedobtam a szekrénybe, és becsuktam a szekrény ajtaját. Ahogy eltakarítottam a nyomait a szobából, úgy *tettem*, mintha nem viselne meg a távolléte.

Még mindig nem tudtam, mi köze van Porternek ehhez az egészhez. Brady és Tom azt hajtogatták, hogy biztos véletlen az egybeesés.

Én viszont kételkedtem.

Az első dolog, amit megtanultam az orvosin, hogy ne ítéljünk elhamarkodottan, mert bármi megtörténhet. Sokszor a legegyszerűbb megoldás a célravezető.

Pulmonológus vagyok.

És Porter fiának épp pulmonológusra volt szüksége.

Még ez sem változtat a helyzeten.

Ismerem Portert. Tudom, hogy bármit megtesz, hogy visszakapja a fiát.

Ő is ismer engem, ezért pontosan tudja, hogy mindent megteszek azért, hogy Lucas nálam maradjon.

Sakk-matt helyzet, és még csak most kezdődik a játszma.

– Még mindig alszik? – kérdezte halkan Brady, miközben a hátunk mögé osont, a tenyerét pedig a hátamra tette.

– Igen – válaszoltam, és a mellkasomhoz szorítottam a bögrét.

– Biztosan kimerült – tette hozzá anyám.

– Magunkra hagynál minket egy percre Charlotte-tal, Susan? – kérdezte Brady.

Anya kérdően rám nézett, mire bólintottam.

– Ugye nem leszel idióta? – kérdezte anyám Bradytól, és összekulcsolta a karját a mellkasa előtt.

Jellemző.

– Nem terveztem – kuncogta Brady.

– Akkor két percre is magatokra hagylak titeket. Kérsz kávét?

– Kérek szépen – válaszolta Brady, és halványan elmosolyodott.

– Jól van. Legyetek jók, és ne keserítsetek el ezen a csodás napon.

Lábujjhegyre állt, megsimogatta az arcomat, aztán megveregette Brady vállát, és elment.

Brady megállt az ajtónál.

– Jól vagy?

– Persze – válaszoltam. – És te?

– Olyan fura ez az egész. Annak ellenére, hogy a fiam, idegennek tűnik – válaszolta, és ellágyultak a vonásai.

– Tudom. Még most is összeugrik a gyomrom, ha rám néz – vallottam be, aztán elszégyelltem magam. – Úgy értem...

– Jobban hasonlít rád, mint hittem. Pedig az évek során készült fotókon inkább úgy nézett ki, mint én.

– Az álla a tiéd – mondtam mosolyogva.

– Szegény – kuncogott Brady, és végigsimított az állán.

Kortyoltam még egyet, aztán Lucasra néztem. Egyikünk sem szólt egy árva szót sem. Kezdtt kínos lenni a csend.

– Köszönöm – mondta Brady.

– Mit? – kérdeztem kikerekedett szemmel, és ránéztem.

Megköszörülte a torkát.

– Azt hittem, ott helyben meghalok, amikor beadta neki azt a gyógyszert. Szó szerint nem kaptam levegőt, míg elnéztem azt a ketyerét.

– Most már jól van – nyugtattam Bradyt.

– Rögtön odaugrottál, én pedig csak álltam megkövülten. Azt hittem, rögtön elveszítjük azután, hogy végre megtaláltuk.

Eltakarta a száját, és elcsuklott a hangja.

– Brady – suttoztam. – Ez a munkám. Majd megtanítom, hogy kell használni a készüléket. Legközelebb nem lesz olyan ijesztő.

Bólintott.

– Nem akarom, hogy legyen legközelebb.

– Én sem, de sajnos még sok ilyen lesz. Beteg, Brady. Súlyos beteg.

Átkarolta a vállamat, és maga felé húzott. Minden izmom feszült, de hagytam, hogy közeledjen.

Többre nem tellett.

Mit nem adtam volna Porter öleléséért. Ő biztosan meg tudna nyugtatni. Elképzelttem, hogy az ajka a hajamhoz simul. Érezném a testének melegét.

Brady mintha a gondolataimban olvasna, hirtelen megszólalt:

– Tudom. Épp ezért kell beszélünk Porter Reese-ről.

Összeugrott a gyomrom. Kicsit odébb léptem, és megfogtam a

kilincset. Halkan becsuktam az ajtót, hogy Lucas nyugodtan alhasson.

– Ezt meg hogy érted? – kérdeztem.

– Nem akarom, hogy a fiamnak bármi köze legyen ahhoz a seggfejhez.

Ekkor vége lett a nyugalomnak.

– Jó ég! Hányszor fogod még ezt felhozni? Beleegyeztem a távoltagezésbe, nem emlékszel?

– Dehogynem – válaszolta, és jelentőségteljesen közelített. – Aztán egy órával később hagytad, hogy a fiunk írjon neki.

– Ezt meg honnan tudod? – kérdeztem ijedten.

– Ahonnan azt, hogy Porter az éjszaka közepén üzenetekkel bombázott.

Ez nekem újdonság. Fogalmam nem volt, hogy hol a telefonom. Amikor utoljára láttam, a nappaliban hevert az asztalon. De amikor Lucas felkelt, és alig kapott levegőt, minden másról megfeledkeztem. Úgy tűnik, Brady nem.

– Megnézted a telefonomat? – sziszegtem.

Oldalra hajtotta a fejét, és rám nézett.

– Remélem megérted.

– Képes voltál megnézni az üzeneteimet? – kérdeztem ismét, és addig léptem előre, míg majdnem összeért az arcunk.

– Ezt nem hiszem el! Azonnal hagyjátok abba! Ennek ma nincs helye! – szólt közbe anyám.

Elvette tőlem a csészét, amikor látta, hogy nem nyugszom.

– Ugyan, Charlotte! – szólt Brady.

– Ehhez nem volt jogod!

– Ahogy neked sem. Ő a *mi* fiunk. *Mindkettőnké*. Nem hozhatsz

egyedül döntést vele kapcsolatban.

– Hé! Hé! Hé! – vágott közbe Tom, és gyorsan odalépett, nehogy kitorjón a harmadik világháború. – Elég legyen!

Brady és én továbbra is farkasszemet néztünk. Egyikünk sem hátrált.

A feszültségnek végül egy kopogás vetett véget.

Összeszorítottam a fogam, levettem a tekintetem Bradyről, és az ajtóhoz léptem. Forrt bennem a düh, ezért a lépteimet is nehezebbnek éreztem.

Résnyire nyitottam az ajtót, aztán megfagyott az ereimben a vér.

Kék szempár.

Szóke, rövid haj.

Erős, borostával fedett állkapocs.

Széles vigyor.

– Szia! – mondta kedvesen.

Kiszáradt a szám. Minden lelassult, és könnyek szöktek a szemembe.

Nem Porter volt. De hasonlított rá annyira, hogy kis híján megállt a szívverésem.

– Jaj, kedvesem! – szólt Rita, majd elhaladt Tanner mellett, és átölelt. – Szólnod kellett volna.

– Én... Öhm – dadogtam, és Tannerre néztem.

Titokban átnéztem a válla fölött, és reménykedtem, hogy Porter is ott van valahol. Tévedtem.

Amikor Brady megjelent a hátam mögött, hirtelen megkönnyebbültem.

– Maga mit keres itt? – ordított Tannerre.

Tanner folyamatosan rám nézett. Mosolya pont olyan volt, mint a bátyjéé.

– Elhoztam Travis néhány holmiját – válaszolta, és továbbra is fülíg ért a szája.

– Menjen innen! – mondta Brady, aztán elém állt, és kitepte a kezéből a csomagot.

– Csillapodjon! – mordult rá Rita, aztán felém fordult, és kedvesebben folytatta. – Hogy vagy?

Tannert figyeltem, aztán az ajkamba haraptam, és csóválni kezdtem a fejem.

– Túl sok volt ez egyszerre, igaz? – suttogta Rita.

Bólintottam, és sóhajtottam egy nagyot.

– Ne aggódj! Most már itt vagyok – mondta, aztán megsimogatta az arcomat, és eltűnt.

Jobban mondva csak a látószögemből, mert Bradyhez lépett.

– Jól van. Figyelj. Tanner elmegy, én viszont...

Nem fejezte be, mert félbeszakította egy kisfiú örömujjongása.

– Tan bácsi!

– Basszus – szólalt meg Brady, és megpróbálta elállni Lucas útját.

– Meg ne próbáld! – mondtam, és gyorsan elkaptam a könyökét.

– Charlotte!

– Fenekestül felfordult az élete. Legalább ezt a néhány percet hadd töltse nyugodtan. Porternek majd szigorúbb határt szabok, de most már észrevette Tannert. Ezt *nem* akadályozhatod meg.

Brady jó néhány másodpercig nézett rám csúnyán, aztán felszegte az állát, és oldalra lépett, hogy Lucas odamehessen a

férfihez, akiről egész eddig azt hitte, hogy a nagybátyja.

Szinte lélekszakadva rohant Tanner felé.

Mindössze egyszer találkoztam Tanner Reese-szel, ezért nem igazán tudtam olvasni az arcáról. Most viszont egyértelmű volt, hogy úrrá lesz rajta a fájdalom, amit mosollyal próbál leplezni.

– Szia Trev – mormolta.

Jó ég! Eddig is fáj a szívem, de ez csak fokozódott.

Úgy tűnt, nem én vagyok az egyetlen. Szörnyű lehet most Porternek. És ahogy elnézem, a család többi tagját is mélyen érintik a történetek.

– Mit keresel itt? – kérdezte Lucas, és könnyek szöktek a szemébe. – Apa is itt van?

Tanner leguggolt, és átölelte. Olyan erősen szorította, hogy még én is éreztem a belőle áradó szeretet.

– Sajnálom, de ő nem jött velem. Azt kérte, mondjam meg neked, hogy szeret, és találkoztok, amint lehet.

Brady felcsattant, ezért lesújtó pillantást vetettem rá.

Kelletlenül vállat vont, és továbbra is dühösen figyelte a jelenetet.

– Itt maradsz? – kérdezte Lucas izgatottan.

Tanner kérdően rám nézett.

Eltakartam a számat, csóváltam a fejem, és rögtön a hatalmába kerített a bűntudat.

– Sajnálom, de nem. Dolgoznom kell – hazudta.

Éreztem, hogy könnyek szöknek a szemembe, ezért gyorsan lehunytam, nehogy bárki sírni lásson.

– Jól van – mondta Lucas csalódottan. – Megmondod apának, hogy szeretem? És Hannah-nak is mondd meg. Ja, és figyelj,

nehogy összekeverje a legóimat.

Tanner mosolya lehervadt, de próbálta magát összeszedni.

– Persze.

– Megmondod a mamának, hogy Charlotte ügyesen használja az inhalátort? Tényleg jó doki. Nagypapának pedig üzenem, hogy addig nem mehet horgászni, míg haza nem érek. Nem akarom, hogy addig kifogja az összes halat.

Alig kaptam levegőt.

Tényleg azt hiszi, hogy hazamehet.

– Igen! – kiáltott Tanner, és gyorsan felállt, ahogy egy könnycsepp kezdett végigfutni az arcán. Gyorsan letörölte, aztán elmosolyodott. – Nem engedem a folyó közelébe. Megígérem.

– Jó – suttogta Lucas.

Tanner magához ölelte, megsimogatta a hátát, és így szólt:

– Szeretlek, Trav.

– Én is téged.

Ahogy elengedte a nagybátyját, látszott, milyen szomorú.

– Gyere! – szólalt meg Brady, aztán megfogta Lucas kezét, bekísérte a házba, és gyorsan becsukta az ajtót.

– Jó ég – sziszegte Tanner. Megvakarta a fejét, és egy pillanatig csak bámult maga elé. – Ez nagyon el lett ceszve. Mondd, hogy te is ezt érzed, Charlotte.

– Ez nem az ő hibája, Tanner – szólt közbe Rita.

– Mégis mit csináljak? – kérdeztem.

Tanner csípőre tette a kezét, és az ajtó felé mutatott.

– Csak emlékezz, milyen volt, amikor elvették tőled a kisfiút. Mert te most pont ugyanezt teszed Porterrel.

– Nem kesereghetek Porter miatt! Lucas a fiam.

Tanner kérdően nézett rám.

– Jó. Akkor gondoldj a *fiadra*. Emlékszel, amikor elvették *tőled*? Akkor most képzeld el, hogy tizenegy – vagyis ezek szerint tíz – éves vagy, és elveszik az egész családot. Mert ezt tetted vele.

– Lehetetlen helyzet, az biztos. Nincs jó megoldás.

– A neve Travis. Vagy Lucas. Vagy aminek hívni akarod. És ő maga a megoldás. Ez az egész nem a te családotról vagy az enyémről szól. Vagy rólad és Porterről. Hanem egy kisfiúról, aki köztünk őrlődik.

Szavak. Újabb rémes szavak.

És mind igaz.

– Nem tudom, mit tegyek!

– Tedd, ami a legjobb! – ordította. Ritára nézett, aztán kicsit lágyabb hangon folytatta. – Ne haragudj! Bár tudod, hogy igazam van.

– Menjünk! – szólalt meg Rita, aztán átölelt. – Ne haragudj, Charlotte! Nem tudtam, hogy ennyire fel fog zaklatni. Nem kellett volna idejőnnünk.

– Igaza van – mormoltam.

– Nem. Egyáltalán nincs. Lucas a te fiad. Jogod van eldönteni, mit tegyél, anélkül, hogy bárki nyomást gyakorolna rád.

Összeugrott a gyomrom, miközben Tannert figyeltem. A járása pont olyan volt, mint a bátyjáé.

– Valamit be kell valljak, de ezt senkinek ne mondd el – suttogtam.

– Jól van.

– Hiányzik Porter.

– Jaj, szívem. Ez nem baj.

– De mindenki neheztel rá. Meggyőződésük, hogy tudott Lucasról. Brady folyamatosan ezt szajkózza. És Tomnak még anyámat is sikerült erről meggyőznie.

– Figyelj, Charlotte – szólt Rita, és megfogta a vállam, hogy muszáj legyen a szemébe nézmem. – Brady mindenáron hibáztatni akar valakit. Tíz évig te voltál a bűnbak. Most pedig Porter. Brady egy idióta. Ilyet csak azok csinálnak.

Félig sírtam, félig nevettem azon, amit Rita mond.

– És Tom – folytatta – gyakorlatilag az apád, hiszen anyáddal hál.

– Jaj!

– Valaki rosszat tett a lányával, és tíz évig nem tudta, hogy ki volt az. Most azt hiszi, rájött. Nyilván nem késlekedik bosszút állni, hogy téged megvédjen.

– Nekem nem bosszúra, hanem Porterre van szükségem. Ő tudná, mit kell mondani Lucasnak. Szembeszállna Bradyvel. Elküldené Tomot a fenébe. Még arra is képes lenne, hogy észhez térítse anyámat.

– Komolyan? – kérdezte meglepődve Rita. – Porter képes lenne ilyesmire? Nekem nem tűnik olyan karakánnak.

Félig sírtam, félig nevettem, végül a sírás győzött.

– Értem biztosan megtenné.

– Csak ez számít. Adj egy kis időt, Char. Ne a jövőt nézd, hanem koncentrálj a jelenre. Szóval... Brady egy idióta. Tom túlságosan félt. Anyád az egész világról gondoskodni akar. Ezen most nem tudsz változtatni – megsimogatta a mellkasomat, aztán folytatta:
– A mával törődj. Lucas bent van, Tanner pedig biztos hazamegy, és megmondja Porternek, hogy Lucas jól van. A többi már nem a

te dolgozol. Majd minden a helyére kerül. Csak idő kérdése.

Nem igazán tudtam vele egyetérteni.

De talán nem téved nagyot.

Elmosolyodtam.

– Azt akarja, hogy Travisnek szólítsuk.

Rita is mosolygott.

– Ettől még itt, belül mindig Lucas marad – mondta, és a szívemre tette a kezét.

HATODIK FEJEZET

Charlotte

– Hozhatok valamit inni? – kérdezte Brady felesége, Stephanie, amikor kinyitotta a bejárati ajtót. Szőke, vállig érő, hullámos haja volt, fia William pedig úgy csavarta az uja köré a hajfürtöket, mintha az lenne a kedvenc játéka.

– Köszönöm, nem kérek semmit – válaszoltam, aztán odamentem Bradyhez, aki a székéből bámult a kertre.

A szívem is megszakadt, de elvittem Lucast Bradyékhez, bár épp csak annyi időre, hogy bemenjek a rendelőbe, és átadjam a betegeim kartonját Laughlinnek. Így hivatalos. Tíz év óta először veszek ki hosszabb időre szabadságot. Hat hétig leszek távol. Greg azzal cukkolt, hogy ez olyan, mintha szülési szabadságra mennék, és sok tekintetben igaza volt. Időre van szükségem, hogy kialakuljon a kötődés köztem és a fiam között, és semmi – még a munkám sem – akadályozhat meg abban, hogy bepótoljam ez elvesztegetett időt.

Ez mondjuk nem teljesen igaz. A tárgyalóba szervezett meglepetésbuli elvette az időm egy részét. Hoztak süteményt és szénsavas üdítőt. Mindenki mosolygott és gratulált, hogy visszakaptam a fiamat, de elvették a rá szánt időmet. Én közben az órát figyeltem, és azon gondolkodtam, hogy lépjek le a lehető

leghamarabb anélkül, hogy udvariatlannak tűnnék.

– Ezt láttad már? – kérdezte Brady, és felém nyújtotta az újságot.

Lucasra néztem, és megkönnyebbülten nyugtáztam, hogy még ott van. Szentül hittem ugyanis, hogy megint el fog tűnni. Minden reggel kalapált a szívem, ahogy felkeltem a kanapéról, amit ideiglenesen kineveztem ágynak, miután átengedtem Lucasnak a hálószobát. Első dolgom volt, hogy berohantam a szobájába, és megnéztem, ott van-e.

Minden reggel ott volt.

Én viszont minden reggel azt vártam, hogy ez változni fog.

– Mit? – kérdeztem vissza.

– A pasid úgy döntött, teljes felügyeletre vonatkozó kérelmet fog benyújtani a bíróságnak.

– Teljes felügyeletet akar?

– Ezt írják – válaszolta Brady, és az újság felé biccentett. – Hagytam üzenetet Paulnak. Kíváncsi vagyok, tud-e valamit Porter ügyvédjéről. De az újság szerint ez a fickó terve.

– Kizárt dolog – sóhajtottam, aztán elvettem az újságot, és végigfutottam a cikket. Sajnos nem tudtam kikerülni a Porterről, Tannerről és Lucasról készült képet, amin épp átölelik egymást.

Ahogy az eltűnéséről is beszámoltak annak idején, most arról is írt az újság, hogy Lucas előkerült.

Az utóbbi hat napban hirtelen egy rakás kép jelent meg a Reese családról a közösségi médiában. Tekintve, hogy Tanner Reese nevét minden háziasszony ismeri, az emberek nyilván felháborodtak, hogy az unokaöccse nem lehet vele.

A világ minden tájáról megjelentek a megmondó emberek, és

hol az egyik, hol a másik oldalt védve, vagy épp támadva fröcsögtek, és verbális háborút vívtak egymással egy ártatlan gyerek kontójára. Kezdtem magam egyre jobban szégyellni, amiért embernek születtem, annyi gyűlölködéssel és ocsmánysággal találtam magam szembe, míg olvastam ezeket a hozzászólásokat.

A fele engem sarazott.

A másik fele Portert.

Senki nem tudja, mi történt pontosan.

Bradyre néztem.

– Ilyet nem tehet, ugye?

Brady a térdére könyökölt, egyik ujjával megtámasztotta az állát, és nyeglén így szólt:

– Hajlandó vagy végighallgatni?

– Ne légy már ekkora idióta! Lucas nem találkozott Porterrel.

Valóban nem. Bár milliószor emlegette. Vértzett a szívem, de mindig kitaláltam valamit, hogy miért nem láthatja. Megígértem Bradynek, hogy szigorú határt szabok Porternek, míg le nem zajlik a nyomozás. Az én érdekem is ezt kívánja.

– És mi a helyzet Tannerrel? – vágott vissza Brady. – Volt azóta újabb látogató?

– Az az egyszeri alkalom volt, és nem én kértem, hogy jöjjön oda. Lucas észrevette. Mégsem rángathattam be a szobájába.

– Az anyja vagy, Charlotte. Míg nem tölti be a tizennyolcat, mindenről mi döntünk, ami vele kapcsolatos.

Lucasra néztem, aki épp az anyámtól kapott távirányítós helikopterrel játszott. Az égre nézett, és felszabadultan mosolygott.

Hat nap alatt sokszor láttam már mosolyogni, de nem így. Mindig észrevettem a szemében az aggodalmat, és úgy tűnt, mint aki rosszul érzi magát. Abban a pillanatban viszont semmi mással nem törődött, csak azzal, hogy a levegőben tartsa azt a barnásszürke helikoptert.

Ahogy rám vagy Bradyre nézett, mindig lehervadt a mosolya. Legtöbbször igyekezett elrejteni az érzelmeit, és mosolyt erőltetett az arcára. Olyan volt, mintha álarcot viselne. Ha viszont olvasni lehetett a tekintetéből, akkor mindig elszorult a szívem.

– Tanner ártalmatlan – mondtam Bradynek.

– Valóban? Gondolod, hogy Porter fizeti a három nagymenő ügyvédet és az újságírót, akik mind az ő malmára hajtják a vizet a médiában?

Széttártam a karom.

– Mit tudom én. Még soha nem voltam ilyen helyzetben.

– Ahogy én sem! De már most kikészít ez az alak!

Ránéztem.

– Betartottam az ígéretemet. Nem beszélt Porterrel, vagy bárki mással a Reese családból. Leszállhatsz a témáról. Porter nem kap teljes felügyeleti jogot.

Brady tettetett nevetésben tört ki.

– Nem. Persze, hogy nem. Ugyanis semmiféle felügyeletet nem fog gyakorolni a fiunk felett! Ha azt hiszi, hogy ő vagy az idióta öccse csak úgy besétálhatnak a tárgyalóterembe, és elvehetik, ami az enyém, akkor nagyon meg fognak lepődni. Nem azért töltöttem tíz évet a fiam keresésével, hogy utána önként és dalolva átadjam egy olyan embernek, aki elrabolta.

– Nem rabolta el! – kiáltottam. – Jóságos ég, Brady! Még Tom is elismerte, hogy Porternek a gyerek eltűnésekor még semmi köze nem volt a nőhöz, aki elrabolta Lucast.

Hirtelen megfagyott a levegő. Brady volt már dühös, de ahogy elnézem, lassan tényleg bekattan. Tett két lépést, aztán halkabban, de ugyanolyan ingerülten folytatta.

– Attól, hogy fizikailag nem ő vitte el a gyereket, még évekig távol tartotta tőlünk. Nem tudom, hogy sikerült annak a szemétládának így átmosni az agyadat. Egy hónapig tálcán kínálta az élet a lehetőséget, hogy végre felismerd a fiadat, csak te nem voltál rá képes. Most is úgy teszel, mintha nem látnád. Nagyszerű. Én viszont látom. És tudom, mi folyik itt. Addig nem nyugszom, míg a fickó végképp ki nem kerül Lucas életéből.

Tátva maradt a szám, ahogy hallgattam. Brady sok ocsmányságot mondott már az évek folyamán. Mivel mindig volt némi igazságalapja, nem vitatkoztam vele.

Ezúttal viszont alaposan túllőtt a célon.

– Szerinted először fel kellett volna ismernem Lucast, amikor találkoztam vele? – kérdeztem döbbenten.

Megvetően rám nézett, és egy szót sem szólt. Ebből rögtön tudtam a választ.

– A francba. Te tényleg ezt gondolod – suttogtam, miközben elfogott a mérhetetlen düh. Végül kitört belőlem: – Neked semmi nem jó?! Végre itthon van, együttműködöm veled a megérzéseim ellenére, és távol tartom Lucast az egyetlen embertől, akiben bízok. De neked még ez sem elég.

– Látod, ez a baj, Charlotte. Ahogy az utóbbi tíz évben láttuk, a megérzéseid pocsékak. Porter Reese soha nem lesz a fiam

életének része. És eszedbe ne jusson keresztbe tenni ez ügyben!
Figyelmeztetek egyszer és mindenkorra!

– Figyelmeztetsz? – kérdeztem, és szó szerint felállt a szőr a karomon.

– Ne akarj...

Hirtelen kinyílt az ajtó. Megjelent Lucas, így szerencsére megúsztam az életfogytig tartó börtönbüntetést, amit az apja meggyilkolásáért kaptam volna.

– Figyelj, Charlotte – szólt vidáman.

– Mehetünk, Travis? – kérdeztem, és gyilkos pillantást vettem Bradyre.

– Persze. Tudod mi történt? Brady adott egy húszdolláros iTunes ajándékkártyát, amivel vehetek még néhány modult a Minecrafthoz.

– Hú! Ez igazán rendes volt tőle – mondtam olyan mézesmázos hangon, hogy Rita büszke lenne rám. Mindeközben úgy néztem Bradyre, mint aki mindjárt megöli.

– Összeszedem a holmimat – mondta, aztán elindult az előszoba felé.

Amikor biztos voltam benne, hogy hallótávolságon kívülre került, odaszóltam Bradynek.

– Ne merészelj fenyegetőzni! Évekig voltam a lábtörlőd, de most már elég volt, Brady. Dugd fel magadnak az idiótaságaidat!
Figyelmeztetek egyszer és mindenkorra!

Cinikus vigyor jelent meg a képén.

– Jó.

Bár ez inkább olyan volt, mintha azt mondta volna, hogy cssszem meg.

Látszólag nyugodtan tett pár lépést. Nekem viszont az egekbe szökött a pulzusom.

Elegem volt Bradyből.

De ahogy elnéztem, ez még csak a kezdet.

Este tizenegy volt, amikor végre kipakoltam a zsák ruhát, amit anyám vett nekem a másnapi meghallgatásra. Magamtól soha nem vettem volna ilyeneket. Mind rózsaszín. Túlságosan csipkés. Túl virágos. Persze tudom, hogy nem mehetek farmerban és pólóban a bíróságra. Félredobtam a ruhákat, és kortyoltam egyet a borból. Azért töltöttem, mert a szabadságom első napját ünnepeltem, de aztán rájöttem, hogy inkább idegnyugtatónak kell.

Teljesen kikészített, hogy Porter teljes felügyeleti jogot akar, Brady pedig még a szokásosnál is idiótábban viselkedik.

Egyfelől nem kéne meglepődnöm Bradyn. Volt egy-két kellemes pillanat, mióta hazahoztuk Lucast, de ez az ember soha nem fog megváltozni. Azt reméltem, hogy egy kicsit visszavesz a hülyeségéből, de tévedtem. Vér vízzé nem válik.

Porter viszont nagyon meglepett. Mi több, megbántott.

Hülyeség. Hiszen mindketten a legnemesebbért harcolunk. Ilyenkor nincs kegyelem. De talán éppen ez a gond. Lucas/Travis ugyanis nem tulajdon.

Egy összezavart kisfiú, és akármennyire fáj ez nekem, joga van dönteni a saját sorsa felől. Márpedig ő világossá tette, hogy Portert akarja.

Órákkal korábban az ajtajánál ültem, és hallottam, ahogy keservesen sír, mert azt mondtam neki, hogy addig nem

beszélhet az apjával, míg a bíróság nem ad rá engedélyt.

Láttam, milyen szomorú, és ez engem is bánatossá tett.

Gyűlöltem az egészet.

Miatta, és magam miatt is.

És titokban Porter miatt is.

Miután felvettem a telefont, végigpörgettem az üzenetváltásaimat Porterrel. Az a nevetős fénykép még mindig felkavart. Pulzusom az egekbe szökött a látványtól.

Végigsimítottam az arcán, és azt kívántam, bárcsak érezném a bőrét ahelyett, hogy a képernyőt simogatom.

Travis üzenetére tévedt a tekintetem.

Szia apa! Charlotte-tal vagyok. Azt mondja, vigyáz rám, míg elviszel. Szeretlek. Nemsokára találkozunk.

Nem egészen ezt mondtam, amikor hagytam, hogy üzenetet írjon, de gyanítom, hogy ő ezt olvasta ki a hallottakból.

Porter nem válaszolt, ami őszintén szólva meglepett. Ugyan érvényben volt a távoltage, de Porter nem az a fajta fickó, aki egyszerűen hátralép, és csak reménykedik, hogy minden jóra fordul. Ha kell, még az ajtót is képes lenne rám törni.

Lehunytam a szemem, és megmarkoltam a telefont.

Aznap délután, amikor hazaértünk Bradytól, Lucas és én filmet néztünk a laptopomról.

Pontosabban: Lucas nézett filmet.

Én pedig őt.

Hihetetlen, mennyire hasonlított Porterre. Őszintén szólva sok mindenben inkább rá hasonlított, mint rám. Lucas a tipikus példa, hogy nem az számít, ki a gyerek biológiai szülője, hanem

az, hogy ki neveli és gondoskodik róla.

Most már ideje felhagynom azzal, hogy folyamatosan Porterre gondolok. Az senkinek nem jó. Összetör minden perc, amikor az eszembe jut. Ráadásul elvonja a figyelmemet a fő célról: hogy visszakapjam a fiamat.

Porter nevét kerestem a telefonomon, és eltökéltem, hogy kitörlöm a számát. Csakhogy képtelen voltam megmozdítani az ujjamat. Megállt a levegőben, és olyan érzésem támadt, mintha megfagyott volna.

Megjelent a képernyőn a *tiltás feloldása* opció.

Feloldás.

Feloldás.

Mi a fene.

Kiszáradt a szám, és mérhetetlen dühöt éreztem.

Soha nem tiltottam le Porter számát.

De sejtem, ki volt. Ugyanaz az ember, aki végignézte a telefonomat, és elolvasta az üzeneteimet. Ugyanaz az ember, aki néhány órával ezelőtt figyelmeztetett, hogy ne tegyek neki keresztbe.

– Megölöm – suttogtam, aztán megnyomtam a bűvös feloldás gombot.

Ekkor kis híján megállt a szívverésem, ugyanis rögtön feljött a képernyőn a hangposta értesítés, a buborékban Porter nevével.

Azonnal rányomtam a lejátszásra, és a hideg futott végig a hátamon, ahogy meghallottam a hangját.

– Szia, édesem. Most olvastam Travis üzenetét.

– Elég, Porter! – szólt közbe Tanner a háttérben.

– Kérlek, folytasd – suttogtam.

– Istenem! Micsoda nap – mondta Porter, és nagyot sóhajtott. – Már úton vagyok. Mondd meg Travisnek, hogy szeretem. Én... Mindkettőtöket szeretlek.

A szám elé kaptam a kezem.

Porter tovább beszélt. Jó volt hallani az ismerős, megnyugtató hangot.

– Maradj távol a sötétségtől, míg odaérek, Charlotte. Esküszöm, fogalmam sem volt róla, hogy a te fiad. Megígérem, hogy mindenre fényt derítünk.

Véget ért az üzenet, de újból visszajátszottam.

– Szia, édesem. Most olvastam Travis üzenetét...

Felálltam, és járkálni kezdtem. Majd kiugrott a szívem, amikor elhangzott az a mondat, hogy „mond meg Travisnek, hogy szeretem. Én... Mindkettőtöket szeretlek”.

Amikor vége lett, ismét meghallgattam az elejéről. Csakhogy ezúttal egy másik mondatra figyeltem.

– Esküszöm, fogalmam sem volt róla, hogy a te fiad.

Kilenc szó.

Nevezzenek naivnak, hülyének, vagy bárminek, de én hittem neki.

Újból lejátszottam az üzenetet.

Aztán még egyszer.

És megint.

Aztán megint.

Addig hallgattam előlről, míg a végén gombóc nőtt a torkomban.

Nem tudtam, mi változott, és miért nem jelent meg aznap éjjel. Lehet, hogy a távöltartás miatt, amit Brady miatt kértem, mert

erősködött, hogy szigorúan meg kell húznom a határt.

Brady.

Brady.

Átkozott Brady!

HETEDIK FEJEZET

Porter

– Szerinted hogy néz ki Travis barátjának a háza? – kérdezte Hannah, amikor kicsatoltam a biztonsági övét.

– Nem tudom, kicsim.

– Még mennyit kell aludni, hogy visszajöjjön?

Sóhajtottam, felkaptam a lányomat, és elindultam vele a szüleim háza felé.

– Nem tudom.

Gyáva voltam, de nem mertem megmondani az igazat. Úgy gondoltam, nem értené, ezért azt mondtam neki, hogy Travis az egyik barátjához költözik néhány napra. Hannah körülbelül ezerszer megkérdezte azóta, hogy mikor láthatja a bátyját. Lassan de biztosan az örületbe kerget. Egyszer úgylis meg kell mondanom az igazat. De remélem, nem ma.

– A barátja szobájában van tévé?

– Nem tudom.

– Kaphatok tévét a szobámba?

– Nem – válaszoltam mosolyogva.

Gombóc nőtt a torkomban, és pattanásig feszült minden idegszálam, Hannah mégis meg tudott mosolyogtatni. Ő volt az egyetlen, aki miatt próbáltam összeszedni magam.

Anyám kinyitotta az ajtót, mielőtt kopoghattam volna. Összecapta a kezét, és Hannah után nyúlt.

– Hát itt az én kisunokám!

– Nana! – kiáltott a lányom, és lekéredzkedett. – Képzeld, Travis barátjának a szobájában van tévé.

– Komolyan? – kérdezte anyám, és összevont szemöldökkel nézett rám.

Megvontam a vállam, aztán megpusziltam anyám halántékát.

– Fogalmam sincs. Hol van Tanner?

– Itt – válaszolta az öcsém, ahogy tengerészkék öltönyében megjelent.

– Szia Tan bácsi!

– Szia szépségem – köszönt vissza Tanner, miközben kacsintott, aztán közelebb lépett, hogy megcsiklandozza a lányomat.

Hannah felnevetett.

Megragadtam Tanner karját, és berángattam az étkezőbe.

– Hé! Össze ne gyúrd az öltönyömet! – méltatlankodott.

Hannah felé néztem. Valamit mondott anyámnak, aki aggódva nézett rám. Gyorsan rámosolyogtam, aztán hátat fordítottam neki.

– Teljes felügyelet? – sziszegtem a fogam között. – Neked teljesen elment az eszed?

– Nyugi. Kurt pontosan tudja, mit csinál.

Tanner a három legjobb ügyvédet bízta meg, hogy dolgozzanak együtt Markkal. Ha az öcsém a fejébe vesz valamit, akkor se isten, se ember nem tudja megállítani. Szent meggyőződése volt, hogy az előzetes tárgyalásunk legalább olyan népszerű lesz, mint az O. J. Simpson per.

Könyörögtem neki, hogy minél kevesebb felhajtás legyen, de ahová Tanner beteszi a lábát, ott rögtön megjelenik a média.

Nagyra értékeltem a támogatását, de elegendő volt a folyamatos hírverésből. Vissza akartam kapni a fiamat, de még véletlenül sem állt szándékomban kitergetni a családi szennyest.

– Kurt csesse meg. Ez nevetséges, és nem vagyok hajlandó ezen az úton haladni. Ha az jön le a kommunikációból, hogy el akarom venni Travist Charlotte-tól és Bradytól, az emberek biztosan elfordulnak tőlünk. A teljes felügyeleti jog túlzás. Olyan, mintha fenyegetőznék. Látszik, hogy nincs gyereked, Tanner. Máskülönben sem te, sem pedig Kurt nem gondolkodnátok így.

Felszaladt a szemöldöke. Reméltem, hogy azért, mert kezdi kapiskálni, amit mondok, de inkább úgy tűnt, mint aki attól fél, hogy idegösszeomlást kapok.

– Jól van. Majd megmondom Kurtnek, hogy vegyen vissza. Most viszont vegyél egy mély levegőt, és próbálj pozitívan gondolkodni.

Hát persze.

Lassan elvesztem a józan eszemet, nemhogy gondolkodni tudnék.

Vissza akartam kapni a fiamat.

Abban teljesen biztos voltam, hogy Catherine még a síron túlról is kicseszett velem.

Sóhajtottam, és megropogtattam a nyakam.

– Jó – biztatott, aztán megigazította a nyakkendőmet. – Lenyűgöző. Lassan tényleg úgy nézel ki, mint egy valóságos emberi lény.

Alig éltem túl az előző hetet. Majdnem minden napot a

rendőrkapitányságon töltöttem, hogy „együtműködjek” a hatósággal. Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy ültem az asztalnál, és vártam, míg a hatóság a múltamban vájkál, és próbál ürügyet találni, hogy letartóztathassanak. Bár nem csattant a csuklómon a bilincs, az elmúlt héten összesen nem aludtam annyit, mint átlag esetben egy éjszaka. Szörnyen hiányzott a fiam, és lelkileg is egyre nehezebben bírtam.

Teltek-múltak a napok.

Napkelte.

Napnyugta.

Mosás. Öblítés. Aztán megint ugyanaz.

Eltoltam Tanner kezét.

– Nem érzem magam emberi lénynek.

Megveregette a vállamat.

– Reméljük, ez ma változni fog.

Mindennél jobban reménykedtem, hogy az öcsémnek igaza lesz.

– Apa! – ordított Tanner, és a bejárati ajtó felé fordult. Anyám még mindig ott állt.

– Menjünk! Még a végén elkésünk.

Apa levágtatott a lépcsőn.

– Jövök már, ne ordíts!

Egy pillanatra megállt, megcsókolta anyát, megcsikizte Hannah nyakát, aztán Tanner kocsija felé vettük az irányt.

– Ha vége, rögtön hívjatok! – kiáltott utánunk anyám.

– Persze – válaszoltuk egyszerre, aztán mindhárman beszálltunk az autóba.

– Hallottál valamit Ritáról? – kérdeztem Tannert, és a

combomba töröltem a tenyeremet.

Rám nézett a visszapillantó tükörből.

– Még mindig nem beszél velem.

– A francba – sóhajtottam, és legszívesebben a hajamba túrtam volna, de nem akartam tönkretenni a frizurámat, amit fél órán keresztül formáztam, csak hogy jó benyomást tegyek a bíróságra. Külcsín ide vagy oda, legbelül tudtam, hogy teljes a káosz.

– Beszéltél Markkal? – kérdezte tőlem apa.

– Legalább ötszázszor – válaszoltam, és folyamatosan fészkelődtem az ülésen.

– És mi a helyzet?

– Semmi új a nap alatt. A távoltage még mindig érvényben van. Kérdés, hogy megkapom-e valaha a láthatást. Talán a következő évezredben. És most már annál is kevesebb az esély, miután Kurt bejelentette, hogy teljes felügyelet iránti kérelmet akarok benyújtani.

Kinézttem az ablakon, és gombóc nőtt a torkomban.

Apa hátranyúlt, és megsimogatta a térdemet.

– Minden rendbe jön, Porter. Csak higgy benne. Jó apa vagy. Travis szeret. A bíróság is látni fogja.

– És ha nem?

– Hé! – szólt közbe Tanner. – Ne nyavalyogj már. Látni fogják, hogy nálad van a legjobb helye, és kész. Emlékszel, amikor kiderült, hogy Travisnek szívproblémája van? Akkor is csak egyetlen lehetőség volt. Ahogy most is. Ennyi.

Bólintottam, aztán ismét kibámultam az ablakon. Az optimizmus egyáltalán nem volt az erősségem.

Az út hátralévő részét teljes némaságban töltöttük. De nem

abban a kellemes csendben, amit Charlotte-tal megszoktam. Inkább amolyan vihar előtti csend volt.

A zsebembe nyúltam, és éreztem a koktélszalvéta szegélyét. Mintha egy évszázada rajzoltam volna rá a térképet az első randin, amikor megmutattam Charlotte-nak a menekülő útvonalat. Nem telt el sok idő, és most szemtől szemben találok magam vele a bíróságon, hogy a fiam elhelyezéséért pereskedjek.

A fia elhelyezéséért.

Vagy inkább a *fiunké.*

Bármit megadtam volna egy olyan térképért, aminek segítségével menekülhetek ebből a helyzetből.

Leparkoltunk, áthaladtunk a fémdetektorral övezett kapun, aztán a bíróság felé vettük az irányt. Mark, Kurt, és még két számomra ismeretlen ügyvéd várt minket a tárgyalóterem előtt, ami az ügy súlyához képest egyáltalán nem tűnt nagy tömegnek.

– Hogy van, Porter? – kérdezte Mark.

– Sehogy – válaszoltam őszintén, és kezet fogtam vele.

– Meglátjuk, mire jutunk. Felkészült?

– Nem. De tudom, hogy most, vagy soha.

Apa átkarolta a vállamat, Tanner megveregette a hátamat.

Megmozgattam a karom, és felkészültem a háborúra.

Mark kinyitotta a terem ajtaját, én pedig ólomléptekkel bementem, mögöttem az ügyvédekkel.

Nem tettem két lépést, amikor észrevettem Charlotte-ot. Minden izmom feszült, mégis sikerült eljutnom a terem végéig.

Nem láttam az arcát. A tárgyalóasztalnál ült, mellette Brady. Vállát felhúzta, az ujjait pedig a háta mögött kulcsolta. Legszívesebben minden ujját eltörtem volna.

Mintha olvasna a gondolataimban, megváltoztatta a kézfejtartást.

Csak egy hete, hogy nem láttam, mégis teljesen másnak tűnt. Rövid ujjú, barackszínű selyemblúzt viselt. *Barackszínűt*. Nevetséges. A Charlotte, akit én ismerek, soha nem viselne feketén kívül mást. Emlékeztettem magam, hogy mostanra teljesült az álma. Talán emiatt ennyire más.

Hosszú, egyenes haját kibontotta. Az legalább nem változott. Már majdnem elmosolyodtam, amikor láttam, hogy idegességében feltúzi a haját, hogy utána újra leengedje. Sokat csinálta ezt.

Így próbálta oldani a feszültségét.

Ilyenkor mindig elvontam a figyelmét, és igyekeztem megnyugtatni.

Ösztönösen tettem felé egy mozdulatot.

Az ügyvédek a terem másik végében lévő asztalhoz vezettek, én viszont továbbra is Charlotte hátát néztem. Reméltem, hogy vet rám egy pillantást.

Apa és Tanner a mögöttünk lévő székre ültek, de én továbbra is Charlotte-ot figyeltem.

Egyre többen érkeztek. Bejött a bíró. Az emberek hol felálltak, hol leültek. Az ügyvédek olyan szakkifejezéseket használtak, amikről fogalmam nem volt. Charlotte ügyvédje suttogott valamit a fülébe. Brady írt valamit a papírra, aztán odaadta neki. Charlotte anélkül félretolta a cetlit, hogy rápillantott volna.

De soha nem nézett felém.

– Mr. Reese! – szólított a bíró.

– Igen. Én vagyok – felpattantam, bár magam sem tudom,

miért. Mintha úgy éreztem volna, hogy fel kell állnom, mielőtt kihúzzák alólam a széket.

– Üljön le – mondta.

Fekete talárja alatt jól kivehető volt a megereszkedett pocakja.

– Igenis, bíró úr.

Charlotte-ra néztem, de ő csak bámult maga elé. Semmit nem tudtam leolvasni a profiljáról.

– Rendkívüli esetről van szó – mondta a bíró.

– Igen uram.

– Bizonyára tudják, hogy időbe telik, mire pont kerülhet az ügy végére.

– Értem. És nincs ellenvetésem, ha az ügymenet közben is van lehetőségem találkozni a fiammal.

– Nagyon sajnálom, Mr. Reese, de pontosan ez a gond.

Hirtelen úrrá lett rajtam a pánik.

– Nem a gyerek tehet róla – szólaltam meg. – Nem Travis hibája, hogy Catherine elrabolta. Nem az ő hibája, hogy nem a vér szerinti szülei nevelték.

Kinyújtottam a karom, és Charlotte felé mutattam.

– De hiszem, hogy a gyerekek kéne eldöntenie, kivel akar élni. Brady felpattant, öklével az asztalra csapott, és felordított.

– Tízéves! Még nincs joga dönteni.

– Mr. Boyd! – figyelmeztette a bíró.

Nem törődtem Brady kirohanásával.

– Engem választana, bíró úr. Bármikor. Szeretem a fiamat. Mindent megtettem, hogy a betegsége ellenére minőségi életet biztosítsak számára. Már az is épp elég trauma neki, hogy nem az a nő a vér szerinti anyja, akit annak hitt. Az a nő

mindannyiunkat becsapott.

– Hazugság – mormolta Brady. – Maga szart sem csinált. Hol a francban volt, amikor az a ribanc lehajtott a szájba vert kocsijával a hídról, a háta mögött a fiammal?

– Brady! – szólt rá Charlotte.

A bíró az asztalra ütött a kalapáccsal, és csendet kért.

Hiába.

Ilyen helyzetben kizárt.

Kizárt, ha három szülő körme szakadtáig küzd egy ártatlan gyermekért.

A mellkasomra tettem a kezem, és összeszorított foggal így szóltam:

– A nyavalyás folyóban voltam, hogy kimentsem őket!

Mark elém állt.

– Fejezze be! Ezzel nem segíti az ügy előmenetelét.

– Meg is halhatott volna! – folytatta Brady.

– Hála nekem, nem így történt! Vissza akarom kapni! – ordítottam.

– Soha többet nem fogja látni! – üvöltött Brady, miközben az egyik egyenruhás megpróbálta leültetni, a másik pedig elém állt.

Én elcsendesedtem, de Tanner átvette a szót.

– Felelőst keres? Akkor hol a fenében volt *maga*, amikor elvitték a gyereket?

– Ne! – ordítottam Tannerre, és felpattantam. Aztán Charlotte-ra néztem. Még mindig maga elé bámult, de láttam, hogy tátva marad a szája.

– Ez az egész kizárólag Catherine hibája.

– Csillapodjanak le, vagy mindenki rács mögött tölti az

éjszakát! – mondta a bíró.

Csakhogy én képtelen voltam lecsillapodni. El fogják venni a fiamat. Éreztem a zsigereimben. Elveszítem. Süllyed az autó. Travis beteg. Én pedig a lehetetlennel küzdök.

Bradyre néztem.

– Ne csinálja. Mindannyian belekényszerültünk ebbe a lehetetlen helyzetbe. Elszabadultak az indulatok. Biztos vagyok benne, hogy mi hárman képesek lennénk együttműködni, a fiunk jól felfogott érdekében.

– Ő az én fiam, és nem az öné! – ordította Brady.

– Mégis kit szólít apának, maga seggfej? – kérdezte Tanner.

A bíró akkorát csapott az asztalra a kalapáccsal, hogy visszhangzott a terem.

– Ne! Ne! Ne! – feltettem a kezem, és próbáltam mérsékelni a káoszt, mielőtt késő lesz. – Elég! Kérem, én... – lehunytam a szemem, és megbénultam a tehetetlenségtől.

A kalapácsütéstől még mindig zengett a tárgyaló.

Brady ordított.

Tanner válaszolt.

Majd kiugrott a szívem.

Aztán forogni kezdett a világ.

Kinyitottam a szemem, és megtaláltam az egyetlen embert, aki megért. Charlotte végre rám nézett. Ajka egy kicsit szétnyílt, arcán a bűntudat és a szánakozás jeleit láttam.

Aztán kimondtam, amit annak idején tőle hallottam:

– Azt akarom, hogy vége legyen.

Kikerekedett a szeme, és úgy összerezzen, mintha áramütés érte volna.

Mark odalépett hozzám, és próbált elhallgattatni, de áthajoltam, hogy lássam Charlotte-ot, és úgy üvöltöttem, hogy biztosan meghallja.

– Kérlek, Charlotte! Azt akarom, hogy vége legyen!

Remegő kezét a szája elé tette, és hullott a könnye.

– Üljön le, és maradjon csendben – mordult rám Mark, és lenyomott a székre.

Leültem, de még mindig Charlotte-ot figyeltem, és szavak nélkül is könyörögtem neki.

Arcáról patakokban hullottak a könnyecsek, aztán beszélt valamit az ügyvédjével. Látszott, hogy ezer dolgot akar mondani, miközben felém mutat.

Reménykedni kezdtem.

Tanner és Brady még mindig vitatkoztak, ezért kivezették őket a teremből. Az ordításuk mormolássá halkult, ahogy becsukódott mögöttük az ajtó.

Ekkor végre csend lett. Hátborzongató volt ez a némaság.

– Akar még valaki csatlakozni a két úriemberhez? – kérdezte a bíró.

– Nem, tisztelt bíró úr – válaszolta Mark.

– Mondhatok valamit? – kérdezte Charlotte.

Majd kiugrott a szívem.

A bíró felemelte a kezét, ezzel jelezve, hogy nem ad szót.

– Köszönöm, Ms. Mills, de már eleget hallottam.

– Kérem, várjon! – szólt Charlotte, és aggódva rám nézett.

– Elég! – mondta a bíró, mire Charlotte szomorúan visszaült a helyére.

Összeugrott a gyomrom.

A kurva életbe.

A bíró megköszöri a torkát, aztán így szól:

– Ahogy korábban mondtam, nagyon sajnálom, Mr. Reese, de *jelen pillanatban* nem tudok döntést hozni a felügyelettel kapcsolatban. A rendőrségi nyomozás még folyamatban van. Amint felmentik minden vád alól, újratárgyaljuk az ügyet. Ez az eset merőben eltér a többitől. Ilyennel még soha nem volt dolgom. Mielőtt meghoznám a döntést, találkozni szeretnék Lucas Boyddal, személyesen. Egyúttal kijelölök egy jogi képviselőt a számára. Az illető majd külön-külön felveszi önökkel a kapcsolatot, beleértve Mr. Boydot is. Látogatást tesz mindannyiuknál, háttér-információt gyűjt, és így tovább. A köztes időben a távoltartás marad érvényben.

Pattanásig feszült minden izmom. Felálltam, hogy megszólaljak, de nem jött ki hang a torkomon.

– Üljön le, Mr. Reese. Két hét múlva ismét találkozunk. Ha addig kiderül, hogy ön ártatlan a gyermek eltűnését illetően, meglátogathatja a fiút, míg végleges döntés nem születik az ügyben, de nem maradhat négy szemközt a gyermekkel.

Mérhetetlen fájdalom lett rajtam úrrá. Két hét örökkévalóságnak tűnt. Hét nap telt el eddig, de már azt is rettentő nehezen viseltem. Egyre bizonytalanabbá válik minden.

A bíró még beszélt, az ügyvédek kérdeztek néhány dolgot, és kitűzték az újabb dátumot, de én teljesen kikapcsoltam.

Minden remény szertefoszlott.

Ahogy felemeltem a fejem, Charlotte szemébe néztem.

Barna szeme, melyben eddig szomorúságot láttam, hirtelen csillogni kezdett.

– Két hét – suttogta.

– Nem bírom ki – tátogtam.

– Megígérem, hogy vigyázok rá – mosolygott, mégis úgy éreztem, mintha fejbe vágtak volna.

Lefelé néztem, és az orrom alatt mormoltam:

– Nem tetszik a blúzod.

– Nekem sem – tátogott mosolyogva, miközben potyogtak a könnyei.

Szívemet melegség járta át, és most először éreztem az egy hét alatt, hogy kicsit lassul a világ.

Charlotte nem tudta megállítani, mégis mindennél többet jelentett, hogy rájöttem, mi ketten továbbra is egy csapat vagyunk.

– Megértette, Mr. Reese? – kérdezte a bíró.

Markra néztem, aki rám meredt, és ahogy láttam, neki sem tetszett Charlotte blúza. Vagy talán annak nem örült, hogy a meghallgatás közepén beszélgetek vele. Mindegy.

– Igen, uram. Két hét múlva – válaszoltam.

NYOLCADIK FEJEZET

Charlotte

Brady és én együtt mentünk haza a bíróságról.

Én egész úton meg sem szólaltam, neki viszont be nem állt a szája.

Folyamatosan akadékoskodott. Panaszkodott a bíróra, az ügyvédre, a bírósági végrehajtóra, és még ki tudja, hány ember miatt káromgott. Aztán fröcsögni kezdett Porter miatt, és Tannert sem minősítette valami kedvesen.

Ügyet sem vettem rá.

Gondolkodtam. És nem Brady kiakadásán, hanem azon, hogy vissza kell kapnom az életemet.

Aznap reggel, amikor Lucasszal reggeliztünk, több mint egy órán keresztül mesélt Porterről, Hannah-ról, Tannerről, és a Reese család többi tagjáról. Sok mindent megtudtam róluk.

Lucas nem létezett többé.

Fájt a felismerés, de ez az igazság.

Az én ágyamban Travis Reese aludt. Charlotte-nak szólított, nem anyának. Bradyt is a keresztnevéen szólította, még véletlenül sem mondta neki, hogy apa. Anyámat is Susannek hívta, ahogy Tomot Tomnak.

Millió történetet mesélt a kishúgáról, Hannah-ról, Brady fiát,

Williamet viszont meg sem akarta fogni.

Kedves volt, okos és vicces.

Ráadásul nagyon bátor.

Szerette a ketchupot, de ki nem állhatta a mustárt (ami a kedvencem). Szerette a pizzát, de utálta a tésztát (ez Brady kedvence). Amikor megkérdeztük, mi a kedvenc étele, ódákat zengett a Porterhouse-ban kapható pirított gombáról.

Én is ettem abból a gombából, amikor az első randin elcsentem Porter tányérjáról egy falatot. Travisnek igaza volt. Tényleg finom. De tudom, hogy azért ízlett olyan nagyon, mert Porterrel ettem.

És amikor eszembe jutott, hogy a fiam milyen gondosan szedegette ki a gombát az általam készített csirkés tetrazziniból, rájöttem, hogy ő is Porter miatt szereti annyira.

Travist minden nap látta orvos, és úgy tűnt, segít a kezelés, mégis tudtam, hogy szenved. Soha nem sírt, legalábbis nyilvánosan nem. Én annál inkább. Sokat. Sokszor annyira kiborultam, hogy zokogásban törtem ki. Fáradt voltam és kimerült. Olykor levegőt venni sem maradt erőm. Nem gondoltam, hogy ilyen nehéz egy gyerekkel. Legszívesebben átadtam volna az irányítást egy olyan embernek, aki tudja, mit csinál.

Brady és Tom azóta drámáznak, hogy Lucas eltűnt. Hiába került elő időközben, a két fickó még mindig ugyanazt hajtogatja. Az utóbbi időben próbáltam háttérbe húzódní, hogy ne fajuljon tovább a helyzet. De semmi nem változott. És ahogy elnéztem Bradyt a bíróságon, amikor kis híján lecsukták egy éjszakára, kénytelen voltam belátni, hogy itt soha nem lesz változás.

– Hajlandó vagy végre megszólalni? – kérdezte Brady, miközben leparkolt a ház elé, és leállította a motort.

Nem válaszoltam, csak kiszálltam, és az ajtó felé vettem az irányt.

– Charlotte! – kiáltotta.

Csakhogy én nem voltam abban az idegállapotban, hogy tovább hallgassam a hülyeségeit.

Vagy bárki másét.

– Mi újság? – kérdezte anyám aggódva, amikor Bradyvel a hátam mögött besétáltam. Még be sem csuktuk az ajtót, máris leküzdöttem magamról a pasztellszínű felsőt, így maradt a krémszínű póló és a fekete szoknya.

– Borzasztó ez a felső – jelentettem ki, és bevágtam a kukába. – Legközelebb majd én veszek magamnak ruhát.

– Jaj – mondta anyám.

Brady megállt az előszobában, és csípőre tette a kezét.

– Két hét múlva újabb meghallgatás. Továbbra is távortartás van érvényben.

– Hála az égnek – mormolta Tom, és magához ölelte anyámat.

– Charlotte! – kiáltotta Travis.

Olyan gyorsan szaladt ki a szobából, hogy alig bírta a lába.

– Apa eljön, hogy hazavigyen?

Majd megszakadt a szívem, amikor láttam a szemében a reménykedést.

Nagyot nyeltem, és odamentem hozzá.

– Nagyon sajnálom, de a bíróság újabb meghallgatást rendelt el. Két hét múlva lesz a következő tárgyalás.

Hátrahajtotta fejét, és pislogott.

– M... miért?

Csalódottsága engem is elszomorított.

– Nos, öhm...

Mégis mit mondjak? Próbáltunk vele őszinték lenni, de mégiscsak gyerek. Hiába magyaráznánk el ezt a szörnyűséget, valószínűleg nem értené. Őszintén szólva még én sem értem. Ez az egész nem más, mint egy hatalmas katyvasz.

– Mert a bíróság úgy gondolja, jobb, ha velünk maradsz – válaszolta Brady.

– Örökre? – kérdezte ijedten Travis, és könnyörögve rám nézett.

– Még legalább két hétig – vágtam rá gyorsan, és megszorítottam a kezét.

– De remélhetőleg örökre – tette hozzá Brady. – Elvégre hozzánk tartozol.

Ránéztem a vállam fölé, és legszívesebben ráordítottam volna, hogy fogja be a száját egyszer és mindenkorra. Amikor visszafordultam, láttam, hogy Travisnek remeg a szája.

– Én apát akarom – suttogta, és igyekezett visszatartani a könnyeit.

Újból megszorítottam a kezét, ami lényegében a saját magam megnyugtatóására is szolgált.

– Tudom. És megígérem, hogy minden rendben lesz. A bíróságnak időre van szüksége, hogy meghozza a döntést.

Rázkódott a válla, akadozott a légzése, és kitört belőle a zokogás.

Elengedtem a kezét, megpróbáltam átölelni, de nem hagyta.

– Engedj el!

– Travis. Kicsim – suttogtam, és próbáltam vigasztalni.

Kitépte magát a kezemből, beviharzott a hálósobába, és becsapta az ajtót.

– A francba – sóhajtottam.

– Majd megnyugszik – suttogta anyám, de olyan hangsúllyal, hogy éreztem rajta a bizonytalanságot.

– Jobb így – mondta Brady, és a hátamra tette a kezét.

Esküszöm, szinte égetett.

– Hogy lenne így jobb?! – csattantam fel, és szembefordultam vele. – Szenved!

– Meg kell értenie, hogy...

– Tízéves! – vágtam rá, de igyekeztem csendben maradni. – Nem ez volt a fantasztikus ellenvetésed, amikor Porter felvetette, hogy a fiúnak joga van eldönteni, hogy kivel szeretne élni?!

– Igen, de...

– Semmi de! Nem érti. És soha nem is fogja megérteni, miért tartod őt távol egy jó és tisztességes embertől!

Brady arca megkövült.

– Ne kezd ez a marhaságot, Charlotte. Fogalmad sincs, milyen ember valójában ez a Porter Reese.

– Ahogy neked sincs! – sziszegtem. – De azt garantálom, hogy a fiunk pontosan tudja.

– Charlotte! – szólt közbe Tom.

– Kifelé! – ordítottam.

Odébb léptem Bradytól, és végignézem a szobán.

– Mindannyian!

Brady meglepődve nézett rám.

Tom megsértődött.

Lopva anyámra néztem, és ahogy elkaptam a tekintetét,

határozottan úgy tűnt, mintha büszke lenne rám.

– Jól van, fiúk. Hallottátok. Menjünk! – jelentette ki, és az ajtó felé terelte a két férfit.

– Holnap pedig telefonáljatok, mielőtt idejöttök. Brady! Holnap este átviszem hozzátok Travist. Beszélünk kell.

Brady az ajtó felé vette az irányt, aztán rám nézett. Állkapcsa feszült, és látszott, hogy lenne mit mondania, de inkább visszafojtja a szitkozódást. Pont nem érdekelt. Ahogy arra is nagy ívben teszek, hogy megint engem okol mindenért.

Elegem volt a hülyeségeiből.

Változást akartam, és ehhez az első lépés én magam vagyok.

Miután hűvösen elköszöntünk egymástól, gyorsan bezártam a reteszt.

– Travis! – szóltam kedvesen, és kopogtatni kezdtem a hálószoa ajtaján.

– Menj innen! – hangzott a válasz, és egyértelmű volt, hogy sír.

Az ajtónak támasztottam a homlokomat.

– Mindannyian elmentek. Csak te és én vagyunk itt. Kérsz valamit enni?

– Haza akarok menni!

– Tudom. Már csak két hét, és ígérem, hogy beszélek a bíróval.

– Menj... innen! – kiabálta zihálva.

Összeszorítottam a fogam. Ez az eredmény, ha Porter ellen beszélünk. Az érzelmi megterhelés még jobban károsítja az amúgy is súlyos beteg szervezetét. Mindannyiunknak stressz ez az egész, de számára életveszélyes.

Megfogtam a kilincset, és láttam, hogy zárva az ajtó.

– Bemehetek, hogy meghallgassam a légzésedet?

– Nem! – üvöltötte, aztán éktelen köhögésben tört ki.

– Csak beállítom az inhalátort. Adok néhány percet, de utána *muszáj* kijönnöd. Rendben?

Nem ordított vissza, ezért bementem a fürdőszobába, hogy beállítsam a készüléket.

Rutinosan végeztem a feladatot, és bekészítettem a többi gyógyszert is, hátha szükség lesz rájuk ennyi lelki teher után. Szerencsére másnap reggelre volt időpontunk a kardiológiára, így legalább kiderül, milyen állapotban van jelenleg a szíve. Tudtam, hogy beszélnem kell Bradyvel, mert úgy gondoltam, addig ne mondjunk Travisnek semmi konkrétat az ügyről, míg nem kapunk pontos választ. Nem akartam feleslegesen terhelni.

– Jó. Bemegyek – szóltam az előszobából.

Semmi válasz.

– Travis! – bekopogtam. – Lejárt az idő.

Semmi válasz.

Az ajtóhoz tapasztottam a fülem, hogy halljam a mozgását. Csakhogy semmi hang nem jött, és ez volt a legijesztőbb az egészben.

Nem köhögött.

Nem zihált.

Síri, néma csend.

Kirázott a hideg, és azt hittem, rögtön elájulok.

– Travis! – ordítottam, és dörömböltem az ajtón, miközben rettegtem.

Nem jött válasz.

Majd kiugrott a szívem, és eszeveszett módon rángattam a kilincset. Vállam az ajtónak feszült, de hiába.

– Istenem! Szentséges ég! – jajveszékelttem, és rohantam a fürdőszoba felé. Kinyitottam a szekrényt, és kiborítottam a neszesszeremet, hátha találok a csomagban valami nyitóeszközt. Hajtún kívül semmi nem akadt a kezembe.

Visszarohantam az ajtóhoz, és bedugtam a hajtút a zárba. Remegett a kezem, ezért sokszor kellett próbálkoznom, mire sikerült. Közben magam előtt láttam a fiam élettelen testét.

Amikor végre sikerült kinyitnom a zárat, kitártam az ajtót.

Üres volt a szoba.

Ahogy a szívem is.

– Travis! – ordítottam, és átkutattam az egész szobát.

A szobából nyíló fürdőt is megnéztem. Üres.

Felforgattam a takarót és a lepedőt. Semmi.

Átkutattam a szekrényt. Semmi.

És ekkor belém hasított a felismerés, ami annak idején.

Eltűnt.

Megint.

– Lucas! – ordítottam teli torokból, és úrrá lett rajtam a pánik.

Az ablakhoz rohantam. Tárva-nyitva volt, de a fiamnak nyoma veszett.

Remegő lábbal kimásztam az ablakon, a virágágyásra huppantam, és rohanni kezdtem.

– Lucas! – kiabáltam, hogy zengett a környék. Amikor továbbra sem kaptam választ, körbeszaladtam az épületet, és imádkoztam, hogy megtaláljam valahol.

Zihálva végigmértem a parkolót, és reméltem, hogy feltűnik. Minden másodperccel nőtt az aggodalmam.

Jóságos ég. Ez nem lehet igaz.

– Lucas! – ordítottam, és megint rohanni kezdtem.

Már majdnem teljesen kifulladtam, amikor mozgást éreztem a bokor felől.

– Lucas! – szóltam megkönnyebbülten, amikor láttam, hogy könnyes szemmel néz rám a levelek mögül.

Mindent megtett, hogy elrejtőzzön, de túl hosszú volt a lába ahhoz, hogy észrevétlen maradjon.

Majd kiugrott a szívem, és remegett a lábam, de semmi nem akadályozott meg, hogy odamenjek hozzá.

Az ágak megkarcolták a lábamat, ahogy utánamentem a bokorba.

– Jó ég, Lucas!

– Nem vagyok Lucas! – mondta, és ellökte a kezemet.

– Mi a fenét művelsz? – kérdeztem sírva, és a félelmem hirtelen haraggá nőtte ki magát.

– Hazamegyek! – ordította, aztán zihálni kezdett.

Megfogtam a karját, és kihúztam a bokorból, de ő folyamatosan ellenkezett.

– Atyaég, Travis. Azt hittem, megint elveszítelek.

Remegett a szája, és villámokat szórt a szeme.

– Soha nem láthatom többet az apámat, ugye?

– Erről nem én döntök.

– Miért nem? Miért nem dönthetsz te? Elvileg te vagy az anyám, nem?

– Nem elvileg. Gyakorlatilag is én vagyok az anyád. És Brady az apád.

– Nem! Utálom!

– Nem igaz – suttogtam.

A combjához szorította az öklét, egy lábra állt, aztán előrehajolt.

– De igen! Gyűlöllek titeket, mind! – ordította.

Hirtelen alig tudtam megállni a lábamon. Travis gyerek. Réműlt, zavarodott, dühös gyerek.

Mégis letaglóztak a szavai.

Próbáltam nem kimutatni.

– Tudom, milyen nehéz, de mi nagyon szeretünk téged.

– Nem szerettek! – vágta rá, és remegni kezdett a válla. – *Lucast* szeretitek. Anyám pedig azt akarta, hogy a halott fia, Travis helyébe lépjek. Apám – *akit én apának hívok* – az egyetlen, aki *engem* szeret.

Térdre rogyott, aztán letette a tenyerét, és látszott, hogy alig kap levegőt.

Leguggoltam, megsimogattam a hátát, mert őszintén szólva nem tudtam, mi egyebet csináljak.

Minden szava maga volt a puszta realitás.

Bármennyire is szerettem volna megcáfolni...

A fiú nem tévedett.

KILENCEDIK FEJEZET

Porter

– Te leszel Ken – nyújtotta felém Hannah a félmeztelen fiúbabát, amin szerencsére legalább egy szűk alsógatya volt. A lányom szorgalmasan igyekezett témát váltani, mióta beszélgetni kezdtünk.

Nem hibáztatom. Szívesen beszéltem volna én is valami másról.

A tárgyalás nem alakult jól. Még két hét, mire egyáltalán esélyt kapunk, hogy lássuk Travist, addig viszont mondanom kell valamit Hannah-nak.

Megállás nélkül kérdezgetett, és őszintén szólva sok mindent nem tudtam megválaszolni. Elmondtam a tényeket. Elmondtam, hogy Travis nem egy barátjánál lakik, hanem a vér szerinti szüleinél. Nem tudom, miért gondoltam, hogy megérti, mert én is alig tudtam felfogni ezt az egészet.

Hannah első kérdése az volt, hogy Travis is a mennyországba került-e, ahová az anyja. Ezzel újabb sebeket tépett fel. Igyekeztem minél előbb pontot tenni a beszélgetésünk végére.

Elvettem tőle a babát, és félreraktam.

– Érted, amit mondok, Hannie? – kérdeztem határozottan.

Hanyatt feküdtem a szobája közepén. Egyik oldalamon egy

játék teakonyha, a másikon pedig Barbie háza. A lányom terpeszben állt fölöttem.

Örök hála anyámnak, amiért Hannah haját behullámosította. Most már tényleg úgy nézett ki, mint a kedvenc Disney hercegnője, ezért boldogan játszott a hajfürtjeivel. Csokoládébarna szemével rám nézett.

– Travis szeret minket?

Ahogy hazaértem, levettem az öltönyömet, és farmer-pólóra cseréltem. Ezután a beszélgetés után jó eséllyel tűzre hajítom ezt a két ruhadarabot, mert kizárt, hogy a sok rossz emlék után még hajlandó leszek hordani.

– Persze – nyugtattam meg, aztán felültem, és szorosan magamhoz öleltem. – Mindig szeretni fog minket. Ahogy mi is őt.

– Nekem is új anyukám és apukám lesz?

Összeszorult a szívem.

– Nem. Soha. Én vagyok az apukád. Az anyukád pedig az a néni volt, akit anyukádként ismertél.

– Akkor Travisnek miért van kettő?

Sóhajtottam, és igyekeztem, nehogy segítséget kelljen kérnem anyámtól a beszélgetéshez.

– Nos... – elhallgattam, mert megszólalt a telefonom.

Hirtelen alig vártam, hogy megszakítsam a beszélgetést, és kilépjek egy kicsit ebből a helyzetből.

Kivettem a telefont a zsebemből, és a kijelzőre néztem. Aztán még egyszer megnéztem, mert nem hittem a szememnek. Alig kaptam levegőt. Az egyik kezemmel felemeltem Hannah-t, és felpattantam.

Alaposan megemelkedett az adrenalinszintem, amikor ismét a

kijelzőre pillantottam.

– Charlotte? – kérdeztem, és a fülemhez szorítottam a készüléket.

– Gyere át! – kérte szinte sürgetően.

– Mi a baj? – ijedtemben kirohantam a szobából, hogy felmarkoljam a kulcsot és a pénztárcát.

– Minden! Jó ég, Porter! Minden baj – sírta el magát a telefonba. Megfagyott a vér az ereimben.

– Mi folyik ott? Mondd már! Travis jól van?

– Igen – bökte ki zokogva. – Épp az inhalátort használja. Csak gyere át! Kérlek, gyere gyorsan!

Kicsit megkönnyebbültem, de továbbra is megmaradt a félelmem.

Hannah szorosan a nyakamba kapaszkodott, ahogy fel-alá rohangáltam a házban. Csak annyi időre álltam meg, hogy zoknit húzzak, aztán irány a bejárati ajtó.

– Megyek. Maradj vonalban!

– Mennem kell. Mindjárt végez.

Beültettem Hannah-t a gyerekülésbe, becsatoltam, aztán villámgyorsan bepattantam a vezetőülésbe.

– Várj, Charlotte!

Beindítottam a kocsit, és kihajtottam.

– Muszáj mennem.

Hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak. Legszívesebben megkérdeztem volna, hogy ő jól van-e, és azt is hozzátettem volna, hogy szeretem. De csak arra tudtam koncentrálni, hogy minél hamarabb odajussak.

– Mindjárt ott vagyok – nyögtem ki végül.

Harminc nyomorult perc volt, míg odaértünk. Hannah közben legalább ezer kérdést tett fel. Egyikre sem válaszoltam. Azon gondolkodtam, hogy elviszem a szüleimhez, de aztán rájöttem, hogy talán most láthatjuk utoljára Travist, ezért egyiküket sem akarom megfosztani a találkozás lehetőségétől.

Megállás nélkül kattogott az agyam.

A remény azt súgta, hogy Charlotte visszaadja nekem a fiamat.

A félelem azt súgta, hogy megszegjük a távoltagegítést, és ezzel csak olajat öntünk a tűzre.

Az eszem azt súgta, hogy Charlotte szenved, és fél.

A lelkem pedig azt súgta, hogy Charlotte szenved, és szüksége van rám.

Ennek ellenére az vitt előre az úton, hogy magam előtt láttam Travis sötétbarna szemét és széles mosolyát.

– Hol vagyunk? – kérdezte Hannah, amikor kicsatoltam a biztonsági övét.

Nagyot sóhajtottam, és Charlotte bejárati ajtajára néztem.

– Travis új otthonánál.

Összeszorult a gyomrom, a szívem pedig majdnem kiugrott, de ahogy Hannah felsóhajtott, elmosolyodtam.

– Láthatom? – kérdezte izgatottan.

– Remélem.

Szinte futva tettem meg a távolságot a kocsitól a bejárati ajtóig.

Egyet kopogtam, sóhajtottam, aztán ismét kopogtam.

Még mindig a levegőben volt a kezem, amikor Charlotte kinyitotta az ajtót.

– Szia! – kiáltotta.

Sápadt volt, vörösre sírt szeme alatt sötét karikák

éktelenkedtek. Úgy nézett ki, mint az a bánatos nő, akivel annak idején a rendezvényen találkoztam. Mintha elveszett volna a sötétségben.

Szörnyű volt ilyennek látni azok után, hogy hallottam már szívből nevetni, és volt szerencsém a szép, őszinte mosolyához is.

– Szia! – köszöntem erőltetett vigyorral az arcomon.

Hannah-ra nézett, aztán remegő állal így szólt:

– A hálósobában van.

Megfogtam Charlotte tarkóját, és magam felé húztam.

Önként hozzám bújt. Egyik kezét a szabad csípőoldalamra tette, és megmarkolta a felsőmet.

– Jól vagy? – kérdeztem, mielőtt homlokon csókoltam.

– Nem. De ő jól lesz. – Arrébb lépett, és a hálószoba felé mutatott. – Menjetek. Majd később beszélünk.

Nem kellett kétszer mondania. Rohanó léptekkel felvittem Hannah-t Charlotte hálósobájába. Nem kopogtam, csak benyitottam.

Ahogy megláttam Travist, hirtelen megállt a világ körforgása. Szívemet béke és nyugalom szállta meg.

Épp az iPaden játszott, aztán felkapta a fejét, és pont úgy nézett ki, ahogy legutóbb láttam.

Vékony volt.

Nagyon sápadt.

Nagyon beteg.

De ahogy jobban megnéztem, rögtön feltűnt, mennyire hasonlít Charlotte-ra.

Mégis száz százalékban az enyém.

– Apa! – kiáltotta, és felpattant az ágyról.

Odarohantam, és szorosán átöleltem.

– Apa! – ismételte, és átkulcsolta a derekamat. Egyszerre rázkódott a vállunk.

– Szia, Trev! – böktem ki, és megsimogattam a hátát, aztán letettem a lányomat, hogy ő is részesüljön a fogadtatásból.

– Travis! – kiáltott Hannah. Odament a bátyjához, és majd kipréselte belőle a szuszt, úgy ölelte.

Szívemet melegség járta át. Térdre borultam, és megfogtam az arca mindkét oldalát. Homlokon csókoltam, bár egy hete még tiltakozott volna emiatt.

Most viszont közelebb jött, és patakokban hullt a könnye.

Az ágy végére ültem, ő pedig követett. Beállt a két lábam közé, Hannah pedig folyamatosan csimpaszkodott belé.

Travis a vállamra hajtotta a fejét, ahogy annak idején tette.

– Hogy vagy? – kérdeztem halkán, és végigsimítottam a haját, hogy ezúttal a feje búbját pusziljam.

– Haza akarok menni – nyöszörögte.

– Tudom. És én is azt szeretném.

– Akkor miért nem mehetek? – kérdezte, és rám nézett.

Elszorult a szívem, és az ajtóra néztem.

Charlotte állt ott. Keservesen sírt, és látszott, hogy millió érzés tör fel belőle.

Összeugrott a gyomrom, ahogy végignéztem magunkon. Ekkor tudatosult végérvényesen, hogy Catherine mekkora kárt okozott mindannyiunknak.

A fiam az életéért küzd, olyan beteg. Pont nem erre a szarakodásra lenne szüksége.

A lányom szenved, és teljesen összezavarodott, mert elveszti a

bátyját, aki egyúttal a legjobb barátja is volt.

Charlotte egy évtizede nem találja a helyét, és most, hogy visszakapta a fiát, az ő szenvedésén osztozik. Pont, ahogy a jó anyák szoktak.

Én pedig... Szétestem. Mégis én vagyok az, akinek össze kell szednie a széthullott darabokat.

– Majd kitaláljuk, hogyan tovább – jelentettem ki. – Most már itt vagyok. Együtt vagyunk. Csak ez számít.

Charlotte bólintott, és kihátrált a szobából.

– Édesem! – szóltam utána, mire szomorúan rám nézett. – Köszönöm – suttogtam.

Ismét bólintott, aztán elkezdte becsukni az ajtót.

Legszívesebben megállítottam volna.

Megkértem volna, hogy maradjon.

A sötétségbe rántanám, hogy könnyítsek mindkettőnk szívéen.

De a fiam bivalyerős szorításából ítélve úgy tűnt, hogy neki most csak és kizárólag az apjára van szüksége.

– Ne menj messzire – mondtam Charlotte-nak.

– Ha akarnék, se tudnék – mondta, és Travisre nézett.

– Charlotte! – sóhajtottam.

– Megnézem, mi van vacsorára... Hogy mindenki jóllakjon – tette hozzá erőltetett mosollyal, némi szünet után.

Halkan becsukta maga mögött az ajtót.

Egyszerre éreztem szomorúságot és megkönnyebbülést.

– Apa! – suttogta Hannah, és megsimogatta a combomat.

– Igen?

– Travis szobájában nincs is tévé – jelentette ki fejcsóválva.

– Az egész lakásban nincs tévé – panaszkodott Travis.

– Jóságos ég! Mi lesz így velünk? – sóhajtottam drámaian, és a szívemhez kaptam.

Travis dühösen nézett rám, Hannah nevetett.

Mosolyogtam, mert annak ellenére, hogy darabokra hullott minden, abban a pillanatban úgy éreztem, nincs baj. Travis a jobb, Hannah pedig a bal oldalamon feküdt.

Az elkövetkezendő két órát is hármásban töltöttük a hálósobában. Közben a káosz tetőzött odakint.

Travisnek sok olyan kérdése volt, amire nem tudtam válaszolni. Olyat ígértem, amit egyáltalán nem biztos, hogy be tudok tartani. De ahogy ott feküdt mellettem az ágyon, Minecraftot játszott, és lassan, nyugodtan, egyenletesen lélegzett, nem éreztem bűntudatot, amiért hazudtam.

Erre volt szüksége.

Kiszámíthatóságra.

Csendre.

Pár órával később, amikor elaludt a húga mellett, rájöttem, mennyire kellett ez mindkettőjüknek.

És az volt a gyanúm, hogy nem csak nekik volt erre szükségük.

TIZEDIK FEJEZET

Charlotte

A kanapén ültem, a térdemet a mellkasomhoz húztam, és az asztal végén lévő, érintetlen üveg bort bámultam. Elvesztem a gondolataimban, amikor hallottam, hogy nyílik a hálószoba ajtaja.

Kis híján felpattantam a kanapéről.

– A pulton van a pizza – mondtam, és a falra meredtem. – Nem tudtam, melyiket szeretitek, ezért többfélét... uhh.

Torkomon akadt a szó, amikor Porter kőkemény mellkasa hozzám ért. Egyik kezével átkulcsolta a térdemet, a másikkal pedig a derekamat. Hirtelen eltűnt alólam a kanapé.

– Mi a...

– Pszt – szólt rám.

– Mit csinálsz? – suttogtam, de legszívesebben sikítottam volna. Átfogtam a nyakát, nehogy leessek.

– Túl kicsi a lakásod – mormolta, majd egyenesen a fürdőszobába vitt.

– Azon vagyok, hogy házat vegyek. Csakhogy ehhez idő kell.

– Hm – hümmögte, aztán a pipereasztalra ültetett. Előrehajolt, két kezével megtámaszkodott a lábamnál, és mélyen a szemembe nézett. – Kérlek, mondd, hogy hiszel nekem. Semmi közöm

ahhoz, hogy Catherine elrabolta a fiadat.

– Én... tudom. Hallottam az üzenetedet.

– Mindet meghallgattad? – kérdezte komolyan.

Megnyaltam a számat, és bólintottam.

– Tegnap este kaptam meg. Brady letiltotta a számodat.

– Jó – mormolta.

– Nagyon saj...

– Fogalmam sem volt, hogy a te fiad. Hinned kell nekem, különben nem jutunk egyezsége.

– Hiszek neked – válaszoltam.

– Ne játszd meg magad, Charlotte! – szólt szigorúan.

– Hiszek neked, Porter – mondtam, és előrehajoltam, hogy ajkamat az övéhez érintsem.

Egy mozdulattal becsukta az ajtót, és lekapcsolta a villanyt.

Sóhajtottam, amikor hatalmába kerített a jól ismert sötétség érzése. Kicsit ellazultam, de továbbra is az egekben volt a pulzusom.

Porter közelebb jött, és a csípőjét a térdem közé szorította. Végigsimított a hajamon, és magához ölelt.

– Beszélj!

– Nem tudom, mit mondjak – hazudtam, és megmarkoltam a felsőjét, miközben arcomat az állához simítottam. Olyan nyugalmat éreztem, hogy magam is meglepődtem.

A hajamnál fogva kicsit arrább fordította a fejemet, ajkával a nyakam felé közelített. Éreztem forró leheletét a bőrömön, amikor így szólt:

– Nincsenek kérdések. Nincs ítélkezés. Nincs megjátszás. Nincs mentegetőzés. Ki velem!

Megborzongtam, hozzábújtam, és lüktetett a mellkasom.

Aztán kimondtam. Ilyen őszinte még soha, senkivel nem voltam.

– Szerintem Travis gyűlöl.

Alighogy ezt kiböktem, ő is megosztotta velem, ami a szívét nyomja.

– Még mindig süllyedek az autóval, csakhogy Travis nincs benne.

Legszívesebben mentetegetőzni kezdtem volna, de Porter és én megegyeztünk, hogy nem csinálunk ilyet.

Kicsit félrefordítottam a fejem, és az ajkához érintettem az enyémet.

– Azt mondta, hogy én csak Lucast szeretem, Catherine pedig csak Travis utódját látta benne. Hozzátette, hogy te vagy az egyetlen olyan ember, aki valóban szereti.

– Jó ég!

Porter lehajtotta a fejét, és megfeszült a karja.

Gombóc nőtt a torkomban, és alig tudtam megszólalni.

– Szeretem. Esküszöm. De igaza van. Azt akarom, hogy ő legyen Lucas.

Porter szorosabban fogta a hajamat, de még ez sem vonta el a figyelmemet a lelki fájdalomról.

– Olyan mocskosnak érzem magam, ahogy ezt kimondtam. Tudnod kell, hogy szeretem. Tiszta szívemből szeretem, mégis idegen számomra.

Le akartam szállni az asztalról, hogy legyen egy kis terem, de Porter közelebb jött, és elállta az utamat.

– Annak idején számomra is idegen volt. Most viszont a lelkem

része. Ő és Hannah. Ők az életem. Csak én nem a születésétől fogva szeretem a fiút, ahogy te, hanem idővel kezdtem egyre jobban szeretni. És ezt a feltétlen szeretetet nem lehet csak úgy kioltani az ember szívéből. De attól tartok, a bíróság pont erre akar kényszeríteni.

– Istenem! – sóhajtottam. Átkaroltam a lábammal a csípőjét, mintha ezzel is enyhíteni akarnék a fájdalmán.

Végigsimított a hátamon, aztán a pólóm alá nyúlt.

– A te döntésed, Charlotte.

– Nem adhatom vissza.

– Ilyet soha nem kérnék. De soha nem adom fel, hogy egyszer mégis visszakapom.

Elfogott a pánik.

– T... Tessék?

A fejét csóválta, és a halántékomhoz szorította az ajkát.

– Szerintem jut belőle neked, és nekem is. Nem kell osztózni rajta. Ő a te fiad. Csak kérlek, ne felejtse el, hogy az enyém is.

Lehunytam a szemem, bár koromsötét volt a helyiségben.

– Fogalmam sincs, mit tegyek. Most kéne a legboldogabbnak lennem, de megállás nélkül sírok, mert tudom, hogy szenved.

Porter felemelte a fejét, és annak ellenére, hogy nem láttam, éreztem, hogy engem néz.

– Te is szenvedsz.

Ez nem kérdés volt.

Nem ítélet.

Nem hazugság.

– Mindannyian szenvedünk – jelentettem ki, és a vállába kapaszkodtam.

– Ma nem – suttogta. – Travis ma boldog. Ma itt vagyok veled. Ma együtt vagyunk. Ma nem számít semmi, ami a lakáson kívül történik. Ma a fiad nyugodtan alszik az ágyában. Ma békésen alszanak a gyerekeim. Ma osztozhatunk a bánaton.

Hirtelen eszembe jutott az a pillanat, amikor Porter bevezetett a saját keserűségének rejtelseibe. Soha nem felejttem el azt az éjszakát, mert az volt az első alkalom, hogy neki adtam magam. Nem a szó fizikai értelmében, bár aznap a szerelem oltárán is áldoztunk. Érzelmileg kitárulkoztam neki. A legféltettebb titkomat is elárultam. Ő pedig a magáévá tette. Még a sötétséget is csodás helyé varázsolta, melyben a megértés és az elfogadás a természetes.

Porter ilyen. Vele minden sokkal könnyebb.

Kivéve, ha el kell veszítenem. Arra ugyanis képtelen vagyok.

Azt kérdeztem tőle, amit ő kérdezett az első, együtt töltött éjszaka után.

– Mi lesz, ha felkapcsolom a lámpát?

– Ha mindent a régiben hagyunk, akkor nem számít.

– Mégis hogy csináljuk? Gyakorlatilag megszegted a törvényt azzal, hogy átjöttél. A rendőrség...

– Nekem *semmi* közöm a gyerekrabláshoz – ordította.

– Tudom! Hiszek neked. De a rendőrség továbbra is nyomoz. Lecsuknak, amiért fittyet hánytál a távortartási végzésre, és az senkinek nem segít.

– Akkor néhány hétig visszafogjuk magunkat. A fenébe, Charlotte. Meg kell találnunk a módját, hogy működjön ez az egész. Az *életemről* van szó. És a *tiédéről*. Traviséről. És Hannah-éról. Te is tudod, hogy mindannyiunk élete múlik rajta. Később

megtervezzük a részleteket, de most ígérd meg, hogy közösen keresünk megoldást. Bármiről legyen szó, együtt kell működnünk.

Hevesebben kalapált a szívem, mint eddig bármikor. Porter mesterien bontotta le falat, melyet a saját félelmeimből építettem. Ha vele voltam, nem éreztem mindent olyan kuszának, és megszűnt a felesleges aggodásom.

– Annyira hiányoztál – sóhajtottam, és ez volt az utolsó vallomás részemről.

– Ez azt jelenti, hogy velem vagy?

– Igen. Veled vagyok.

– Megcsináljuk.

– Igen. Úgy lesz.

Porter is kitérte a szívét, csak ő látványosabban.

Ajkát az enyémhez szorította, és ahogy csókolózni kezdtünk, nyelvét egyre mélyebbre dugta a számban.

Ajka olyan volt, akár a bársony. Annak ellenére, hogy úrrá lett rajta a vágy, továbbra is gyengéden csókolt. Érintése gyakorlatilag minden félelmet és kétséget száműzött, ami az elmúlt egy hétben felgyülemlett bennem.

Megmarkoltam a felsőjét, hogy még jobban érezzem... Mindenét.

Csak addig hagyta abba a csókolózást, hogy levegye a felsőt, aztán folytattuk, ahol abbahagytuk.

Levette a melltartómat, aztán simogatni és dörzsölni kezdte a mellbimbómat. Olyan kellemes érzést váltott ki, hogy még a lábam között is éreztem a bizsergést.

– Igen – sóhajtottam, aztán hátradőltem, míg a vállam a

jéghideg tükörhöz nem ért.

Köröztem a csípőmmel, és az övéhez szorítottam, hogy még jobban érezzem a merevedését a nadrágján keresztül.

– A francba! – ordította, aztán elengedte a mellemet, és a lábam közé nyúlt. Kezét a nadrágomba csúsztatta, egyik ujjával oldalra húzta a bugyimat, aztán feldugta az ujját.

Homorítottam, és eltoltam magam a pipereasztaltól, de Porter átfogta a csípőmet, és egy helyben tartott.

– Ne hagyd abba! – bátorított, mire még erősebben toltam magam az ujjához. Hüvelykujjával szép lassan körözött a csiklómon.

– Gyere, édes! Hadd szeresselek – mondta, aztán előrehajolt, és szopogatni kezdte a mellbimbómat.

Egyszerre éreztem csodásnak és rémisztőnek ezt az egészet. Annyira felizgultam, hogy képtelen voltam ép ésszel gondolkodni. Porter viszont nem lassított.

Folyamatosan mozgatta az ujját.

Felül körözött a nyelvével, alul pedig a hüvelykujjával.

– Porter! – sikoltottam az orgazmus határán.

Felkapta a fejét, én pedig elaléltam a karjai között.

Aztán... hirtelen eltűnt.

Lehúzta a nadrágomat és a bugyimat, és ahogy a saját cipzárjához ért, a zörgés hasonló hangot hallatott, mint az én heves légzésem.

Aztán... Porter *mindenütt* ott volt.

Megcsókolt, hímtagját a hüvelybemenetemhez szorította, aztán belém hatolt.

Megmarkoltam a vállát, miközben a pipereasztal sarkához

húzott. Folyamatosan mozgatta a csípőjét, és alaposan megmarkolta a fenekemet. Újabb orgazmus határához értem.

– Istenem! – nyögtem, amikor tövig belém jött.

– Pszt – suttogta, aztán lábujjhegyre állt, mintha még ennél is mélyebbre akarna hatolni. – Muszáj csendben maradnod.

Bólintottam, bár tudtam, hogy nem lát, mégis értette.

Kicsit visszavett a tempóból, és gyengédebbre váltott.

– Basszus, Charlotte! – nyögte, és egyre gyorsabban vette a levegőt.

Éreztem, hogy mindjárt belém élvez.

Közel járt az orgazmushoz.

Én még közelebb.

Köröztem a csípőmmel, és dörgölöztem hozzá, mintha nem akarnám elengedni.

– Szívem – suttogtam.

– Itt vagyok, Charlotte. Mindig itt leszek.

Még szorosabban kapaszkodtam Porterbe, de már alig bírtam szusszal, pedig éreztem, hogy közeleg az újabb orgazmus.

Előrehajolt, a nyakamba fúrta az arcát, és folyamatosan mozgatta a csípőjét. Egyszerre élveztünk el.

Ezután végigsimítottam a hátán, ő pedig lihegve fölém hajolt.

– Szent ég! – zihálta.

Mosolyogtam.

Kicsit összeszedte magát, megragadta a csípőmet, ezért nem tudtam elszabadulni az asztaltól.

– Miért nincs soha egy nyomorult ágy a közelben, amikor hirtelen ránk tör a vágy? – fakadtam ki.

Aztán képtelen voltam visszatartani a röhögést.

Porternek is rázkódott a válla a nevetéstől. Megfogta a tarkómat, az ajkamhoz szorította az övét, aztán megcsókolt. Ez többet jelentett nekem, mint hitte volna, bár a csodás szex nélkül ez a csók is olyan lett volna, mint a többi.

Talán a szex tette a csókot is ilyen különlegessé.

Olyan természetes volt. Rögtön sikerült minden aggodalmat félresöpörnöm.

– Hunyd le a szemed! Felkapcsolom a villanyt – suttogta Porter.

Összeugrott a gyomrom, és megmarkoltam a vállát.

– Ettől még nem változik semmi, ugye?

Megfogta a kezem, összekulcsolta az ujjainkat, és megcsókolta a kézfejemet.

– Minden meg fog változni, Charlotte. De esküszöm, nem számít, hogy alakul, mert mindent együtt fogunk átvészelni. Rendben?

Könnyek szöktek a szemembe. Imádtam, ahogy Porter a kezemet fogja, minden értelemben.

– Jól van. Jöjjön a fény.

– Nem tudtam – védekeztem.

Porter keresztülment a konyhán, csípőjét a pultnak támasztotta, és keresztbe tette a lábát.

– Hét?

– Nem tudtam – ismételtem.

Ha az ember a fürdőszobában szexel, nincs nehéz dolga a takarítással. Felöltöztünk, és kénytelen-kelletlen otthagytuk a szentélyünket. Az elmúlt napokban nem ettem valami sokat. Ahogy Porter a kezemet fogta, elcsendesedett az elmém, és már

képes voltam az evésre koncentrálni. A konyhába menet megálltam a hálósobánál, és résnyire kinyitottam az ajtót, hogy megnézzem Travist. Valahányszor ezt tettem, mindig arra számítottam, hogy nem találom az ágyban. Pár órával ezelőtt beigazolódott a félelmem, miután kimászott az ablakon, hogy megszökjön.

Ez a szökés hozta ide Portert.

– Hét? – cukkolt, és elkezdte enni a pizzát.

Ránéztem, és magamban mosolyogtam.

– Szereti a gombát.

A doboz felé mutattam, aztán hozzátettem:

– Időnként. Hannah ízlését nem ismerem, de úgy gondoltam, a sajtot biztosan szereti, ahogy a gyerekek általában.

Porter lenyelte a falatot, aztán ivott rá egy kis sört.

– Akkor az kettő. De itt van még öt.

Kortyoltam egyet a borból. Na nem abból, ami azóta felmelegedett. Porter töltött nekem egy újat.

– Gondoltam, felnőtt ember lévén te valami laktatóbbat szeretnél. Sajnálom, hogy a te híres marhád nem volt a menüsorban, de a többi húsból kértem rá.

– Három – vágta rá, és még egyet harapott a pizzába.

– Komolyan, Porter? – pufogtam, bár egy cseppet sem akadtam ki. – Jó. Szeretem a hagymásat, de emlékeztem, hogy az első randin kiszedted a salátádból a hagymát a Porterhouse-ban, ezért rendeltem egy hagymásat, és egy hagyma nélkülit, hátha mégis szeretnél egy falatot az enyémből.

Három ujját a levegőbe emelte, aztán hozzátett még kettőt, hogy öt legyen.

– Csak hogy tudd, szeretem a hagymát, de aznap te sem rendeltél hagymásat. Reméltem, hogy a szánk összeér a nap végére, ezért lemondtam a hagymáról, hogy kellemes maradjon a leheletem.

Kacsintott.

– Még kettő.

Szívemet melegség járta át, amikor visszagondoltam az első csókra. Épp csak az ajkamhoz érintette az övét, és annak ellenére, hogy nem tudtam, milyen mesésen csókol, úrrá lett rajtam a vágy. Tőlem egy egész fej hagymát is megehetett volna.

– Aztán arra gondoltam, mi van, ha Travis nem akar gombát enni, ezért rendeltem egy kolbászosat is. Azt mindenki szereti. Bár... Gondoltam, darált marhahúsosat is kérek, mert az is finom lehet. Úgyhogy mindkettőt megrendeltem. Most már boldog vagy?

Félretette a pizza szélét, és odajött hozzám.

– Boldog vagyok, hogy itt állhatok hét pizzával, ami legalább száz dollárodba került, és jó eséllyel a fele a kukában fog landolni? Nem. – Megsimogatta az arcomat. – Azért vagyok boldog, mert itt lehetek, és hallgathatom, ahogy duzzogsz a pizzás kérdésem miatt. Inkább rendeltél egy rakás pizzát, csak hogy időt adj nekem Travisszel. Nem akartál percenként bejönni zavarni, hogy megkérdezd, milyen feltétet kérünk, inkább megrendeltem az étlap bal oldalán felsorolt összes pizzát. Igen, Charlotte. Emiatt kimondhatatlanul boldog vagyok.

Az alsó ajkamba haraptam.

– Csak hetven dollárba került. Van kuponom.

– Szép vagy, és jól bánysz a pénzzel. Nem véletlenül szerettem

beléd – mondta széles vigyorral az arcán.

– Porter – suttogtam. – Ne mondd, hogy szeretsz.

A csípőmre tette a kezét, és maga felé húzott.

– Nem mondtam, hogy szeretlek. Azt mondtam, hogy beléd szerettem. És ennek semmi köze a pizzához. Ahhoz annál inkább, hogy áthívtál ma este.

– Szüksége volt rád.

– *Neked is* szükséged volt rám, Charlotte. Hidd el, az ilyesmit nem veszem félvállról. Mert nekem is szükségem volt rád. Te vagy a legerősebb nő, akivel valaha találkoztam. Végigjártad a poklot. Tudom, hogy azt hiszed, alig élted túl, és talán valóban ez a helyzet, mégis kitartottál. Más eddigre már feladja. Soha nem volt szükséged arra, hogy megállítsam neked a világot. Csak olyasvalakire, aki elfogad olyannak, amilyen vagy. És most, amikor egy hét után azt hittem, mindennek vége, darabokra hullik az életem, és azt is megkérdőjeleztem, ami maradt, *te* megállítottad nekem a világot. Nem tudom, két hét múlva hogy dönt a bíróság. De hála neked, a ma legalább szép. Úgyhogy igen, Charlotte. Muszáj végre bevallanom, hogy beléd szerettem. És ez már akkor így volt, amikor először megláttalak.

Kezét az arcom két oldalára tette, és behajlította a térdét, hogy a tekintetünk összeérjen.

– Azt tudnod kell, hogy nem tart sokáig beleszeretni egy olyan nőbe, mint te.

– Ne mondj ilyet – kértem, bár majd elolvadtam.

Homlokát az enyémhez szorította.

– Megjátszhatjuk, ha akarod. De ettől még így van.

– Hosszú út áll még előttünk, Porter. Ne bonyolítsd tovább.

– Eddig sem volt sima az út. Attól a perctől kezdve, hogy a tavaszi mulatságon odaadtad azt a nyamvadt üveget. Gondolod, hogy az út göröngyösségén változtat bármit is, ha szeretlek?

– Talán.

– Nem hiszem.

– De igen. Szerintem mindketten szenvedtünk már annyit, hogy egy életre is elég. Ne tegyük ezt is a szívfájdalomlistára.

– Charlotte! Több mint egy hónapja szerepelsz azon a listán.

Sóhajtott, aztán elengedett, visszament a pulthoz, és megállt. Felemelt egy szelet hagymás pizzát, és mosolygott.

– De ha neked úgy jobb, akkor legyen. Majd szólj, amikor elég volt a megjátszásból.

– Nem játszom meg magam – hazudtam. Pedig megjátszásban voltam a legjobb.

Még nem fogtam fel, amit az előbb mondott. Pontosabban: nem voltam felkészülve az újabb csalódásra. Minden jónak vége lett. Még a szerelemnek is. Az egyetlen ember, akit igazán szerettem, tíz évre eltűnt, most pedig gyűlöl.

– Csak...

– Pepperoni – szakított félbe, és felém nyújtott egy szeletet.

– Tessék?

– Egy pepperonis, és egy másik, amit akarsz. Nekem mindegy. Hannah szereti a sajtos pizzát, de Travis inkább a pepperonist, ezért találomra kiválasztottam egy szeletet, és hopp: sajtos pizza. *Ilyet* rendelj a jövőben.

Nagyot nyeltem, és nem tudtam, elvegyem-e tőle a nekem nyújtott szeletet, amit azért kapnék, hogy témát válthasson. Mindenesetre nagyon jólesett, hogy engedett kibújni az előbbi

párbeszédéből.

Rámosolyogtam.

– Én is beléd szerettem. De egy olyan férfival mint te, ez egyáltalán nem egyszerű menet. Még mindig tartok tőle, hogy sorozatgyilkos vagy.

– Hazudsz – mosolygott Porter.

– Csak az igazat mondom.

Oldalra hajtotta a fejét, és felcsillant a szeme.

– Valóban? *Csakis* az igazat?

Játékból a szívemre tettem a kezem.

– Jól van. Hányszor hallgattad vissza a hangüzenetemet?

A francba.

– A hangüzenetet? – tettettem magam, és gyorsan összepakoltam a megmaradt pizzaszeleteket.

– Tudod, amikor egy hete azt mondtam, hogy szeretlek. Amire azt mondtad, hogy csak tegnap kaptad meg. Most pedig úgy teszel, mintha meg sem kaptad volna. Nincs kétségem afelől, hogy legalább tízszer meghallgattad, mert te is szeretsz. Hiányoztam, főképp a szexi testem.

Kitört belőlem a röhögés.

– Hú! Nem szökött egy kicsit az egekbe az önbizalmad?

– Nem. Csak az igazat mondom – válaszolta, és hátulról átkulcsolta a derekamat.

– Egyszer hallgattam meg – hazudtam, és a kezemet az övére tettem.

Nevetett, és megcsókolta a nyakamat.

Oldalra hajtottam a fejem, hogy több teret adjak neki, mire a fülemet is csókolgatni kezdte.

– Mi lesz az igazsággal? – kérdezte, aztán beleharapott a fülcimpámba.

Dorombolva végigsimítottam a vállán, egészen a tarkójáig.

– Eltűnt, ahogy a szerénységed is.

Kuncogása éktelen röhögéssé változott.

Aztán megmarkolta a mellemet, mire nyögni kezdtem.

Miután gyorsan megnéztük, hogy alszanak-e a gyerekek, bementünk a fürdőszobába, és megint szeretkeztünk.

Csak ezúttal a vakító fényben.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Porter

– Hannah! – suttogtam. – Hagyd aludni!

A lányom rám nézett, aztán csodálkozva figyelte Charlotte-ot.

– Még mindig alszik.

– Tudom! – suttogtam kicsit erélyesebben, és intettem, hogy azonnal jöjjön a hálósobába.

Egész reggel lábujjhegyen jártunk a lakásban, hogy aludni hagyjuk. Vagyis reggel fél hétkor az ágyban ettük a müzlit, miután Travis felébredt, és használnunk kellett az inhalátort. Charlotte meg sem moccant, amikor kihúztam alóla a kezem, és átrohantam az előszobán, hogy segítsek a fiamon. Az inhalátor hangosan berregett, ezért a Charlotte hálósobájából nyíló fürdőszobába mentünk, és mindkét helyiség ajtaját becsuktuk, hogy minél kevesebbet zajongjunk. Gyanítom, hogy az elmúlt egy hétben ő sem aludt jobban, mint én, ráadásul két nem mindennapi, csodás szeretkezés után alaposan kidőlhetett.

Órákig képes lettem volna nézni, ahogy alszik.

Szerintem a lányom is így volt ezzel.

– Gyere ide! – suttogtam, aztán halkán csettintettem, és magam felé mutattam.

Mosolyogva odaugrott, és megfogta a kezem.

Fejcsóválva visszatereltem a hálósobába, és halkán becsuktam az ajtót.

– Sokat alszik az új anyukád, Travis – állapította meg Hannah, és az ágy felé vette az irányt. Felmászott, és a bátyja mellé ült.

Travis fel sem nézett, csak játszott az iPaden, miközben válaszolt.

– Ő nem az új anyukám.

– De igen, Trav – szóltam közbe.

Meg sem mozdult, aztán rám nézett.

– Volt egy anyukám. Ő meghalt. Nem kell másik.

– Akkor hadd legyen az enyém! Nekem soha nem volt anyukám – kérte Hannah.

Összeugrott a gyomrom.

– Neked is volt anyukád, Hannie. Most már a mennyországból figyel.

Pontosabban a pokolból, de ha a gyerekeimről van szó, akkor képes vagyok rezzenéstelen arccal hazudni.

Odamentem az ágyhoz, és leültem a szélére. Hannah az ölembe ült, míg Travis a szeme sarkából figyelt, és úgy tett, mint aki ügyet sem vet rám. Nem álltam meg mosolygás nélkül. Jobban hasonlított Charlotte-ra, mint hittem.

– Tedd le azt a vacakot egy pillanatra – mondtam neki, aztán Hannah-t az egyik lábamra ültettem.

– Jó – pufogott, és ódzkodva szót fogadott.

– Ő az anyukád, és nagyon szeret téged. Amikor először találkoztam Charlotte-tal, láttam rajta, hogy szenved. Még az eltűnése után tíz évvel is. Hiányoztál neki. Lehet, hogy furcsán hangzik, de sokkal jobban szeret téged, mint ahogy el tudod

képzeln.

– Mégsem fogja megengedni, hogy találkozzak veled.

– Ez majd változni fog. Csak időbe telik, míg mindent elrendezünk. De megígérem, hogy mindent megteszünk.

– Csak azt a Bradyt ne! Az egy igazi seggfej – kiáltotta.

Hannah szája tátva maradt az előbbieket hallatán, nekem viszont külön erőfeszítésbe telt, hogy visszafojtsam a röhögést.

– Hé! Vigyázz a szádra – szóltam Travisre.

Letettem az ölemből Hannah-t, aki arrébb lépett, és kikerekedett szemmel nézett Travisre.

A fiam szégyenlősen lesütötte a szemét.

– Brady mindig azt mondja, hogy soha többet nem kéne veled beszélnem. És Charlotte-tal is undok. Egyszer azt mondta a feleségének, hogy Charlotte egyáltalán nem való anyának. Szerinte túl gyengekezű.

Megfeszült az állkapcsom. Korábban is utáltam Bradyt. A fiamnak igaza volt. Tényleg seggfej. És ezúttal a barátnőmről beszél hülyeségeket... a gyerek előtt? A kurva anyját.

– Ne aggódj Brady miatt – mondtam, mielőtt elönt a méreg. – Charlotte és én összefogunk, hogy a lehető legjobb legyen neked. Viszont le kell szállnod a magas lóról. Azt hiszi, hogy utálsz.

– Ez így is van – jelentette ki Travis.

– Nem. Csak még nem szereted. Nagy különbség – mondtam fejcsóválva.

– Te szereted? – kérdezte komoly tekintettel.

– Igen – válaszoltam röviden. – De mielőtt beindulna a fantáziád, nem tudom mi lesz kettőnkkel. Még hosszú út áll előttünk.

– Ő is szeret téged?

– Nos, Charlotte jelen pillanatban úgy tesz, mintha nem szeretne – válaszoltam, és kacsintottam egyet. – De mindketten tudjuk, hogy szeret. Nézz rám. Hogy lehet engem nem szeretni?

Travis nevetett, ami egy kicsit enyhített a szívfájdalmamon.

– Amikor a rendőrkapitányságon voltunk, mutatott egy képet, amin megcsókolod.

– Igen? – kérdeztem egyszerre döbbenet és büszkén.

– Azt mondta, megbízol benne, mert tudod, hogy ő a legjobbat akarja neked.

Átkaroltam a vállát, és magam felé húztam.

– Igen. És erre a legfőbb bizonyíték, hogy amikor a legnagyobb szükséged volt rám, Charlotte felhívott, és megkért, hogy jöjjek ide.

Megpuszítottam a feje búbját.

– Adj neki egy esélyt, Travis. Ígérem, nem fogod megbánni. Nagyon rendes.

Bólintott, de nem tűnt úgy, mint akit sikerült meggyőzőnöm. Ahelyett, hogy tovább próbálkozzom, inkább témát váltottam.

– Jól van. Most...

– Apa! – kiáltotta kétségbeesetten Hannah.

Felpattantam az ágyról, és odarohantam. Ahogy ki akart mászni Charlotte szekrényéből, belegabalyodott néhány akasztón lévő ruhába, és mielőtt odaértem volna, az egész halom ráesett.

Sírt, rúgkapált, és visított a kupac alatt.

Miután sikerült kihalásznom Charlotte téli ruhatára alól, felkaptam, és a csípőmre ültettem.

– Nyugodj meg! Minden rendben.

Hirtelen kinyílt a hálószoza ajtaja, és belépett egy zombi kinézetű alak.

Kócos haja minden irányból az égnek meredt, és látszott, hogy még mindig nem tudja kinyitni a szemét.

– Travis! – szólt álmos hangon.

– Itt vagyok – mondta a fiam nevetve, és rám vigyorgott.

– Minden rendben? – kérdezte Charlotte.

– Igen. Csak... kicsit későn keltél.

– Jó ég! Mennyi az idő? – kérdezte Charlotte, aztán rám nézett, és megkövült a teste. – A francba. Elfelejtettem, hogy még itt vagytok.

– Neked is jó reggelt, szépségem.

Nevetve odaléptem hozzá, és homlokon csókoltam, a szabad kezemmel pedig lesimítottam a haját.

– Elragadó vagy ma reggel. Jót aludtál?

– Azt sem tudom, milyen nap van – válaszolta, és hozzám bújt.

– Ez jó jel.

Felnéztem, és láttam, hogy Travis figyel minket. Pontosabban Charlotte kezét, melyet automatikusan a mellkasomra tett.

Charlotte hirtelen kihúzta magát, mint akibe villám csapott.

– Jóságos ég! Egyáltalán nem használtátok az inhalátort?

– Ne aggódj, figyeltem mindenre.

– Fel kellett volna keltened. Beállítottam a gyógyszerét a múlt...

– Láttam.

– Igen, de...

– Komolyan, Charlotte. Amilyen precízen otthagytál mindent, még Hannah is elboldogult volna a gyógyszereléssel.

– Az biztos – szólt közbe Travis.

– Jobb előre kikészíteni. Éjszaka közepén összezavarodhat az ember.

– Tudom. A horkolásodtól képtelen voltam másra koncentrálni – nevettem.

Travisből kitört a röhögés.

– Nem horkolok – védekezett Charlotte.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem összevont szemöldökkel.

– Biztos – válaszolta, és hol rám nézett, hogy Travisre.

A fiam úgy döntött, hogy ő is beszáll a poénkodásba.

– Nem tudom, Charlotte. Ebből a szobából nem horkolásnak tűnt.

Charlotte-nak tátva maradt a szája, de továbbra is mosolyogtak a szemei.

– Ne merj szövetkezni vele!

Travis kicsit tovább viccelődött, mint kellett volna, de ahogy elnéztem, Charlotte még mindig mosolygott, a fiam pedig végre őszintén nevetett.

– Jó. Lehet, hogy horkoltam. De mivel folyamatosan az orrom alá dörgöltétek, nem sütök palacsintát reggelire.

– Reggelire? Inkább ebédre – nevetett Travis.

Charlotte csípőre tette a kezét, és úgy tett, mint aki rendkívül mérges.

– Jól van. Ha tovább folytatjátok, *ebédre* sem kaptok palacsintát.

Csak bámultam. Eddig olyan kimért és titokzatos volt. De ahogy a fiammal évődött, előtört a játékos énje. Gyanítom, ilyen, amikor boldog.

És milyen szép!

Travis felé intettem, hogy maradjon csendben.

– Hú! Nyugodjunk le, különben megeszem az összes müzlit.

– Nem mondtam, hogy bármit is kapsz enni – mosolygott Charlotte, aztán kikerekedett szemmel nézett a szekrényre.

– Húha! Mi történt?

– Ne haragudj. Hannah belegabalyodott a ruháidba. Majd meg... ha kapok palacsintát.

Hannah kikukucskált a vállam fölött, aztán Charlotte-ra nézett, és suttogva így szólt:

– Van egy férfi a szekrényedben.

– Az csak Ian. Ne félj, nem bánt – nyugtatta Charlotte.

– Azt mondtad, *Ian*? – kérdeztem, miközben lehunytam a szemem, és a fülemre tettem az egyik kezem.

– Igen. Ian Somerhalder – válaszolta, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

– Egy *Ian* nevű fickót tartasz a szerkényedben? – kérdeztem, csak hogy tisztázzam a helyzetet.

Charlotte átlépte a ruhakupacot, aztán a szekrény mélyére ásott, és kivette a posztert, amin egy kék szemű fickó pózolt, keresztbe font karral.

– Ez meg mi a fene? – kérdezte Travis, aztán felkelt az ágyról, hogy szemrevételezze a posztert.

Charlotte vállat vont.

– A *Vámpírnaplók* egyik szereplője. A rezidensek ezt a fickót adták a születésnapomra. Vámpírnak hívtak, mert sokszor éjszaka is dolgoztam.

Rajongva figyeltem ezt a nőt, és rájöttem, hogy egyáltalán nem ismertem.

– És a szekrényedbe rejtetted, mint valami mocskos kis titkot?

– Mit mondjak? Szép szeme van – válaszolta Charlotte vigyorogva.

Kitört belőlem a röhögés, aztán letettem Hannah-t, hogy ő is meg tudja nézni az újdonsült vendéget.

– Tudod, kinek van még szép szeme? A pasidnak. Vagyis nekem.

– Nem vagy kicsit idős ahhoz, hogy a pasi kifejezést használd? – kérdezte Charlotte, és oldalra hajtotta a fejét.

– Asszony! Egy majdnem kétméteres vámpíros poszter van a szekrényedben. Nem hiszem, hogy jogod lenne tanácsot adni a koromhoz illő viselkedést illetően.

Keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt, de még így is látszott, hogy viccelődik.

– Komolyan asszonynak hívsz?

– Komolyan képes vagy a szekrényedben tartani ennek a pojácának a poszterét? – kérdeztem vissza, és leutánoztam Charlotte testtartását.

– Jó ég! Féltékeny vagy? Egy darab kartonra?

– Nem – válaszoltam, és vártam, hogy Travis besegítsen.

Egy szót sem szólt.

– Féltékeny – mondta végül, és Charlotte-ra nézett.

– Te tényleg vámpír vagy? – kérdezte Hannah.

– Nem. Csak szegénynek súlyos problémája van. – Kivettem a kezéből azt az idióta posztert, és hozzátettem: – Segítünk neki, ezért kirakjuk Iant az utcára.

– Nem! – kiáltotta Charlotte, és megragadta a fickó lábát.

– Dehogynem – suttoztam.

Folyamatosan ide-oda rángattuk a posztert. Egy kicsit sem

voltam féltékeny, de olyan jó volt látni, ahogy Charlotte a huzakodásunk közepette a gyerekekkel viselkedik, hogy életem hátralévő részében is ellettem volna így.

Itt egy nő, akiről álmomban nem reméltem, hogy összekerül a gyerekeimmel, ráadásul az én kontómra szövetkezik velük. Boldog voltam.

– Hagyd abba, Porter! – nevetett Charlotte, én pedig Iannel a markomban elindultam az ajtó felé. Charlotte próbált visszatartani.

– Irány a kuka – jelentettem ki.

Travis fogta Charlotte csípőjét, hogy megtartsa, Hannah pedig a bátyjáét. A láncolat csupa olyan emberből állt, akiket a legjobban szeretek. (Kivéve persze Iant.)

– Tárgyalni akarok a fickó biztonságáról – mondta nevetve Charlotte.

Megálltam, de továbbra is szorosán fogtam Iant.

– Hallgatlak – felhúztam az egyik szemöldökömet, és érdeklődve figyeltem.

Charlotte elmosolyodott, és súgott valamit Travis fülébe.

– Én is hallani akarom – nyafogott Hannah, és lábujjhegyre állt. Travis megvakarta az állát, aztán maga elé meredt.

– Jó ötlet – jelentette ki végül.

Charlotte lehajolt, és gondolom ugyanezt súgta Hannah fülébe is.

Ragyogott az arca, és örömtől csillogott a szeme.

– Hajlandóak vagyunk dupla adag csokit adni a palacsintához, ha elengeded Iant – jelentette ki Charlotte.

– Kizárt – mondtam, és még erősebben szorítottam a fickót.

– Ugyan már! – nyöszörgött Travis.

Charlotte csendre intette, aztán mély levegőt vett, és rezzenéstelen arccal megkérdezte:

– Mi lenne, ha kolbászt is adnánk?

A gyerekek kíváncsian néztek rám. Egyikük sem szerette a kolbászt, de tudták, hogy én igen.

Nevetséges volt ez a párbeszéd, mégis kimondhatatlanul boldoggá tett.

Egy héttel ezelőtt elvették tőlem a fiamat.

Egy héttel ezelőtt minden remény odalett, hogy visszkapom a családomat.

Egy héttel ezelőtt a rendőrkapitányságon ültem, és azt sem tudtam, mi lesz velem.

Most pedig itt van mindenki, aki számít. Mindhárman engem néznek, és várják, hogy beleegyezzek a feltételekbe.

Ösztöneim azt súgják, hogy zárjam be az ajtót, és az életem hátralévő részét ebben a helyiségben töltssem. A kinti világ csak lerombolna mindent.

Charlotte-ra néztem. Ott állt a gyerekek mellett – akik közül az egyik a fia –, és sugárzott belőle a szeretet. Most is ugyanazt érzem, amit az első találkozásunkkor.

– Süss inkább szalonnát, és rendben leszünk.

– Szalonna! – kiáltott Hannah.

– Mit gondolsz? – kérdezte Charlotte Travist, miközben a szeme sarkából engem figyelt.

Travis az anyjára nézett.

– Szívesen ennék egy kis szalonnát.

– Rendben. De sértetlenül szolgáltsd vissza a túszt – szólt

felém Charlotte.

Elengedtem Iant.

– Gyerekek! Nézzétek meg, hogy van-e Charlotte hűtőjében tejszínhab.

– Jó! – kiáltott Hannah, és Travisszel a nyomában kirohant.

Átkaroltam Charlotte vállát, magamhoz öleltem, és megcsókoltam.

– Tele lesz a hűtőm tejszínhabbal, kislány.

– Csakhogy most itt vagyunk – vigyorgott.

– Gyere át hozzám ma este – suttoztam.

– Porter... – nézett rám aggódva.

– Csak egy éjszaka. Hadd legyenek a gyerekek is nyugodtan egymás társaságában.

– Csakhogy már nem ugyanazokat az időket éljük. Már semmi nem lesz ugyanaz. És nem jó, ha hozzászoktatjuk őket.

– Ahhoz kell szokniuk, hogy te és én együtt vagyunk. Akár az én házamban, akár a te otthonodban. Mindegy. Azt szeretném, hogy ez legyen számukra a normális.

– Mi lesz a távoltagezés végzéssel?

– Pontosan. Nálam nagyobb biztonságban leszünk. Ide bárki betoppanhat. Nálam a legrosszabb eset, hogy anyám felugrik, hogy megnézze az unokáit. Nem fog zavarni. És azt pontosan tudom, hogy te nem mondhatod el ugyanezt a családotról.

– Nem tudom, Porter. Hozzád visszamenni...

– Amikor még gond volt neked a gyerekekkel való találkozás, csak álmodoztam róla, hogy egyszer még eljössz hozzám. A gyerekek majd játszanak, míg mi főzünk.

– Úgy érted, míg én főzök – viccelődött. – Ne felejtse el, hogy

annak idején láttam, mit művelsz. Talán még az égett zsemle nyoma is megvan.

– Igen, úgy értettem. De már alig várom, hogy a pultnak támaszkodjak, és nézzem, ahogy tüsténkedsz a konyhámban.

Lehajoltam, és újból megcsókoltam.

– Szeretném, ha eljönnél, Charlotte. Szeretném, ha a gyerekek a saját ágyukban aludnának, még ha csak egy éjszakára is. És szeretném, ha végre külön ágyban alhatnék tőlük, hogy ha netán te is úgy akarsz, bevethessük a húsz doboz tejszínhabot, ami a bevásárlólistámon szerepel.

Nevetett, aztán rám nézett.

Szerelmes voltam Charlotte Millsbe, ez már nem kérdés.

De amikor megkérdezte, hogy Ian is betársulhat-e, mégis kezdtem elbizonytalanodni.

– Asszony! – csattantam fel, mire Charlotte-ból kitört a röhögés.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Charlotte

Porter: Csivava lesz vacsorára. Szereted?

Az ajkamat harapdáltam, és kihúztam magam a vezetőülésen. Brady háza előtt parkoltam, és vártam, hogy Travis befejezze a vacsorát. Összeugrott a gyomrom az izgalomtól.

Én: Te aztán tudod, hogy kell valakit megviccelni.

Porter: Ezt most nemnek vegyem?

Én: Te főzted?

Porter: Megőrültél?

Én: Most randizunk, nem?

Porter: Akkor én vagyok a PASID?

Annyit mosolyogtam aznap, amikor együtt voltam Porterrel, Hannah-val és Travisszel, hogy fájt az arcizmom. (Tünetmentes az a kislány.) Szerintem mindannyian többet nevettünk, mint eddig bármikor.

Csakhogyan egyszer minden jónak vége.

Délután öt felé el kellett vinnem Travist Bradyékhez.

Porter és én szoltunk Travisnek, hogy még véletlenül se árulja el Bradynek, hogy Porter nálunk töltötte az éjszakát. Azt végképp ne említse, hogy aznap Porter házába megyünk. Fülíg ért a fiam szája, amikor meghallotta a jó hírt, és úgy gondoltam, nem is kell aggódnunk emiatt.

Én: Ki mondta, hogy a pasim vagy?

Porter: Jaj, ne haragudj. Csak tudom, hogy képtelen vagy másra gondolni, mint a meztelen testemre.

Én: Már megint ez a duma?

Porter: Mondd, hogy nem ez az igazság.

Én: Nem ez az igazság.

Porter: Mondd még egyszer, de ezúttal hazugság nélkül.

Én: Olykor aggódom az elmeállapotod miatt.

Porter: Jó. De addig is meztelen vagyok a képzeletedben, míg aggódsz?

Kitört belőlem a röhögés, és a telefonom órájára néztem. Már csak három perc, és végre indulhatunk Travisszel.

Ez az egész egy örület. Még nagy utat kell megtennünk, hogy Porter és én végre ismét egymásra találjunk. Igaza volt. Amíg számíthatunk egymásra, nem kell aggódnunk. Amikor együtt voltunk, nemcsak megállt a világ, hanem egy pillanatra meg is szűnt. Travis boldog volt. Ahogy Porter és én is. És ahogy

elhallgattam Hannah boldog sikkantásait amikor begöndörítettem a haját, úgy tűnt, ő is boldog.

Én: Nem vagy meztelen... Egy csinos női alsó van rajtad.

Porter: Hú! Ezt nem akartam tudni.

Én: Még mindig szeretnéd, hogy a meztelen testedre gondoljak?

Porter: Talán... Hogy nézek ki női alsóban?

Én: Nos... Az a fajta férfi vagy. Porter Reese névvel sejthettem volna.

Porter: Nagyon szexi nevem van.

Én: Anyám mindig mondta, hogy ne randizzak olyan férfival, akinek két keresztnéve van.

Porter: Miféle hülyeség ez?

Én: Nem tudom, de most, hogy megkérdezted, milyennek képzellek női alsóban, azt hiszem, mégiscsak igaza volt.

Porter: Szerencséd, hogy a pasidnak két VEZETÉKNEVE is van.

Én: És... visszatértünk a pasi témára.

Porter: Igen. De most már hét óra. Szólj a fiunknak, és told ide azt a csodás hátsódat.

Összeugrott a gyomrom, és majdnem kiesett a kezemből a telefon.

A fiunk.

Szívemet melegség járta át, ahogy belegondoltam. Mintha a lelkemet is megsimogatta volna ez a néhány gondolat.

Igaza volt.

Travis a fiunk.

Porter nem volt ott, amikor megszületett.

Én pedig nem voltam ott, amikor cseperedett.

De mivel egy csapat vagyunk, az egyikünk mindig mellette volt. Először Lucas, aztán Travis mellett.

Könnyek szöktek a szemembe, de igyekeztem visszatartani a sírást.

Én: Női alsó lesz rajtad?

Porter: Kizárt dolog.

Mosolyogtam, és kinyitottam a kocsiját. Félúton jártam a bejárati ajtó felé, amikor rezegni kezdett a telefonom.

Porter: És ahogy a gyerekek elaludtak, rajtad sem lesz bugyi, azt garantálom.

Elöntött a forróság, de ezúttal egy kicsit lejjebb.

Travis pont jókor jött. Felugrottam, és kissé vörös arccal beraktam a telefont a zsebembe.

– Charlotte! – ordított Travis. – Visszamehetünk végre *hozzád*?
– kérdezte, és kacsintott, de inkább pislogásnak tűnt.

Lefagyott az arcomról a mosoly, és átnéztem a válla fölött.

Brady ott állt a bejáratú ajtónak támaszkodva, és számonkérő pillantást vetett rám.

A franca.

Nem volt kedvem Bradyvel konfrontálódni. Majdnem tíz év után most éreztem magam először igazán boldognak. Nem akartam, hogy mindezt tönkretegye.

Ettől még sajnós megteheti.

– Beszélünk kell – mondta nyomatékosan.

– Ül be a kocsiba, Trav. Mindjárt jövök.

– Előre? – kérdezte.

Ferde szemmel néztem rá. Ezt mindig megkérdezte, amikor elindultunk.

És minden alkalommal azt kellett mondanom, hogy „nem, hátra”.

Szegény gyerek. Még jó, hogy nem kapott ülésmagasítót. Gyerekülésről nem beszélve.

– Ne már – méltatlankodott, aztán elindult a kocsihoz.

Csigalassúsággal közelítettem Brady felé.

– Mi az? – kérdeztem, és közben imádkoztam, hogy Travis volt olyan jó, és nem beszélt Bradynek rólam és Porterről.

Brady zsebre vágta az egyik kezét.

– Azt akarom, hogy itt aludjon a hétvégén.

– Tessék? Szó sincs róla! – mondtam.

Kis híján reszketni kezdtem a félelemtől.

– Ez nem kérdés. Mióta megtaláltuk, minden éjszakát nálad töltött – vágta rá.

– Igen, Brady. Ugyanis beteg. Éjszaka kétszer-háromszor is felkel, hogy inhaláljon, és bevegye a gyógyszereket. Mindketten

tudjuk, hogy jobban kezelem a betegségét, mint te. Ezért jobb, ha nálam marad. Szombaton egész nap itt lehet, de este hazajön velem.

– Taníts meg! – mondta, és megragadta a könyökömet.

– Elment az eszed? – sziszegtem, és visszahúztam a kezem. – Ne érij hozzám!

Elszégyellte magát. Ijedtében a hajába túrt, aztán megmarkolta a tarkóját.

– Ne haragudj. – Már az is megdöbbenett, hogy bocsánatot kér, de amikor a szemébe néztem és láttam benne a mérhetetlen szomorúságot, ijedtemben hátraleptem. – Több időre van szükségem vele. Nem kötődik hozzám annyira, mint hozzád. Ma is csak két órát volt itt. Ebből másfél óra azzal telt, hogy folyamatosan azt kérdezte, mikor jössz érte.

Kezdett a hatalmába keríteni a bűntudat.

– Brady! Én...

– Mit csinálok rosszul?

Azt, hogy távol tartod Portertől.

– Csak egy hét telt el. Légy türelmes!

– Nem kellett tíz perc, és veled máris összeemelegedtem, Charlotte.

A földet néztem.

– Látott Porterrel. Az már bizalmat ébresztett benne.

– Jó ég! – suttogta, és a kocsim felé biccentett. – Ezek szerint minél gyorsabban el akar innen tűnni.

Követtem Brady tekintetét, és láttam, hogy Travis integet, hogy menjek már.

Hirtelen rájöttem, mi az igazság.

Travis nem Bradytól akar ilyen hamar megszabadulni, csak haza akar menni. Pontosabban Porterhez.

– Majd beszélek vele – mondtam Bradynek, és megszorítottam a kezét.

– Jó. Akkor holnap.

Integetett, aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Minden lámpát felkapcsoltunk. Fejemet a párnára hajtottam, és Porter hajába markoltam, miközben az ajkát a lábam közé dugta.

Itt jegyezném meg, hogy bár a fürdőszobai szex csodás volt, mégiscsak szerencsésebb az ágyban művelni a dolgot. Főképp, mert így Porter minden porcikámon végig tudja simítani az ajkát.

Nyögtem, ahogy feldugta az ujját, a nyelvével pedig a csiklómon körözött.

– Kérlek, Porter – nyöszörögtem, és megmarkoltam a haját.

– Nem, míg újra el nem élvezel – mormolta, és a rezgés hatására minden porcikám bizsergett.

– Nem tu... Istenem! – suttogtam, aztán sikításban törtem ki, amikor két ujját is feldugta.

Amikor Travis és én megérkeztünk, földöntúli boldogságot éreztem.

Porter a teraszon várt minket. Ahogy felnéztem a kétszintes házra, hirtelen alig tudtam kiszállni a kocsiból. Úgy éreztem magam, mint egy idegen betolakodó.

Ebben a házban cseperedett a fiam.

Ebben a házban lakott a nő, akit anyának szólított.

A nő, aki elvette őt tőlem.

Tompán fogadtam Porter csókját, aztán bementünk. Ahogy

átléptem a küszöböt, tudtam, hogy ez rosszabb lesz, mint hittem. A falakat a fiamról készült képek borították. Akármennyire szerettem volna mindent megtudni róla, míg nem élt velem, képtelen voltam a fotókra nézni.

Mi van, ha a nő is szerepel a képen? Ahogy a fiamat fogja. Vigyorog. Nevet. Minden pillanatot kiélvez a gyerekekkel, amit tőlem lopott el.

Azt mondogattam magamnak, hogy nem számít a múlt. De ahogy minden irányból a fiam mélybarna szeme tekintett rám vissza, rájöttem, hogy közel egy évtizednyi emlék vészett el.

Úgy tettem, mintha nem lennének ott a képek.

Csak hogy nem tudtam másra gondolni.

Folyamatosan háborúzott a kíváncsiság és az önvédelem.

Mosolyogtam. Nevettem, ha vicceset hallottam. Porterbe kapaszkodtam, mintha ő tudott volna segíteni. Közben éreztem, hogy szép csendben megbolondulok.

Nem az ő hibája, hogy Catherine elmebeteg volt. De valósággal kiborított a tény, hogy ott vagyok, ahol ez a nő lakott.

Miután megettük a Porterhouse-ból rendelt vacsorát – abból a tányérből ettem, amit jó eséllyel az általam gyűlölt nő vásárolt –, leültünk a kanapéra, amin feltehetően ő is helyet foglalt annak idején. Lábam annak a férfinak a lábával gabalyodott, aki egykor megesküdött, hogy szereti ezt a nőt a fiával együtt, ráadásul összehoztak egy kislányt is.

Ez a nő ellopta a fiamat, és szégyentelenül a saját, elhunyt gyermekének a helyébe léptette.

Most én kerülök az ő helyébe?

Míg a filmet néztük, amit a gyerekek kértek, mindketten

kidőltek.

Porter gyorsan a szobájukba vitte őket.

Engem pedig a saját ágyába.

Vagy a nő ágyába?

Folyamatosan cikáztak a fejemben a gondolatok. Elterelésképp alig vártam, hogy Porter a tettek mezejére lépjen.

Alaposan megizzadtunk, de még a szeretkezés befejeztével sem akartam visszatérni a valóságba.

A zuhany alatt a lábam közé tettem a kezét, és próbáltam újra elélvezni. Csakhogy nem tudtam elterelni a gondolataimat. Amikor a meleg víz hidegre váltott, kiléptünk a zuhany alól, be a hálósobába, ahol az ágyra fektetett, és a lábam közé dugta az ajkát.

– Porter! – nyöszörögtem, ahogy közelebb jutottam az orgazmushoz. Megmarkoltam a lepedőt, és folyamatosan köröztem a csípőmmel. Feszült minden izmom.

Porter megállás nélkül mozgatta bennem az ujjait, és körözött a nyelvével.

– Istenem! – ordítottam, ahogy hatalmába kerített az orgazmus.

Lagymatagon feküdtem az ágyon, miközben a szívem majd kiugrott.

Az agyam pedig folyamatosan kattogott.

Vajon hányszor szeretkezett a feleségével?

Már a gondolatra is a szám elé tettem a kezem.

Lehunytam a szemem, és húsztól számoltam visszafelé, hátha kicsit lecsillapodom.

Semmi.

– Most már jobb? – kérdezte Porter, és mellém feküdt.

Eltakartam az arcom, hogy ne lásson.

Levette a kezem, és rám nézett.

– Lekapcsoljam a villanyt, hogy elmondd, mi a baj?

– T... Tessék? – kérdeztem csodálkozva. Egyszerre tartottam izgatónak és félelmetesnek a sötétséget.

Lehet, hogy jobban lennék a sötétben, de ahhoz meg kéne vele osztanom a fejemben tomboló káoszt.

Közelebb jött, és a csípőmre tette a kezét.

– Egész este a gondolataid börtönében voltál.

– Nem igaz.

– Tényleg nem? Majdnem egy órán keresztül bámultad a falat.

– Nem vagyok egy mozirajongó típus.

– Jó. De nem úgy néztél rám, mint általában, ha unatkozol.

– Jó ég, Porter! Ennyire nem vagyok elvarázsolt – viccelődtem.

– De igen. És ezt nagyon szeretem benned. Ma este viszont bezártad magad a saját kis világodba. És nem hívtál.

Gombóc nőtt a torkomban, ezért képtelen voltam válaszolni. Addig közelítettem felé, míg a hátára fordult. Maga felé húzott, így a fejemet a mellkasára hajtottam.

Nagyon szerettem volna magamban tartani az érzéseimet, de tudtam, hogy nem fog sikerülni.

– Jóságos ég, Charlotte! – suttogta, de nem erőltette, hogy beszéljek.

Megsimogatta a hajamat, én pedig megszorítottam a karját, miközben próbáltam a jelenben maradni.

Megpuszilta a fejem búbját, aztán így szólt:

– Túl sok volt neked a ma este a gyerekekkel?

Oldalra hajtottam a fejem, hogy ránézzek, és kezdtem

bűntudatot érezni, amikor láttam az aggodalmat a szemében.

– Nem. A gyerekek csodásak, és örülök, hogy boldognak látom Travist. Hannah egy igazi tünemény.

Megkönnyebbülten sóhajtott.

– Jól van. Akkor Brady volt seggfej, amikor elhoztad Travist?

Lesütöttem a szemem.

– Én is azt hittem, de aztán rájöttem, hogy csak szomorú. Travis nem sok esélyt ad neki.

– Nem igazán kedveli Bradyt. Már csak azért sem, mert hülyeségeket beszél rólad a feleségének.

– Ezen nem vagyok meglepve.

– Talán nem, de azért az elég rossz, ha a fiam is hallja. Ha Brady bármiféle kapcsolatot szeretne Travisszel, akkor jobban teszi, ha nem hord össze hetet-havat. Te vagy az anyja. És ha Bradyben van egy szikra emberi érzés, akkor nem kavarja a kakát, hanem tiszteltben tartja az anya-fiú köteléket.

Azelőtt válaszoltam, hogy kicsit is gondolkodtam volna.

– Ezt gondolod Hannah-val kapcsolatban is?

– Tessék? – nézett rám döbbenten Porter.

Becsuktam a szám, és elfordultam.

– Mi bajod van, Charlotte? – kérdezte, amikor elkezdtem összeszedni a ruháimat a földről.

Mivel háttal voltam neki, nem tudott olvasni az arcomról.

– Travis és én hazamegyünk.

– Hajnali egy óra, és azt mondtad neki, hogy itt töltitek az éjszakát.

Ahogy hallottam nyikorogni a matracot, gyorsan felkaptam a felsőmet, mielőtt megállíthatott volna.

– Igen. De azt hittem...

Hirtelen sötétbe borult minden, aminek következtében hatalmába kerítette a pánik. Nem akartam Catherine-ről beszélni a sötétben. Az az enyém, és nem akarom, hogy ő is a részese legyen.

– Ne! Kapcsold fel a lámpát! Azonnal! Azonnal kapcsold fel!

Ismét fényárban úszott a szoba, ezért megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Mi van veled? – kérdezte Porter.

– Haza kell mennem – böktém ki, aztán gyorsan belebújtam a cipőmbe.

Nem tettem két lépést, amikor átkarolt.

– Beszélj!

– Hagyd abba, Porter!

Elengedett, de aztán elállta az ajtóhoz vezető utat.

– Engedj be, Charlotte!

– El kell mennem.

A fejét csóválta, és csípőre tette a kezét.

– Bármi jár ma este a fejedben, azt muszáj megosztanod velem. Ha nem tudom, mi a baj, segíteni sem tudok.

Könnyek szöktek a szemembe. Igaza van. Catherine az oka. Tönkretette az életemet. Most pedig lassan a kapcsolatomat is tönkreteszi Porterrel.

– El kell... távolodnom tőle.

– Kitől? – kérdezte Porter, aztán tett felém egy lépést, és maga felé húzott.

– Catherine-től – zokogtam.

– Ő már nincs itt – vágta rá, miközben görcsbe rándult a keze.

– Ebben a házban nevelte a fiamat, Porter. Ez így nem megy. Ezt nem vettem figyelembe, amikor azt mondtam, hogy idejövök. De nem tudok másra gondolni.

Porter hatalmasat sóhajtott.

– Gyere velem, Charlotte!

A fejemet csóváltam, de amikor megfogta a kezem, és összefűzte az ujjainkat, már nem volt más választásom.

Félmeztelenül, pizsamanadrágban keresztülvitt a házon, egyenesen a bejárati ajtóhoz.

– Nem mehetünk ki, Porter. Mi lesz a gyerekekkel?

– Nem megyünk sehová.

Az ablakhoz vitt, aztán megállt mögöttem, és egy zsákutcában álló, takaros kis kőházra mutatott.

– Azt a házat vettem Catherine-nel közösen.

– Tessék?

Hátamat a mellkasához húzta, és a fejem búbjára tette az állát.

– Emlékszel, amikor meséltem, hogy a Tanner házában lévő tóba ugrottam? Aznap költöztünk ki a gyerekekkel. Még nem volt meg a mostani ház, de nem akartam a régiben maradni. Fojtogattak az emlékek, bármennyire is szerettem volna továbblépni. Mindent megtettem, hogy Catherine halála után normális életet biztosítsak a gyerekeknek, de ha bármikor lehunytam a szemem, csak azt láttam magam előtt, ahogy a víz alatt tartja Travist. Egy ideig a szüleimnél laktunk, míg eldöntöttem, hogyan tovább. Szerettem volna, ha Travis ugyanabban az iskolai körzetben maradna, ráadásul a szomszédban is voltak barátai. Ahogy eladó sorba került ez a ház, gondolkodás nélkül megvettem.

Maga felé fordított, és a homlokomhoz érintette az övét.

– Mostanra csak a gyerekek szobájában van néhány apróság, ami Catherine-től maradt. Miután meghalt, volt róla egy kép az éjjeliszekrényemen, ahogy Travist tartja a karjában.

Szüntet tartott, aztán helyesbített.

– Úgy értem, az igazi Travist, nem Lucast. Azért hagytam ott, mert nem akartam, hogy a gyerekek úgy érezzék, ki kell törölni őt az emlékezetükből. De amikor a múlt héten hazajöttem a kapitányságról, falhoz vágtam a képet, és ripityára tört a keret.

Átöleltem.

– Gyűlölöm ezt a nőt. Tönkretette az életemet, Porter. Elvette tőlem az egyetlen dolgot, amiért az életemet adtam volna.

– Nem hibáztatlak. Én is gyűlölöm. Mégis hibásnak érzem magam, amiért nem vettem észre, hogy súlyos pszichés problémái voltak. Jó ég, Charlotte! Sok fájdalomtól megkímélhettem volna magunkat, ha...

A szájára tettem a kezem.

– Ne csináld! A mi-lett-volna-ha kérdéskör feszegetése csak felemészti az embert. Ne menj vissza az időben, Porter. Maradj velem.

Üveges tekintettel nézett rám.

Addig néztem a szemébe, míg nem bólintott.

Elvettem a kezem a szájáról.

– Úgy éreztem, mintha ma én lennék a helyében.

– Jézusom, Charlotte. Ez nagy hülyeség. Miért nem szóltál?

Vállat vontam.

– Mert nem a te hibád. Nem tudom. Sokáig hibáztattam magam olyan dolog miatt, amin nem tudtam változtatni. Nem akartam,

hogy te is ezt tedd.

Szorosan magához ölelt.

– *Soha* nem kértem volna, hogy gyere át, ha bármi olyan lenne a házban, ami Catherine-ből maradt. Egyedül Hannah maradt nekem Catherine után, és szeretném, ha elfogadnád.

– Nem Hannah hibája. Ő egy ártatlan kislány.

– Örülök, hogy így gondolsz. Mert attól tartottam, hogy túl sok neked a ragaszkodása. Szeretlek, Charlotte. De ő a lányom.

– Hannah egyáltalán nem zavar, Porter. Ha így lenne... már elmentem volna. *Soha* nem hoznák olyan helyzetbe, hogy választanod kelljen köztem és közte. Az elején, amikor megtudtam, hogy vannak gyerekeid, kicsit aggasztott a dolog, de aztán megtaláltam a módját, hogy megbékéljek a helyzettel. Tudom, hogy szereted a gyerekeket.

Megcsókoltam.

– Az igazat megvallva ez a legfőbb ok, amiért szeretlek. Amikor mindenki azt mondta, hogy lépjek tovább, és engedjem el a múltat, örültem, hogy melletted nem kell büntudatot éreznem, amiért még mindig szeretem a fiamat. Tudtam, hogy ha a helyemben lennél, te is ugyanígy ragaszkodnál a gyerekedhez.

– Egy hétig a helyedben voltam, és alaposan összetörtem. El nem tudom képzelni, hogy bírtad ilyen sokáig.

– Én sem tudom. De most már vége. – Lábujjhegyre álltam, és a fülébe súgtam: – Mindkettőnk számára vége.

– Catherine holmija a város másik végén lévő raktárban van. A bútoroktól a ruhájáig minden. Fényképalbumok, kacetok. Minden. Megtartottam, hátha kell valami a gyerekeknek. Főképp Hannah-nak. El tudnád viselni, ha esetleg idekerülne valami?

– Azért hosszú még az út, Porter.

– De ha kettőnk között működik a dolog, akkor *közös* lesz az út.

Mi a helyzet Travisszel?

– Gondolod, hogy kell majd neki valami Catherine holmijai közül? – kérdeztem megkövülten.

– Most? Nem. Még emlékszik, milyen volt vele az autóban. De annak idején szerette Catherine-t. Szerintem minél idősebb lesz és minél közelebb kerül hozzád, annál jobban ráébred, hogy milyen szörnyűséget tett Catherine.

– Nem tudom, mit szólnék, ha kérne valamit Catherine holmijai közül.

Halántékon csókolt, és így szólt:

– Pedig nem Travis hibája, ami történt. Azért jobb, ha felkészülsz. Biztos, hogy fog róla beszélni. Ritkán, de azért időnként szóba hozza Catherine-t.

Bólintottam, aztán Porter mellkasába fúrtam az arcom, és imádkoztam, hogy soha ne jöjjön el az a nap. Jó pár percig álltunk a sötétben. Csak a hold és a csillagok világítottak.

– Beszélhetnénk valami komolyabbról? – kérdezte Porter.

– Komolyabbról, mint az exnejed, aki elrabolta a fiamat?

– Igen – vigyorgott.

– Ez nem hangzik jól.

– Nyugi. Hidd el, hogy jó. Megígérem. Nekem legalábbis az lesz – mondta, és megfogta a fenekemet.

– Nagyszerű.

– Azt mondtad, szeretsz – suttogta a fülembe.

– Nem mondtam ilyet.

– De igen. Azt mondtad, tudtad, hogy szeretem a gyerekeimet,

és ez a legfőbb ok, amiért szeretsz – vigyorgott.

– Úgy értettem, hogy... ez a legfőbb ok, amiért beléd szerettem.

– Még mindig folyamatban van a dolog? – méltatlankodott.

Önkéntelenül kitört belőlem a röhögés.

– Csak egy éjszaka volt, Porter. Tudod, egy olyan férfival mint te, ez nem lesz könnyű menet.

– Hazudsz – jelentette ki összevont szemöldökkel.

Valóban. Mert nincs még egy olyan csodás férfi a világon, mint Porter.

A gyengédsége.

A megértése.

Az áldott jó szíve.

És ahogy szeret...

Már csak ezért is felnéztem rá, és odasúgtam.

– Teljesen mértékben.

– Ez most a hazugságra vagy a szerelemre vonatkozik? – kérdezte kikerekedett szemmel.

– Ezt nem fogjuk megtudni.

Porter gyilkos pillantást vetett rám, de aztán úgy elmosolyodott, hogy még a lélegzetem is elállt. Nem sokkal később eltűnt a lábam alól a talaj, és hirtelen Porter vállán találtam magam.

Nevetett, és visszavitt a szobába.

Próbáltam visszatartani a kacagást, miközben az előszobán keresztül a hálóba cipelt.

Aztán mindketten abbahagytuk a nevetést, amikor megcsókolt.

Húsz perc múlva, amikor kielégülten feküdtünk egymás mellett, megmondtam Porternek, hogy szeretem.

Mélyen a szemembe nézett, és láttam, hogy millió érzelem rohanta meg.

– Most már késő. Már továbbléptem.

Ez a fickó tényleg nem normális.

Ettől függetlenül kénytelen vagyok belátni, hogy végérvényesen beleszerettem.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Porter

– Mi van, ha utálnak? – kérdezte.

Megfogtam a kezét, és összefontam az ujjainkat.

– Anyám felől biztos lehetsz.

– Porter! – csattant fel Charlotte.

Nevettem, de továbbra is az utat figyeltem, és még jobban megszorítottam a kézfejét. – Nem hagytad, hogy befejezzem. Nagyjából tíz másodpercig fog utálni, aztán amikor meglátja Travist, téged is rögtön a szívébe zár.

Charlotte hátrafordult, és a gyerekekre nézett. Hannah aludt, ahogy majdnem mindig, ha autóban ült. Travis kibámult az ablakon, és vigyorgott.

Egy hete folyamatosan mosolyog.

Őszintén remélem, hogy csak idő kérdése, és mindig így lesz.

Az utóbbi héten Charlotte és én veszélyes játékot játszottunk. Még egy hét volt a bírósági tárgyalásig, amikor is remélhetőleg engedélyt adnak, hogy meglátogassam a fiamat, és megszűnik a távortartási végzés. Mi ettől függetlenül találkoztunk.

Attól a naptól fogva, hogy Charlotte áthívott, egyetlen éjszakát sem töltöttünk egymás nélkül. Amikor úgy tűnt, hogy biztosan nem fog hozzá beállítani senki, mindig nála aludtunk, a

fennmaradó időben pedig nálam. Lényegét tekintve mindegy volt, hol térünk nyugovóra. Csak az számított, hogy együtt legyünk.

Boldog voltam.

Charlotte mindennap nevetett. A gyerekek mindennap mosolyogtak. Mindennap úgy éreztem, hogy végre olyan életem lesz, amilyenre mindig is vágytam.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? – suttogta. – Talán várnunk kéne a tárgyalásig.

– A családom ünnepel. Ami azt jelenti, hogy te is – mosolyogtam.

– Tudom. De a rendőrség csak most zárta le a nyomozást, még hozzá kerek három órája. Talán nem kéne játszanunk a törvénnyel.

– Szó nem volt játékról, szívem. Nyugalom. Itt biztonságban leszünk. A szüleim nem értesítik a hatóságokat.

– Nem tudom. Olyan...

– Jó itt minden. Remélem, ezt a szót kerested. De ha azt hiszed, hogy most már semmi nem hiányzik a boldogsághoz, nézd meg, milyen vagyok fürdőgatyában. Az ám az igazi – vigyorogtam.

Charlotte megállás nélkül aggodalmaskodott, mióta megmondtam neki, hogy a családom rögtönzött ünnepi főzőestet rendez, amiért a rendőrség végre felmentett a potenciális börtöntöltelék-státuszából. Még tudatosítanom kell bennük, hogy Charlotte és én újra egy pár vagyunk. Tekintve, hogy az utóbbi egy hétben sülve-főve együtt voltunk, némiképp hanyagoltam a családomat. Travis persze folyamatosan a szüleimről és Tannerről kérdezett. Aznap kifejezetten alkalmasnak tűnt, hogy

két legyet üssek egy csapásra. A hőmérséklet is kiválónak bizonyult ahhoz, hogy leteszteljük a Tanner háza előtti tavat.

– Nagyon gáz? – kérdezte Charlotte.

– Gáz? Édesem! Rajtam sokkal jobban mutat a rózsaszín Speedo gatyá, mint gondolnád.

– Kérlek mondd, hogy csak viccelsz! – pislogott, aztán lehervadt a mosolya.

Persze, hogy vicceltem, és ezt ő is pontosan tudta.

– Nem.

– Csodás nap lesz, már látom.

Felemeltem a kezét, és megcsókoltam.

– Garantálom, hogy nem felejtet el.

– Ébredj, Hannie! Megérkeztünk – kiáltott Travis, amikor leparkoltam.

– De jó! – visított Hannah, mielőtt kinyitotta volna a szemét.

Charlotte-ra néztem, aki a házat figyelte. Láttam, hogy ideges.

– Minden rendben lesz – mondtam.

– Szólnod kellett volna, hogy én is jövök – suttogta, miközben a gyerekek kiszálltak.

– Hogy elrontsam a meglepetést? Kizárt.

Megnyalta a száját, és kiült az arcára a félelem.

– Nem akarok meglepetés lenni.

Kitört belőlem a röhögés.

– Jól van, te kis egocentrikus. Nem te leszel az, hanem *Travis*. Jó pár óra lesz, mire egyáltalán észreveszik, hogy te is itt vagy. Kezdetben fel sem fogsz nekik tűnni.

– Helyes – suttogta, de meg sem mozdult az ülésen.

Kifésültem a hajtincset a nyakából.

– Charlotte! A szüleim jó emberek. Két fiuk van. Pontosan tudják, min mentél keresztül. Nem fognak ítélkezni fölötted, és nem fognak bírálni.

– Tudom... Csak úgy érzem, mintha én lennék a szemükben az ellenség.

– Menjünk, Charlotte! – kiáltott Travis, és kopogtatni kezdett Charlotte ablakrészén. – Majd megmutatom, hogy kell horgászni.

Vigyorgott, aztán felemelte a kék-fehér dobozt.

Halkan, hogy Travis ne hallja, hozzátettem:

– Sem Travis, sem az én szememben nem vagy ellenség, ezért biztos, hogy az ők sem tekintenek annak.

Charlotte mély levegőt vett, aztán lassan kifújta.

– Igazad van.

– Mhm. Akkor fejezd be az aggodást, és menjünk végre!

Nevetett. Legszívesebben órákig hallgattam volna még, annyira nem tudtam betelni vele.

Kinyitottam az ajtót, hogy kiszállhasson. Travis rögtön megfogta a kezét, és a szüleim háza felé vonszolta. Felemeltem Hannah-t, a csípőmre ültettem, aztán utánuk mentem, és a másik kezemmel átkaroltam Charlotte vállát.

Együtt, négyesben kerültük meg a házat.

Még az út végéhez sem értünk, már éreztük a steak íncsiklandó illatát, és hallottuk, ahogy anyám és Tanner hangosan nevetnek.

Az otthon melege.

Mióta Tanner megvette a házat, rengeteget sütögettünk a kertben. Anya vigyázott Hannah-ra, apa horgászott Travisszel. Én csak figyeltem őket, miközben próbáltam elterelni a gondolataimat az évek során felgyülemlett szörnyűségekről.

Az utóbbi három év ugyanis maga volt a pokol. A mai nap viszont egészen más. Charlotte mellettem van, ahogy a gyerekek is. Ráadásul az egyik Charlotte fia. Mégsem éreztem, hogy bármi rossz, vagy bizarr lenne a dologban.

Ez a nap így volt tökéletes.

Ahogy végimentünk a keskeny úton, először Tanner vett észre minket.

– A mindenit! – kiáltotta a méregdrága, rozsdamentes acél grill mögül.

– Mi az? – kérdezte anyám, aki a műanyag asztalon kevergetett valamit. Őszintén reméltem, hogy a füstölt szalonnás tézstasaláta lesz az. Anya lassan felemelte a fejét, az öcsémre nézett, de közben ő is észrevett. Mosolygott, aztán Charlotte-ra és Travisre pillantott.

– Hála az égnek! – a szája elé tette a kezét, és kitört belőle a sírás.

Charlotte teste megfeszült, mire szorosabban fogtam a kezét.

– Nyugi. Mindig így viselkedik, amikor meglát – suttogtam.

Charlotte hirtelen megállt.

– Hát nem tudom, Porter.

– Nyugodj meg. Becs szóra így van.

Anyám kiáltott apámnak, miközben Tannerrel együtt otthagyták az ételt, és rohantak felénk.

Anya egyenesen Travishez ment, lehajolt, és megölelte.

– Nagyon hiányoztál.

Tanner felém nyújtotta a kezét. Belecsaptam a tenyerébe, ő maga felé húzott, és vállon veregetett.

– Azt hiszem, nem akarom tudni, hogy zsíroztad le ezt az

egészet – suttogta.

– Jobb is – mondtam nevetve.

Tanner odébb lépett, elvette tőlem Hannah-t, és megcsikizte a hasát.

– Mi a helyzet szép kislány?

– Semmi – válaszolta a lányom, mintha nem ez lett volna életünk legzavarosabb két hete. – Hol van a karúszóm? Szeretnék pancsolni a tóban.

– Na szép – nevetett Tanner, aztán letette Hannah-t. – A nagyi vett neked egy vadiújat. Menj, nézd meg a konyhában. Aztán szólj a nagypapának, hogy kapcsolja ki a tévét, és jöjjön ki végre.

Mosolyogtam, és figyeltem, ahogy Hannah elvonul a rózsaszín-lila csíkos fürdőruhában, fölötte egy fehér tütüvel.

Amikor az öcsémre néztem, láttam, hogy vigyorogva figyeli Charlotte-ot.

– Emlékszel Charlotte-ra, ugye? – kérdeztem, és közelebb húztam.

– Persze – bólintott.

– Sloth – üdvözölte Charlotte Tannert.

– Még mindig itt tartunk? – kérdezte az öcsém.

– Az igazság nem vész el – válaszolta Charlotte.

Tanner nevetett, aztán lefelé nézett, és a fejét csóválta.

– Annak ellenére, hogy rossz a látásod, örülök, hogy itt vagy.

Charlotte nyelt egy nagyot, aztán rám nézett. Láttam rajta, hogy aggódik.

– Én is örülök, hogy itt lehetek – mondta végül.

– Hagyd már abba, nagyi! – nevetett Travis, és próbált kiszabadulni anyám öleléséből.

Anya nagy nehezen elengedte.

– Ne haragudj. *Már két hete* nem láttalak. Ezek után jár egy ölelés.

– Ez jóval több volt – mormolta Travis.

– Ebbe még senki nem halt bele – vitatkozott anyám, miközben fülig ért a szája.

– Anya!

Felkapta a fejét, de tudom, hogy nem rám figyelt, hanem a mellettem álló nőre.

– Jó napot – suttogta.

– Jó napot – válaszolta halkán Charlotte.

– Charlotte! Ő az édesanyám, Lynn Reese. Anya, ő a *barátnőm*, Charlotte Mills.

– Apa – kiáltott Travis. – Tudod, hogy nem szereti, ha a barátnőjeként emlegeted.

A levegőbe emeltem a mutatóujjamat, és helyesbítettem.

– Nem. Azt nem szereti, ha azt mondom, hogy a pasija vagyok. Azt viszont szereti, ha a barátnőmként hivatkozom rá.

– Nos... – kezdte Charlotte.

– Egy szót se – vágtam közbe. – Ma nincs ellenvetés. Ma ünnepelünk.

A szemét forgatta, aztán anyámra nézett.

– Sajnálom. Kicsit új még nekem a szülőség. Ha esetleg van ötlete, hogyan kerülhetnénk el, hogy Travis ugyanolyan ütődött legyen, mint Porter, akkor legyen szíves, ossza meg velem.

Anyám csodálatos asszony. Az a fajta, aki nyáron még a szomszéd gyerekeknek is visz jeges nyalókát. Jelentkezett önkéntes segítőnek egy idősek otthonába. És minden évben több

száz tisztaságsomagot állít össze hajléktalanszállóknak. Amikor Catherine meghalt, azonnal a segítségemre sietett. Mindig mellettem állt. Orvoshoz vitte Travist, amikor dolgoznom kellett, és megtanította a kétéves Hannah-t, hogyan betűzze a nevét. Kedves volt és nagylelkű. Gondoskodó és segítőkész.

Épp ezért nem csodálkoztam, amikor némi hűvösséggel a hangjában válaszolt Charlotte-nak.

– *Mi együtt?* Hogyan kerülhetnének el, hogy Travis ugyanolyan ütődött legyen, mint a fiam?

– Hé! Hé! Hé! – elengedtem Charlotte-ot, és előreléptem. – Kicsit csillapodjunk le mindannyian, rendben?

Anyám nem nézett rám. Charlotte-ot viszont egyre furcsábban méregette.

– Válaszoljon!

Charlotte arca elfehéredett.

– Én... Nos... Csak vicceltem. Nem tagadom, hogy Porter csodás ember. A humorom néha... egy kicsit...

Anyám meg akart szólalni, de gyorsan közbeléptem.

– Travis! Miért nem segítesz egy kicsit Tanner bácsinak főzni?

– Jó. Akkor... Menjünk – szólt Tanner, és úgy nézett anyára, mint akinek három feje nőtt.

Travis hol Charlotte-ra, hol anyámra nézett.

– Jól van.

Ahogy hallótávolságon kívülre került, csípőre tettem a kezem, és anyára néztem.

– Ezt ne csináld többet! Nem tudom, mi bajod, de ne a gyerek előtt rendezz jelentet. Már épp eleget szenvedett, nem kell még ez is.

Anyám hirtelen rám nézett, és bólintott.

– Igazad van. Sajnálom.

Megkönnyebbülten sóhajtottam.

– Csak egy napra tegyük félre a feszültséget.

– Jó. De azt tudnom kell, hogy a többes számot komolyan gondolta-e a barátnőd.

– Elnézést, de nem értem a kérdést – mondta Charlotte fejcsóválva.

– Az a kérdés, lehetővé teszi-e, hogy mi is a gyerek életének részévé váljunk. Vagy ez csak egyszeri látogatás volt? Annyit megérdemelnék, hogy tudjam. Fogalmam sincs, mi folyik itt.

Megtört a hangja, de érezhető volt, hogy minden haragja tovaszállt.

– Tudnom kell, mire készüljek, miután vége a mai napnak.

A francba. Hát persze. Charlotte-nak talán igaza volt. Szólnom kellett volna, hogy ő is jön, és mesélnem kellett volna az elmúlt hétről, valamint arról, hogy ismét *együtt* vagyunk.

– Jól van. Majd én elmondok mindent, de hagyd békén Char...

– Semmi baj, Porter – szólt közbe Charlotte, és megfogta a kezem. Kihúzta magát, és megmozgatta a vállát. – Mrs. Reese! Megértem, hogy neheztel rám. Őszintén szólva kicsit vonakodva jöttem ide. Attól tartottam, hogy úgy fognak rám nézni, ahogy most ön teszi. Azt az embert látják bennem, aki elvette az unokájukat. Porter csodálatos ember, de szerintem az irántam érzett szerelemtől nem látja, milyen furcsa helyzetbe került miattunk mindenki. Gyökeresen megváltozott mindannyiunk élete egy olyan döntés miatt, amit a tudtunk és beleegyezésünk nélkül hoztak. Tíz éve ugyanúgy nem akartam elveszíteni Lucast,

ahogy önök két héttel ezelőtt Travist. Mégis mindkettő megtörtént, és ezért egyikünk sem okolható.

Mély levegőt vett, és lassan visszatért az arcszíne.

– Biztos emlékeznek a napra Porter házánál, amikor rájöttem, hogy Travis az én fiam. Nem volt szép jelenet, mégis az volt a valóság. Szeretem. És tudom, hogy önök is. Tanner egyik nap azt mondta, hogy semmi nem lehet fontosabb szempont, mint Travis maga. Úgyhogy igen. Eljöttünk, mert a fiam itt akart lenni. És attól függetlenül, hogy mi lesz Porterrel és velem, őszintén mondom, hogy amíg Travis a családjá részeként tekint önökre, addig semmi akadálya, hogy találkozzanak.

Mire Charlotte befejezte a mondandóját, a szívem a torkomban dobogott.

Átkaroltam, magam felé húztam, és megcsókoltam a feje búbját.

– Nos – sóhajtott anyám, és végigsimított szőke, rövid haján. – Erősen alábecsültem a fiam ízlését, ami a nőket illeti.

– Kösz – mormoltam.

– Elnézést kérek. – Kicsit félrenézett, és láttam, hogy könnyek szöktek a szemébe. – Sajnálom, hogy olyan gyorsan ítélt. Sajnálom, hogy kellemetlen helyzetbe hoztam. Sajnálom, hogy az ön élete is fenekestül felfordult, de leginkább azért sajnálom, mert annak idején elvesztette a fiát.

Mélyen Charlotte szemébe nézett, és patakokban folyt a könnye.

– De... csodás dolog volt látni, ahogy a kisfiú cseperedik. Hálásan köszönöm, hogy folytathatom.

– Jó ég – sóhajtottam, és anyámat is magam felé húztam.

Igen... Tényleg szólnom kellett volna, hogy Charlotte is jön.

– Hú! Te aztán tudod, hogy kell feldobni a bulit, Porter – állapította meg az öcsém. – Anya is sír, a barátnőd is sír. Apa is könnyekben tört ki, amikor meglátta Travist. Esküszöm, ha ezt így folytatod, nem hívlak meg többet.

Anya szipogott, és kilépett az ölelésemből.

– Igazad van. Ma ünnepelünk. Főleg, hogy Travis is itt van.

Megszorította Charlotte kezét, aztán odalépett Tannerhez, és belekarolt.

– Na jó. Folytassuk a főzést! Kell még két steak, és legalább egyféle köret. Gyorsan, mert Hannah nem fog várni. Máris fejest ugrik a tóba.

Tanner kacsintott, aztán elindultak, és a salátáról kezdtek beszélni.

Ahogy kettesben maradtunk, magamhoz öleltem Charlotte-ot.

– Ez csodás volt – suttogtam.

Hátrahajtotta a fejét.

– Ezennel hivatalosan is megbuksz kommunikációból. Kizárt, hogy valaha is szószóló lehetsz.

– Miért? Szerintem egész jól ment.

Tátva maradt a szája, aztán képzeletbeli telefont csinált a hüvelyk- és a kisujjából, majd a füléhez tette. Mély, hangon, mely cseppet sem hasonlított az enyémmre, így szólt:

– Szia anya! Elhozom Charlotte-ot a főzőcskézésre. Járunk, és úgy döntöttünk, azt tesszük, ami Travisnek a legjobb. Igen. Persze, hogy Travis is jön. Szuper. Akkor nemsokára találkozunk.

Letette a képzeletbeli telefont, és rám nézett.

– Jó. Értem. El kell ismernem, hogy ez lett volna a leghelyesebb.

De esküszöm, a csodás beszéded sokkal lenyűgözőbb volt. Biztosra veszem, hogy anyám végérvényesen a szívébe zárt.

– Ki vagy rúgva! – mondta Charlotte, és a fejét csóválta.

– Jó. Ne haragudj. Igazad van. Ezek után igazán nem akarlak elcsábítani. Bár... a ma este kifejezetten jó alkalom.

– Fel a fejjel. Ha ugyanezt előadjuk az *én* családomnak, az maga lesz a pokol. Olyan, mintha a farkasok közé dobnálak. Tomnak ráadásul fegyvere is van – tette hozzá vigyorogva.

Kitört belőlem a röhögés, aztán megcsókoltam.

– Bemutathatlak apámnak? Ő tényleg oda lesz érted.

Morcosan nézett rám, mégis elragadó volt.

Tudtam, hogy nem tart sokáig, és feloldódik.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Charlotte

Annak ellenére, hogy a kínos bemutatkozás után azt kívántam, bárcsak elkerültem volna a találkozást, a nap további része jól alakult.

Mire talákoztam Tommy Reese-zel, már pontosan tudta, hogy Porter és én együtt vagyunk. Széles mosollyal üdvözölt, ami pont olyan volt, mint a fiáé. Aztán szorosan átölelt.

Beszélt.

Én hallgattam.

Porter el sem mozdult mellőlem.

Lassan, de biztosan kezdtem megnyugodni.

A hűvös fogadtatás után egy gombnyomásra megváltozott minden. Lynn úgy tűnik, nyitott felém. Alapvetően zárkózott ember vagyok, ő viszont épp ellenkezőleg. Kérdezett a családomról, a munkámról és a barátaimról. Cserébe rengeteget mesélt a saját családjáról, a munkájáról és a barátairól.

Majdnem elájult, amikor megtudta, hogy Rita a legjobb barátnőm. Tanner jó eséllyel a mama kicsi fia, mert Lynn szinte mindent tudott a viszonyukról. Elmondásából arra következtettem, hogy Tannernek hosszabb távú tervei voltak Ritával. Nyaralni vitte volna, és be akarta mutatni a családnak és

a barátainak. Kiderült, hogy nem beszélnek, mióta Tanner felbukkant nálam, és megpróbált rám nyomást gyakorolni Travisszel kapcsolatban. Lynn aggódik, hogy a fia csak egy futó kaland volt Rita számára, semmi több. Gondoltam, ez tényleg így van, mégis emlékeztettem magam, hogy fel kell hívnom Ritát, mert tudni akarom, mi a pálya.

Csodás volt az ebéd. Egyértelmű, hogy Tanner az édesanyjától örökölte a főzőtehetségét. Elképesztően finom steaket készített, de a szalonnás tézstasaláta egyszerűen mennyei volt. Ahogy elnéztem, Porter a negyedik tállal fogyasztotta, ezért attól tartottam, hogy kidurran. Míg ebédeltünk, a fiúk a fiatalukról meséltek. Képtelen voltam abbahagyni a nevetést, amikor Porter elmesélte, hogy az apja ollóval nyíratta le vele a füvet, miután rajtakapta, hogy lóg matekról. Tanner pedig elmesélte, hogy fogkefével kellett lemosnia az apja kocsiját, mert rajtakapta egy csajjal a szülők hálósobájában.

Szívemet melegség járta át. Annyit röhögtem, hogy kis híján megszakadtam, és Travis is pont ugyanígy tett. A fiam csak akkor hagyta abba a nevetést, amikor kijavította a nagybátyja történetét. Egyértelmű volt, hogy nem először hallja őket, én pedig örültem, hogy ilyen boldog, szeretetteljes légkörben cseperedett.

Amikor befejeztük az evést, a gyerekek elmentek játszani, mi pedig Travis egészségi állapotáról beszéltünk. Lynn legalább száz kérdést tett fel, Tanner és Tommy pedig figyelt. Porter néhányszor közbeszólt, de aztán inkább hátradőlt, a combomra tette a kezét, és hagyta, hogy én informáljam a családját.

Tudtam, hogy Travis szívesen úszna a húgával, de az ő

állapotában nem terhelhető túlságosan a szív. A Reese család nemcsak tudta ezt, de tett is azért, hogy Travisnek ez ne okozzon gondot. Ahogy Hannah beugrott a vízbe, kiáltott az apja és Tanner után, mire Tommy elvitte horgászni Travist.

Órákig ültem, és figyeltem őket. Őszintén és önfeledten mosolyogtak. Mindenkiből áradt a feltétel nélküli szeretet.

Ezek szerint léteznek jó emberek. A Reese család a bizonyíték.

Folyamatosan kavarogtak a gondolataim.

– Továbbra sem akarsz úszni? – kérdezte Porter, miközben megjelent a hátam mögött. A fürdőnadrágja – szerencsére egy sötét úszósört, nem a rózsaszín Speedo – csurom víz, ahogy a haja is.

– Láttad, mekkora halat fogott Travis? Félek, hogy nemsokára bosszút áll miatta a Loch Ness-i szörny.

Porter nevetett, aztán leült mellém a padra.

– Jól érzed magad?

– Igen. Jó nap ez a mai.

Hannah kacagása csak úgy visszhangzott, amikor Tanner a víz alá bukott, és úgy tett, mintha ő lenne a cápa.

– Őrült egy családod van. Most már értem, miért vagy te is bolond.

– Akkor azért nézel ki úgy, mint aki mindjárt pánikrohamot kap? – kérdezte, miközben teljesen mellém csúszott, és összeért a combunk.

Levettem a tekintetem a fiamról, aki épp a horgászbottal hadonászott a víz fölött.

– Tessék?

– Ugyan már! Eddig teljesen boldognak és felszabadultnak

túntél, az utóbbi fél órában viszont itt ülsz egymagadban, és úgy nézel az égre, mintha azt várnád, hogy leszakad.

Hú. Ez... találó megfogalmazás.

Bár nem vártam, hogy leszakadjon az ég, mégis arra számítottam, hogy lesz valami csattanó.

Túl szép volt itt minden. Pont ezért nem gondoltam, hogy sokáig így marad.

Eddig soha nem éreztem ennyire tökéletesnek a világ folyását. Ott, abban a pillanatban minden a helyén volt.

És ez aggasztott leginkább.

– Akarsz beszélni róla? – kérdezte, miután meg sem mukkantam.

– Nem tudom, hogy túlzottan valóságosak vagyunk-e, vagy nem vagyunk eléggé azok – suttogtam.

– Vallomást akarsz? – kérdezte.

– Nem. Most nem. Ma este nem. Csak beszéljünk.

Megköszöri a torkát, és rám nézett.

– Akkor elmondom, hogy nincs olyan, hogy túlzottan valóságos, vagy nem elég valóságos. Egyszerűen valóságos, és kész. Ahogy mi ketten.

Hirtelen büntudatot éreztem.

– Nem így értettem. Nem kettőnkéről beszéltem. Csak úgy általában. És... A mai nap olyan csodás volt, hogy kezdem magam kellemetlenül érezni. Kezdem azt hinni, hogy nem tudom, miként lehetek boldog. Egy ilyen helyzetben ez normális, nem igaz?

– Körülöttünk semmi nem normális, Charlotte.

– Jó. Ezt tudom. De *te* boldog vagy?

– Ma? Hát persze.

– Tudod, nálam ez mindig olyan hullámzó. Kimondhatatlanul boldognak érzem magam, aztán megijedek attól, hogy boldog vagyok, mert pontosan tudom, milyen gyorsan csap át minden az ellenkezőjébe.

– Tudom. Az utóbbi években mindketten sokat szenvedtünk. De ez most jól sikerült. Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy minden évben idejöttem, bementem a vízbe, és próbáltam kitalálni, hogyan tovább?

Bólintottam, de egy hang nem jött ki a torkomon.

Porter homlokon csókolt, és jó néhány másodpercig a homlokomon tartotta az ajkát.

– Csak egy kicsit megmártóztam a tóban, miközben tudtam, hogy itt ülsz, a fiam a parton horgászik a nagyapjával, a lányom pedig a nagymamájával és a nagybátyjával játszik. Már a gondolatra odalett minden keserűségem.

– Ha az embert ennyi jószág és szeretet veszi körül, akkor felesleges a fájdalmat és a gyűlöletet táplálni. Mégsem tudok megnyugodni. Hiába olyan jó itt. Olyan, mintha a sötétségben érezném jól magam, és elvesznék a fényben.

– Kicsim – sóhajtott megértően.

A tóra néztem.

– Tetszik ez az élet. Még soha nem voltam olyan boldog, mint a múlt héten. Este lehunyom a szemem, és tudom, hogy ha kinyitom, még mindig ott leszel. Továbbra is félek, hogy elveszítem Travist, de veled még ezt is könnyebben veszem. Csak általában véve nem szeretem az embereket.

Nevetett, bár én nem vicceltem.

– Tényleg nem, Porter. *Téged* szeretlek. És azt, ahogy *Travis*

szeret téged. Most pedig a családot is megismerhettem.

Szünetet tartottam, mert éreztem, hogy megrohannak az érzelmek. Nem akartam sírni. Soha többet.

– Ne hidd, hogy nem tűnt fel, hogy folyamatosan a barátnődnek titulálsz. – Nevettem, hogy kordában tartsam a könnyeimet. – Mégis nagyon ijesztő – felnéztem, bár nem akartam, hogy válaszoljon. – Tudnom kell az igazat. Már nem tudom, mi a valóság. Most megjátsszuk magunkat?

– Te megjátsszod magad? – kérdezte vigyorogva.

– Nem hiszem.

– Nem hiszed, vagy nem játszod meg magad?

– Én... öhm... – dadogtam.

– Boldog vagy, Charlotte? – kérdezte kuncogva.

– Most, ebben a pillanatban? De mi lesz, ha...

Az ajkamba csípett.

– Hagyd már abba ezt a mi-lesz-ha-t. Ha mindig azt várod, hogy elvegyék a boldogságodat, akkor úgy is lesz. Mindig van fent és lent. Nem hagyhatod, hogy a mélység elvegye a magaslát szépségét. Csodás nap ez a mai, nem igaz?

– De igen – motyogtam.

Széles vigyor jelent meg az arcán.

– Jó! Akkor élvezd ki! Ma minden értünk van. És megérdemeljük a boldogságot.

Egyik kezét a lábamra tette, a másikkal átölelt.

Átkulcsoltam a nyakát, mert azt hittem, az ölébe akar ültetni.

Tévedtem.

Felpattant, velem a karjában.

– Meg kell ragadnod a jó pillanatot, máskülönben magával

ragad a rossz. Ha egy év múlva visszagondolsz erre a napra, nem akarom, hogy a félelem jusson róla eszedbe. Emlékezz rá, mennyit nevettél azokkal az emberekkel, akiket szeretsz. És talán az úszásra is visszagondolhatsz – tette hozzá vigyorogva.

Kikerekedett a szemem, amikor tett egy lépést a tó felé.

– Ne csináld, Porter! – követeltem, és mocomogni kezdtem a karjában. – Halak is vannak!

– Nem cápák – nevetett, és tovább sétált a tó felé.

– Kérlek! – visítottam.

– Ez lesz a színtiszta valóság – mondta, és megállt a szélén.

– Ha bedobsz abba a vízbe, átkozni fogod a pillanatot, hogy megtetted – fenyegetőztem, de aztán nevettem, ahogy a tó fölött ringatott. – Állj! Nincs váltóruhám – kiáltottam, és erősen a nyakába kapaszkodtam.

– Hogy érzed magad, Charlotte?

– Mint aki menten meg akar ölni.

– Nem félsz, ugye?

– A testi épségedet nem félttem.

– Erre még jövőre is emlékezni fogsz.

– Méghozzá a börtönben ülve.

– Mondd, hogy szeretsz.

Felnéztem, és láttam, hogy mindenki abbahagyja, amivel épp foglalatосkodik, és mosolyogva figyel minket.

– Szeretlek! – kiáltottam. – De most már tegyél le!

– Hangosabban! – követelte, és úgy tett, mint aki tényleg mindjárt bedob.

– Jó. Szeretlek! – ordítottam teli torokból, és a nyakához szorítottam az arcomat, hogy ne látsszon, mennyire zavarba

jöttem.

– Jó. Akkor biztos megbocsátasz.

– Nem! – ordítottam, de már késő volt.

Beugrott a vízbe, miközben szorosan a mellkasához húzott.

Nevettem, de közben próbáltam nem arra gondolni, hogy a halak a lábamhoz érnek. Inkább Porterre figyeltem.

Talán igaza volt. Megjártuk a poklot. Ha valaki megérdemli a boldogságot, akkor azok mi vagyunk. A boldogság lelkiállapot kérdése, nem pedig tárgy, amit rettegetve őrzünk, nehogy elveszítsük.

De az olyan emberek számára, mint mi, az élet nem pusztán fehér vagy fekete.

Inkább mélységek és magasságok láncolata.

Ahogy kidugtam a fejem a vízből, már tudtam, hogy várnak rám a mélységek.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Porter

– Travis! – ordított apám, miközben vigyorogva partot értem.

Olyan kétségbeesetten szólt, hogy hirtelen úrrá lett rajtam a pánik. Megfordultam, ahogy Charlotte mellém ért.

Nevetett, és látszott, milyen felszabadult.

– Megöl... – kezdte, de anyám rémült sikolya félbeszakította.

– Fogd meg, Tommy! Fogd meg!

– Mi a fene van? – kérdeztem, amikor láttam, hogy a hatvanéves apám beugrik a tóba.

Az egekbe szökött a pulzusom, miközben próbáltam összerakni az eseményeket. Nem láttam semmit. De talán épp ez volt a baj. A part, ahol a fiam állt, teljesen üressé vált.

– Hol van Travis? – kérdezte Charlotte remegő hangon.

Ekkor eszeveszett módon felgyorsult minden. Lepergett előttem az életem, de én csak álltam ott, mint aki egy lépést nem tud tenni.

Apám keze látszott a vízből, ahogy a part végében lévő faágba kapaszkodik. Másik kezében a fiam élettelen teste.

– Segítség! – ordította.

Hirtelen előntött az adrenalin, és olyan gyorsan mozdultam, mint azon a bizonyos napon. Közben megállás nélkül

imádkoztam.

Az idő sürgetett, én pedig ismét felállítottam, és jó eséllyel meg is döntöttem a gyorsúszás rekordját. Nem emlékszem, vettem-e egyáltalán levegőt, míg odaértem, de a tüdőm már nem sokáig bírta. Nem érdekelt különösebben, mert ahogy megláttam az öntudatlan fiamat apám karjában, többször úgy éreztem, hogy vége az életemnek.

– Mi a frász történt? – kiáltottam, miközben felkaptam Travist, és a mellkasomhoz szorítottam a hátát. Rimánkodtam a világ összes istenéhez, hogy a fiam végre levegőt vegyen, vagy nevéssen, mintha ez az egész csak egy rossz tréfa lenne.

Sajnos nem történt ilyen.

– Én... Nem tudom – válaszolta apám. – Horgászott, aztán a tóba esett.

Charlotte szélesebben odaúszott. Sápadt volt, remegett a keze, miközben Travis pulzusát kereste.

– Nem lélegzik. Ki kell vinnünk. Most!

– Próbálok – mondtam, és igyekeztem minél előbb partra húzni a mozdulatlan testet, de túl nehéz volt kiemelni.

Egy kicsit megkönnyebbültem, amikor Tanner is megjelent, de ő legalább a parton volt.

– Adjátok ide! – ordította, miközben előrehajolt, hogy átvegye Travist.

Összeugrott a gyomrom, és minden izmom feszült, amikor felemeltem a fiamat, és megtámasztottam a mozdulatlan felsőtestét, hogy Tanner átvegye. Szerencsére sikerült megfogni a hóna alatt, ezután ki tudta húzni a vízből.

Máskor megkönnyebbültem volna.

Csakhogy jelen esetben még jó pár akadállyal szembe kellett néznünk.

Ahogy Tanner kivette Travist a kezem közül, Charlotte megragadta a könyökömet.

– Segíts fel! – mondta, és belém kapaszkodott, hogy minél hamarabb a partra jusson.

– Hívd a mentőket! – ordított Tanner, ahogy kitért Charlotte útjából.

– Kérlek, Istenem! Add, hogy felépüljön – rimáncodtam, miközben kikecmeregtem a partra. Közben egy fadarab jó alaposan megvágta a talpam, de ügyet sem vetettem a fájdalomra, mert kisebb gondom is nagyobb volt.

Tanner a másik oldalra állt, és együtt sikerült kihúzni apánkat is.

– Travis! Kicsim! Kérlek! – sírt Charlotte, miközben megkezdte a mellkaskompressziót.

– Mit csináljak? – kérdeztem. Letérdeltem a földre, és kifésültem Travis homlokából a haját.

– Menj arrébb! – ordította, mielőtt megkezdte az újraélesztést.

Felemeltem a kezem, és leültem, miközben valóra vált a rémálmom.

Volt körülöttünk némi mozgás, de én csak Travisre figyeltem.

Legalább ötven évet öregedtem, míg Charlotte mindent bevetett, hogy visszahozza a fiunkat, de úgy tűnt, hiába. Ahogy telt az idő, egyre jobban féltem, hogy itt a vége.

Nem tudtam, mennyi idő telt el azóta, hogy Travis összeomlott, de hatalmas megkönnyebbülés volt, amikor végre kiért a mentő.

Charlotte felállt, és meg kell mondjam, le a kalappal előtte.

Annak ellenére, hogy patakokban folyt a könnye, képes volt minden szükséges információval ellátni a mentősöket. Részletesen elmondta, milyen gyógyszereket kap a fiunk, ahogy azt is, miként változott az állapota.

Eközben én gondolkodni sem tudtam.

Megkövültem, és alig tudtam lélegezni.

Csak nemrég kaptam vissza. Úgy volt, hogy egy család leszünk. Együtt. Mindörökké.

Ennek nem szabad megtörténnie. A halál nem opció a fiunk számára.

Boldogok voltunk.

Úgy volt, hogy boldogok is *maradunk*.

Üres tekintettel és fájó szívvel figyeltem, ahogy a fiunkat hordágyra teszik, aztán eltűnik a szemem elől. Charlotte rohant a hordágy mellett.

Én viszont teljesen megbénultam. Szó szerint nem tudtam megmozdulni.

A földet néztem. Travis nemrég még azon a széken ült, amit most félretoltak az útból. A horgászbotot elnyelte a tó, a doboz viszont kiborult, ezért szanaszét gurult a csali és a horog. Majd megszakadt a szívem.

Mi van, ha tényleg csak ennyit tartogatott számára az élet?

A nap még mindig sütött, mégis beköszöntött a sötétség. Attól tartottam, hogy soha többé nem láthatom a fényt.

A sötétség lesz a kivégzőm.

Megfojt, és mindenestül felfal.

– Porter! – kiáltott valaki.

Időbe telt, mire felfogtam, hogy Charlotte az.

Hívogató mozdulatot tett.

– Gyerünk! Travisnek szüksége van rád – kiabálta.

Jelen idő.

Hirtelen reménykedni kezdtem.

És csak ezután voltam képes megmozdulni.

TIZENHATODIK FEJEZET

Charlotte

Életben volt.

Rossz állapotban.

De túlélte.

Azok után, hogy megpróbáltam lélegeztetni és egyáltalán nem reagált, már kezdtem feladni a reményt.

Jó néhány sikertelen próbálkozás után a mentősnek sikerült a gyenge szívet működésre bírnia. A terhességem óta most először hallottam ilyen boldogan a szívultrahangot. Amikor a pityegés erősödött aztán halkult, miközben én tehetetlenül vártam odakint, kétségbeesésemben térdre rogytam.

Könnyekben törtem ki, miközben Porter letérdelt mögém. Még így is éreztem, hogy egyszerre lélegezünk. Folyamatosan szitkozódunk és rimánkodunk.

Nem értünk egymáshoz. Nem beszélünk.

Nem volt szükségünk szavakra. Vagy vigasztalásra.

Nekünk maga a csoda kellett.

Fenekestül felfordult a világ, én pedig úgy éreztem, hogy minden kicsúszik a kezem közül. Az áhított boldogság már fényévekre volt tőlem.

Fogalmam sincs, mennyi ideje ültünk ott, amikor az orvosok és

a nővérek stabilizálták az állapotát, hogy be tudják tolni a kórterembe.

A kórház igen belterjes közösség. Ahogy kipattant a hír, hogy a fiam bekerült, a kollégák elárasztották a sürgősségi osztályt. Greg, és egy kollégánk a North Point Pulmonológiáról jöttek elsőként. Az elmúlt hetekben ő volt Travis pulmonológusa, de az utasításokat a Texasi Gyermekkórházban dolgozó kolléga adta.

– Hívtad őket? – kérdeztem, és talpra ugrottam.

Porter is felállt. Meg akarta fogni a kezem, de én elhúztam.

– Hívtad őket? – kérdeztem ismét.

Greg aggódva nézett a nyirkos ruházatomra, aztán vissza a szemembe.

– Igen. Erin azt mondta, nem tud idejönni, de Gina ideutazik az első járással. – Az egyik nővér felé mutatott, és így szólt: – Szólna nekik, hogy készüljenek?

– Figyelj! Ez így nem jó. Hívd vissza! Nem kell pulmonológus. Nekem egy csapat kardiológus kell. A legjobbak, akik itt dolgoznak.

Porter közelebb jött, és hozzátette:

– Dr. Kreh a Texasi Gyermekkórház vezető kardiológusa. Pár héttel ezelőtt beszéltem vele telefonon. Ismeri Travis esetét.

Greg egy pillanatra Porterre nézett, aztán ügyet sem vetett rá a továbbiakban. Arcvonásai ellágyultak, és egy kicsit finomabb hangon szólt.

– Charlotte! Te is tudod, hogy nem tehet semmit.

– Ez nem igaz – sziszegtem.

Greg sóhajtott, aztán zsebre vágta a kezét.

– Szülőként gondolkodsz. Most próbálj orvos lenni. Itt nincs

gyors megoldási lehetőség. A szívizmai már nem bírják sokáig. A születésétől kezdve tudod, hogy egyszer eljön ez a nap.

– Két hete kaptam vissza! Még nem készültem fel rá – mondtam elcsukló hangon.

Greg a földre bámult. Porter ismét megpróbált magához ölelni, de én nem hagytam.

Nem akartam, hogy babusgassanak. Azt akartam, hogy valaki megállítsa ezt az ámokfutást.

Megváltoztassa, ami elkerülhetetlen.

Meggyógyítsa a fiamat.

– Hívd fel! – követeltem.

– Charlotte, én...

– Hívd már fel, a kurva életbe, Greg! Gyerünk! – ordítottam.

– Már megtettem. Azt mondta, semmit nem tehet. – Greg továbbra is a padlót nézte. – Szívátültetésre van szüksége, Charlotte. Tudom, milyen nehéz. De találunk neki szívet. Esküszöm. Az egész kórház melletted áll.

Úgy éreztem, mintha belém vágták volna a kést. Orvosként tudtam, hogy Gregnek igaza van. Anyaként viszont folyamatosan reménykedtem, hogy téved.

– Két hónapja van várólistán – mondta Porter. – És még egy telefonhívást sem kaptunk.

– Akkor majd előbbre tesszük a listán – suttogtam.

Porter hol rám nézett, hol Gregre.

– Jó. Az jó lesz.

– Az előbbre nem azt jelenti, hogy ő lesz az első.

– De még mindig előbbre kerül, mint eddig – vitatkozott Porter, némi reménnyel a hangjában.

Én sajnos nem voltam ilyen derűlátó. Könyörögve néztem Gregre, aztán megkérdeztem:

– Nem fogja elhagyni a kórházat, ugye?

Greg elsápadt, lehunyta a szemét, és csak aztán válaszolt.

– Ezzel a szívvel nem.

Mintha villámcsapás ért volna.

Négy szó.

Mindegyik megölt.

A szám elé tettem a kezem, és hátraléptem.

Porter maga felé húzott, és szorosan átölelt.

És most először nem éreztem jól magam a karja között.

Nem éreztem a belőle áradó szeretet.

Nem éreztem megnyugvást.

Csak a hideg futkosott a hátamon.

Álltam, és kerestem a nyugalmat, amit Porter mellett mindig megtaláltam. A szívem kalapált, a szám kiszáradt. Semmi. Akkor sem, amikor lehunytam a szemem, és hagytam, hogy magával ragadjon a sötétség.

Abban a helyzetben képtelenség volt nyugalomra lelni.

– Charlotte! – szólt valaki a folyosóról.

Felkaptam a fejem, és láttam, ahogy Brady keresztülvágtat a folyosón. Eltorzult arckifejezése valóságos szörnyeteggé változtatta. Odajött, és megállt tőlem pár lépésre. Kikerekedett szemét le nem vette Porterről.

– Ugye csak viccelsz? – kérdezte.

Kiléptem Porter öleléséből, és felemeltem a kezem.

– Ezt most el ne kezd!

Porter előre lépett.

– Most kisebb gondunk is nagyobb a maga hülyeségeinél, Brady.

Mögém állt, átkarolta a csípőmet, és a hátamat a mellkasához szorította.

Brady továbbra is szörnyülködve nézett ránk.

– Ez csak valami rossz tréfa. Mi a francot keres maga itt?

– Együtt voltunk, amikor Travis összeomlott – válaszoltam.

Brady nevetésben tört ki, aztán csípőre tette a kezét.

– És mi a szarért voltatok együtt, Charlotte? Kérlek mondd, hogy nem jöttél össze megint azzal az emberrel, aki elrabolta a gyerekünket. A kurva életbe! Mi a fene van veled?

– Joga van itt lenni.

– Nincs! – ordította Brady.

Porter olyan gyorsan előrelépett, hogy nem tudtam megállítani. Torkon ragadta Bradyt, és a falhoz szorította.

– Minden jogom megvan! Ugyanis a fiam! Az *enyém!*

Brady szeme kikerekedett, és vörös lett az arca.

– Engedd el, Porter! – mondtam, és megragadtam a karját, de hiába. Kőkeményen szorította Brady nyakát.

– Mindent megtettem azért a gyerekért! Én voltam mellette minden éjjel, amikor lélegeztetni kellett. Én gondoskodtam róla, hogy a legjobb kezelést kapja. Én fogtam a kezét, amikor hányt, és infúziót kapott. És nem egész egy órával ezelőtt én emeltem ki az élettelen testét a vízből. *Másodszor.* – Közelebb hajolt, míg az orruk kis híján összeért. – Pont leszarom, hogy mit mond a bíróság, vagy mit szól maga. Ő. Az. Enyém!

Porter amilyen gyorsan megragadta Bradyt, olyan gyorsan elengedte. Aztán a hajába túrt, és járkálni kezdett.

Brady próbálta megtartani az egyensúlyát, miközben folyamatosan köhögött és szitkozódott.

Közben megérkezett a két biztonsági őr, akik hol Portert, hol Bradyt méregették.

– Sajnálom – mentegetőztem. – Most már urai vagyunk a helyzetnek.

– Tartóztassák le! – mondta Brady, és Porterre mutatott.

– Brady! Ne! – kiáltottam.

Kihúzta magát, aztán megmozgatta a vállát.

– Távoltartási végzésünk van ezzel az emberrel szemben. Azt akarom, hogy eltűnjön!

– Önző személtáda – mormolta Porter.

– Kérem, hallgassanak meg – kezdtem, és gyorsan az egyenruhások elé álltam.

– Ez igaz? – kérdezte a fiatalabb.

Bradyre néztem.

– Kérlek, ne csináld! Travis nagyon rossz állapotban van, Brady. Nem tudjuk, elhagyhatja-e a kórházat egyáltalán. Ha felkel, és látni akarja az apját...

– Akkor ott leszek – vágta rá Brady.

Porter ismét neki akart rontani, de a biztonságiak közbeléptek, és visszatartották.

– A kurva anyját! Ezek szerint még mindig bassza a csőrét, hogy Travis engem tekint apjának!

Brady gonoszul vigyorgott.

– Nincs szüksége magára. Csak azért tekinti apjának, mert eddig nem volt jobb. Fél év múlva már azt sem fogja tudni, ki maga.

– Brady! – kiáltottam.

Aljas tekintetét rám szegezte.

– És te. Ha a drágalátos pasid egyszer kiszabadul a börtönből, már csak téged talál otthon. A fiunk ugyanis *nálam* fog lakni, miután kikerül a kórházból. Elegendem van a hülyeségeidből. Egyszer már elvesztetted. Nem lett volna szabad rád bíznom.

Tátva maradt a szám, miközben fel tudtam volna robbanni az idegességtől.

– Maga szemétláda! – ordított Porter, aztán hirtelen elhallgatott, amikor az egyenruhások közelebb léptek hozzá.

Csak egy pillanatra vettem le a szemem a fiam biológiai apjáról, hogy megnézzem, hová viszik az igazit.

Kimért léptekkel odamentem Bradyhez.

Minden pislogás maga volt a sötétség és a fény.

Minden szívdobbanás az életet és a halált juttatta eszembe.

Megálltam Brady előtt, aztán nyugodtan és kimérten így szóltam:

– Tudom, hogy mindvégig gyűlöltél, és most is utálsz azért, ami történt. Az elmúlt tíz évben folyamatosan azt kívántam, bárcsak minden másképp alakult volna. Egyáltalán nem érdekel, mit mondasz. És az sem érdekel, milyen eszeveszetten próbálkozol. *Mindig* én leszek az anyja.

– Ahogy én az apja.

– Nem, Brady. Te egy önző alak vagy. Csak azért jöttél ide, mert kaptál egy telefonhívást, hogy a fiadat behozták a sürgősségre, de egyszer sem kérdeztél az állapota felől. Porter volt ott, amikor apára volt szüksége. És minden nap Porter gyakorolta az apa szerepet, mióta örökbe fogadta, vagyis hét éve. Ha lenne benned

bármilyen emberség, térdre borulnál, és megköszönnéd neki, hogy ilyen csodás életet biztosított a fiunknak. Ehelyett folyamatosan sértegetsz mindenkit, és elintézted, hogy letartóztassák, miközben a fiunk öt méterre tőlünk az életéért küzd. – Még közelebb mentem, és a fülébe súgtam: – Ez az első és utolsó figyelmeztetés. Ha csak a gondolat is felmerül benned, hogy elszakítod tőlem a fiamat, garantálom, hogy örök életedre báni fogod. Kerül, amibe kerül. Még mélyebbre foglak süllyeszteni, ha a mocskos lelked még enged lefelé. Igazad van. Elvesztettem a fiamat. Ezért nem akarok többet hibázni. Soha többet. Ahogy te sem. És még a halál árnyéka sem ragadhatja el tőlem Travist.

Arrébb léptem, és hátat fordítottam neki. Sokkal erősebbnek éreztem magam, mint eddig bármikor.

– Nevetséges vagy, Charlotte – mondta. – Örülj, ha meglátogathatod ezután a kalamajka után.

Máskor nagyon elkésérítettek volna a szavai.

De akkor és ott kisebb gondom is nagyobb volt, mint Brady fenyegetőzése.

Először is fel kell kísérenem a fiamat a gyerek-intenzív osztályra, és beszélnem kell a kardiológusával.

Utána fel kell hívnom az ügyvédemet, hogy elmondjam, mit művelt Brady.

Aztán ki kell hoznom Portert a börtönből.

Végül, de nem utolsósorban össze kell szednem magam, bármennyire is nehéz. Még rengeteg teendőm van.

Két óra múlva...

– Hozd ki, Tom!

– Az nem olyan egyszerű, Charlotte.

Miután a vállamra tettem az anyámtól kapott melegítőt, keresztbe fontam a karom, és fel-alá járkáltam a kórház folyosóján.

– Akkor tedd könnyűvé!

Tom zsebre vágta a kezét, és a földre nézett.

– Sajnálom, de ezt nem tartom jó ötletnek.

– Akkor semmi keresnivalód itt. Nyugodtan elmehetsz.

– Miattad jöttem.

Odamentem hozzá, aztán igyekeztem kimérten szólni.

– Te soha nem miattam jössz. Annak idején is kijelöltek az „eltűnt gyerek” ügyre.

Travis kórterme felé mutattam.

– Ez azt jelenti, hogy a fiam miatt vagy itt. Menj be hozzá, és mondd meg neki, hogy nem segítesz kihozni az apját a börtönből, mert úgy gondolod, hogy Porter esetleg – tehát egyáltalán nem biztosan – félrevezetett téged.

Tom rám nézett.

– Nem erről van szó. Annyira elvakít téged a szerelem, hogy nem látod az igazságot.

– Igazad van – suttogtam. – Elvakít a szerelem. – Csípőre tettem a kezem, és közelebb hajoltam. – Annyira szeretem a fiamat. Amikor felébred, és nem találja Portert, nagyon kiborul. És bármit megteszek, hogy boldog legyen.

– Mi a helyzet veled? Szereted Portert? – kérdezte.

– Még jó – válaszoltam nyersen, és folyamatosan Tom szemébe néztem.

A fogát csikorgatta.

– Elfelejtetted, hogy a fickó nevelte a fiadat. Hány évig is? Elfelejtetted, hogy egy szociopatát vett feleségül, aki elrabolta a gyerekedet? Aztán úgy tett, mintha te lennél a bolond, amiért azt mondd, hogy a te fiad. Kijátszott téged. És most is ezt teszi, hogy a gyerek közelében maradhasson. Nem kétlem, hogy szereti a fiút. De azt nem tűröm, hogy zálogtárgyként kezeljen téged a piszkos kis trükkjeihez.

– Nem tudta, hogy az én fiamat neveli!

– Legalábbis ezt mondja – csattant fel Tom.

– Nem találtak semmit. Lezárták a nyomozást.

– Mert nem találtunk elég információt erről az alakról. De ez nem azt jelenti, hogy ártatlan. Efféle véletlenek aligha léteznek, Charlotte. Az isten szerelmére! Akkor járt nálad, amikor az igazi Travis Reese holttestére bukkantak.

– Travis Hendrixére – helyesbítettem.

– Tessék?

– Annak a fiúnak a holttestét találták meg. Travis Hendrix volt a neve. És jóval azelőtt halt meg, hogy Porter bekerült volna a képbe. Játszmáról és zálogtárgyról beszélsz. A fenébe is, Tom. Porter egy sakkjátszma közepén találta magát, csak épp maga sem tudta, hogy játszik. Mi lenne, ha mindenki hátralépne egyet, és a valódi bűnösre mutogatna? Catherine lopta el a fiamat.

– Tudom – mormolta.

– Abban is megegyezhetünk, hogy a nőnek súlyos pszichés problémái voltak.

– Ezt senki nem vonja kétségbe.

– Szerinted mi történt volna a fiammal, ha Porter nem kerül a

képbe?

Összevonta a szemöldökét, aztán elfordította a fejét.

Közelebb mentem, és a mellkasára tettem a kezem.

– Igen, Tom. Te is tudod, hogy rég halott lenne. Ha Porter nincs ott, amikor kiderül a fiam egészségi állapota, biztos, hogy Catherine rögtön végzett volna velem, nehogy még egyszer el kelljen veszítenie egy gyereket.

– Jó ég, Charlotte – suttogta. – Ettől még nem kéne, hogy Porter így bánjon veled.

– Miért? Hogy bánik velem? Árudd el, mit művel velem Porter. Boldoggá tesz. Megnevettet. És ha el is fog a bánat, tudom, hogy mellette biztonságban vagyok. Érzem, hogy szeret. Emlékeztet rá, hogy az életnek van napos oldala, még ha nem is vesszük észre. És mindenekfelett, ráébresztett, hogy a legtöbb csodához nem kell fény és csillogás. A szerelem a sötétben is virágzik, Tom. Ezt Portertől tudom.

Ahogy rá gondoltam, egészen elérékenyültem. Nem is kell fizikailag mellettem lennie, hogy megnyugodjak.

Tom csípőre tette az egyik kezét.

– Charlotte!

– Fejezzük be ezt a beszélgetést. Tudom, hogy azt hiszed, Porter csak játszik velem. Tekintve, hogy te vagy a nagy nyomozó, aki mellelleg apámként szeret, biztos nem fogom tudni megváltoztatni a véleményedet. De hadd mondjak még valamit: ha az is a játék része, ahogy én érzek Porter iránt, akkor életem végéig ezt a játékot akarom játszani.

Mély levegőt vettem.

– Boldoggá tesz, Tom. Emlékszel a nőre, akit anya és te az

étteremben láttatok? A nőre, akinek derűs volt az arca, és hangosan nevetett?

Tom arca hirtelen ellágyult, nyelt egyet, aztán bólintott.

Mélyen a szemébe néztem, remélve, hogy elhiszi, amit mondok.

– Ő tesz ilyenné.

Tom sóhajtott, aztán felhúzta a vállát.

– Csak, hogy tudd: nem örülök. – Felnézett, és áradt belőle a szeretet. – De nincs olyan, amit ne tennék meg érted, csak hogy boldognak lássalak.

– Ez azt jelenti, hogy segítesz kihozni Portert? – kérdeztem diadalittasan vigyorogva.

TIZENHETEDIK FEJEZETET

Porter

Összetörten járkáltam fel-alá a cellában. Másnap reggel kilenc volt, és még mindig nem hívhattam fel senkit. A padon fekvő fickó húgy- és hányásszaga facsarta az orromat, de elsősorban nem ezért émelygett a gyomrom. Fogalmam sem volt, hogy van Travis, hol van Hannah, és hogy bírja ezt az egészet Charlotte. Túl sok ember léte függött tőlem, én viszont a rácsok mögött sínylődtem az átkozott távoltagezés miatt.

Ezerszer mondtam, hogy beszélni akarok az ügyvédekkel, de pont senkit nem érdekelt. Kezdem elveszteni a türelmemet. Na jó. Az már amúgy is odalett.

Brady Boyd már alaposan kihúzta nálam a gyufát. Ha nem lettek volna ott az örök, az a seggfej megtapasztalta volna, milyen, amikor végleg kijövök a sodromból. Nem gondoltam, hogy jobban fogom utálni azt a szarzsákokat, mint eddig. De ahogy kinyitotta azt a mocskos pofáját, és beszólt Charlotte-nak, alaposan felcseszte az agyam. Az a nap már amúgy is nagyon megterhelt érzelmileg. Ez a mostani csak olaj volt a tűzre. Ha alaptól nem érdemelte volna meg a fickó, akkor kellemetlenül érezném magam a kirohanásom miatt. De amikor kilátásba helyezte, hogy elveszi Travist Charlotte-tól, tudtam, hogy jóval

többet érdemelt volna, mint amennyit adtam.

– Elnézést! – kiáltottam, ahogy az egyik őr elhaladt a cella előtt.

– Van hír az ügyvédemről?

– Igen – válaszolta egy némiképp ismerős hang a folyosó túlvégéről.

Kikukucsáltam a rácsok között, és majdnem dobtam egy hátast, amikor Tom Stafford jött felém.

– A kurva életbe – mormoltam.

Charlotte szerint Tom nem igazán rajong értem. Miután kiderült az igazság Travsiről, a fickó kifejezetten gyűlölt, mindezt a legnagyobb élvezettel. Kicsit sem jó jel, hogy megjelent a színen.

– Egy szót se! – parancsolta, aztán megállt előttem.

A szemébe néztem, miközben intett az egyik egyenruhásnak, hogy nyissa ki az ajtót.

Ezer hálám annak, aki átmosta a fickó agyát.

Aztán rájöttem, hogy korai volt az öröm, mert megragadta a karomat, és végigvonszolt a folyosón.

Fogalmam nem volt, hová visz, elenged-e egyáltalán, de ő volt az egyetlen kapocs a fiam és köztem.

– Hogy van Travis? – kérdeztem.

– Fogja be, Porter – morogta.

– Mondjon már valamit! Egész éjjel ebben az átkozott cellában sínylődtem.

– Fogja. Be.

Megrántotta a karomat, amikor két rendőr befordult a kanyarban, és felénk tartottak.

Mindnek remegett az álla.

Egy pillanatra elhallgattam.

Aztán visszatértem a kérdéshez.

– Hogy van Charlotte? Hogy bírja?

Tom hirtelen megállt, és a falhoz szorított.

– Most az egyszer tegye amit mondok, és fogja be a mocskos száját!

– Ön ezt tenné a helyemben? Befogná a száját, miközben az ön által szeretett emberek szenvednek? Ugyan már, Tom. Én nem vagyok az a fajta ember.

A mennyezetre bámult, és így szólt:

– Nem kértem, hogy összevissza hadováljon.

– És ön szerint nekem jó ez az egész? Gondolja, hogy boldog vagyok, amiért fenekestül felfordult az életem? Ön szerint örülök, hogy elvették a gyerekeimet? A barátnőm pedig folyamatosan kesereg? Ez egy rémálom. Tudom, hogy még a gondolatot is gyűlöli, de Charlotte a családom. És nem hagyom, hogy bárki packázzon vele. Nem érdekel, mennyire akar kicsinálni Bradyvel együtt. Lecsukathat, eldobhatja a kulcsot, de soha nem adom fel, hogy összetartsam a családomat.

– Az isten szerelmére, fiam. Nyugodjon már meg!

Ismét megragadta a karomat, és egy titkos ajtó felé vitt.

– Beszélni akarok az ügyvédemmel – követeltem.

– Hamarabb megteheti, ha végre befogja a száját.

Csendben követtem, aztán ismét megszólaltam.

– Komolyan beszélek, Tom. Szeretem Charlotte-ot. Ő, és a gyerekek az életem.

– Jó ég! – kiáltotta, és megállt az ajtó előtt. – Szereti Charlotte-ot. Ő is önt. Minden csupa szivárvány és ragyogás, amikor együtt

vannak, trallalallala...

Kinyitotta az ajtót, és betuszkolt.

– Ezúttal hallgasson az ügyvédjére, fiam!

– Porter! – szolt Charlotte, amikor betébláboltam a rendőrkapitányság várótermébe.

Pislogtam. Tanner is ott volt, még hozzá...

Megint pislogtam.

A két ügyvédemmel?

Nem tudom, mi a fene történt, de egyszeriben szabad lettem. Nem akartam kérdésekkel húzni az időt, legalábbis ezzel kapcsolatban nem.

Odamentem Charlotte-hoz.

– Hogy van Travis?

Charlotte vigyorgott, ezért egy kicsit megnyugodtam.

– Még mindig a kórházban. Továbbra is lélegeztetőgépen van, de Greg és a kardiológus azt mondták, hogy még ma leveszik a gépről. Ott akarok lenni, ezért adtam Bradynek egy kis időt vele ma reggel.

Megfeszült az állkapcsom, ezért el tudom képzelni, milyen arcot vághattam.

Charlotte lábujjhegyre állt, és megcsókolt.

– Nyugi. Anyám is ott van. Hív, ha bármi változás van. Nincs más választásom, muszáj Bradyt is a gyerek közelébe engednem. Azt viszont mi döntjük el, hogy kezeljük a helyzetet a továbbiakban.

– Mégis hogy gondolod? – kérdeztem szomorúan.

– A tárgyalásig távol kell maradnod a kórháztól.

– Kizárt dolog – válaszoltam ingerülten.

– Figyelj, Porter! Tom és az ügyvédek beszéltek Gratham bíróval, hogy engedjen szabadon. Elmondták neki, milyen állapotban van Travis, és azt is, hogy az összeomlása súlyos érzelmi csapásként ért mindenkit. Biztosították a bírót, hogy soha többet nem szeged meg a távortartási végzést.

– Gyakorlatilag együtt laktunk egy hétig! – vágtam rá összevont szemöldökkel.

Charlotte elfordult, és kicsit el is pirult.

– Nos, öhm... Úgy döntöttünk, ezt a részt kihagyjuk.

– Hogyhogy? Tannernél voltunk, amikor kijött a mentő.

– Nem. Nem voltunk sehol. Travis és én csak azért ugrottunk be Tannerhez, hogy összeszedjük a fiam többi holmiját is. Te csak véletlenül kerültél oda, nagyjából akkor, amikor Travis összeomlott.

Lehunytam a szemem, és hányingerem lett.

– Szóval hazudunk a rendőrségnek?

Charlotte átkarolta a csípőmet, és közelebb jött.

– Porter! Azt tesszük, amit kell, hogy együtt maradhassunk, és ne kerülj börtönbe. Tudom, hogy nem volt szerencsés elferdíteni az igazságot, de működött. Gratham bíró elengedett, és beleegyezett, hogy két nap múlva legyen egy tárgyalás, ami remélhetőleg lehetővé teszi, hogy felügyelet mellett meglátogathasd Travist a kórházban.

– Felügyelet mellett meglátogathatom. Nagyszerű.

– Én foglak felügyelni. Úgyhogy tényleg olyan lesz, mint bármelyik nap, amikor együtt vagyunk. Nem ez a legfontosabb? Hogy együtt legyünk?

– Nem szép dolog felhasználni ellenem a saját beszólásomat –

mormoltam.

Charlotte mosolygott, és ezzel egy kicsit meg is nyugtatott.

– Na jó. Az sem szép, ahogy bűzlesz – vigyorgott, és próbált kicsit eltolni magától, de én nem hagytam.

– Elnézést. Börtönben voltam, nem wellnesshétvégén.

Charlotte továbbra is elbűvölően mosolygott, aztán mélyen a szemembe nézett.

– Minden rendben lesz, Porter.

– Tudom. Csak elegendem van ebből az egészből.

– Majd videóchatelünk, jó? Ahogy Travis felébred, felhívlak téged és Hannah-t, és jó pár napig így tartjuk a kapcsolatot.

Bólintottam, bár legszívesebben azonnal berohantam volna a fiamhoz a kórházba. De ha azt akarom, hogy legyen közös jövőnk, kénytelen vagyok a szabályok szerint játszani.

– Mit kellett tenned, hogy Tom segítsen? – kérdeztem, miután homlokon csókoltam.

– Rebegettem a szempillámat, és sírtam egy kicsit. Enyhe bűntudatot keltettem benne.

– Nem tudom, büszke legyek-e rád, vagy inkább aggódjak a közös jövő miatt – mondtam nevetve.

– Inkább aggódj, szívem.

Megpuszítottam a feje búbját.

– Unalmasan telnek majd a napjaink. Csak ülünk egymás mellett a kanapén, és folyamatosan azt kérdezzük, mi legyen a vacsora, aztán kiakadunk, ha a másik nem válaszol. A gyerekek unatkoznak, és nyavalyognak, mert nem tudják, mivel foglalják el magukat. Semmi érdekes nincs a tévében. Az idő pocsék, ezért az egész napot a házban töltjük, és csak azért veszekszünk, hogy

ne teljen olyan unalmasan az idő. Esküszöm, ez lenne életem legboldogabb napja. Mert teljesen az örületbe kerget ez a folyamatos változás, amikor fogalmam sincs, mi lesz holnap.

Charlotte hátrahajtotta a fejét, és álmodozó tekintettel nézett rám.

– Jól hangzik.

Tanner közelebb jött.

– Mégis hányszor tegyem még le érted az óvadékot? – kérdezte.

– Most már tudod, mit éreztem a főiskolán – vigyorogtam.

– Bingó!

Charlotte sóhajtott, aztán rám nézett.

– Vissza kell mennem a kórházba. Nem akarom, hogy előbb ébredjen fel, mint ahogy beérek.

Fáj a szívem, hogy nem lehetek ott, pedig Travisnek szüksége lenne rám. De az megnyugtató, hogy legalább Charlotte mellette lesz.

– Jó. Persze. Menj csak.

– Szeretlek, Porter. Már csak néhány nap.

– Én is szeretlek. Vigyázz a fiamra!

– Szia kisöreg! – gügyögtem, ahogy a kisbabáknak szoktak. Tudom, mennyire utálja, de képtelen voltam visszafogni magam. Most először láttam életben a fiamat azután, hogy kihoztuk a vízből.

Nem örültem, hogy csak videón keresztül beszélhetek vele, de a semminél több volt. Muszáj volt elfogadnom, hogy itt messze nem én szabom a feltételeket. Pocsék volt az elmúlt nap. Azelőtt még neveltünk és tésztasalátát ettünk. Most viszont csövek

lógnak ki a fiamból, aki egy kórházi ágyon fekszik, és várja, hogy megérkezzen az új szív. Ami talán meg sem érkezik.

– Szia, apa! – szólt alig hallhatóan.

Szörnyen nézett ki. Szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek, az arca pedig falfehér volt. A szíve viszont vert, és ez volt a legfontosabb.

– Hadd nézzem! – kiáltott Hannah, és felmászott az ágyamra. – Szia, Travis!

– Szia, Hannie – motyogta a fiam.

– Hogy vagy? – kérdeztem, és úgy fordítottam a készüléket, hogy engem és Hannah-t is lásson.

– Nem jól – nyöszörögte.

Összeugrott a gyomrom. Charlotte rögtön odajött, és helyesbített.

– Jól van. A vérnyomása rendben, az oxigénszint javul, az EKG-ja pedig sokkal jobb, mint reméltük. Kicsit kába és gyenge a gyógyszerek miatt, de ahogy ezek hatása alábbhagy, sokkal jobban lesz.

– Jól van – suttogtam.

Pocsék érzés volt otthon lenni. Valahányszor Travis kórházba került, mindig én voltam mellette. Most viszont úgy éreztem magam, mintha ketrecbe zártak volna. Engedély kell ahhoz, hogy láthassam a saját fiamat.

– Most elaludt – suttogta Charlotte, és a fiam felé fordította a kamerát.

Travis lehunyta a szemét, a szája viszont résnyire nyitva volt, mintha úgy lélegezne.

Kicsit mókás látványt nyújtott, de továbbra is forrt bennem a

tehetetlen düh.

– Menj, és nézd meg a filmet, kicsim – mondtam Hannah-nak. – Még egy kicsit beszélek Charlotte-tal, aztán megyek én is.

– Jó. Szia, Charlotte – csiripelte a lányom.

– Jó éjszakát, Hannah. Nemsokára találkozunk.

Hannah elkezdett lemászni az ágyról, aztán visszatért a kamerához.

– Travis csak a piros és a narancssárga zselét szereti. Ha zöldet kap, azt apa mindig elhozza nekem.

Charlotte nevetett.

– Ha zöld lesz, majd félretesszük neked.

Hannah bólintott, aztán kiment a szobából.

A hátam mögé tettem két párnát, és a fejtámlának dőltem. Amikor végre nyugodtan elhelyezkedtem, megkérdeztem:

– Hogy bírod?

Charlotte csendben keresztülment a szobán, bement a fürdőszobába, és becsukta az ajtót.

– Jól vagyok. Travis tényleg egyre jobban néz ki, Porter.

– Annyira, hogy akár haza is jöhet? – kérdeztem reménykedve.

Charlotte a fejét csóválta.

– Hát persze, hogy nem – válaszoltam a saját kérdésemre. Próbáltam rezzenéstelen maradni, bár nagyon fájt.

– Kap egy új szívet. Érzem.

– Örülök, mert én semmi mást nem érzek, csak ürességet és rettegést.

– Kapcsold le a fényt, Porter – suttogta.

– Nem tudom. Még vacsorát kell készítenem Hannah-nak. Anya egy kicsit korábban hozta haza, és állítom, hogy nyalóka ragadt a

hajába. Imádom anyát, de folyamatosan elrontja az unokáit.

– Kapcsold le, Porter – nézett rám nyugodtan Charlotte.

– Odakint még mindig világos van, Charlotte. Akkor sem lesz elég sötét a házban, ha minden lámpát lekapcsolok.

– Jó. Akkor a fénynél akarsz beszélni?

Hirtelen gombóc nőtt a torkomban, és alig tudtam megszólalni.

– Ez a fény? Mert nem úgy érzem.

– Minden rendben lesz. Travis alszik. Nagyon jónak tűnik az állapota. Anyaként és orvosként mondom.

– Nézd... Pont ez a gond. Tegnap csodásan éreztem magam. Kiselőadást tartottam neked, hogy emlékezz a boldog percekre, és ne engedd, hogy a félelem uraljon. Most pedig itt vagyok, és kénytelen vagyok belátni, hogy süket duma volt részemről. Csak azért, mert az ember nem gondol a jövőre, még bekövetkezik, amitől esetleg tartott. Pontosan tudtam, hogy egyszer eljön ez a nap Travisszel. Mégis meglepetésként ér.

Elfordítottam a fejem a készüléktől, és reméltem, hogy Charlotte nem látja, hogy az arcomat törölgetem.

Basszus. Azt hittem, én vagyok itt az erős. Nekem kéne gondoskodni a családról. A barátnőmről. A fiamról. Megvédeni őket az élet szörnyűségeitől.

Ehhez képest itt ülök tehetetlenül, és őrlődöm.

Megköszörültem a torkom, de továbbra is éreztem a gombócot.

– És ez a nyomorult várakozás? Épp elég volt már belőle. A meghallgatáson. A nyomozás alatt, hogy végre tisztázzanak. Vártam, hogy a bíró megítélje az ellenőrzött felügyeletet. Most pedig itt várok, és reménykedem, hogy valaki meghal, így a fiam megkaphatja az új szívet. Mégis mi a bűdös fenét csináljak?

– Nem tudom. De én is ugyanezt teszem – válaszolta, és az ajkába harapott.

– Esküszöm, Charlotte, hogy hazafelé úton, amikor láttam egy balesetet, az volt az első gondolatom, hogy milyen jó lenne, ha valaki meghalna közülük. Szerinted ki a fene gondolkodik így?

– Az elkeseredett szülők. Mindig. Nem te vagy az egyetlen.

Szívem a torkomban dobogott, amikor bevallottam, hogy nem érzek emiatt büntudatot.

Leszálltam az ágyról, és járkálni kezdtem a kezemben a telefontal, bár legszívesebben a szoba végébe hajítottam volna.

– Nem vagy egyedül.

– Úgy érzem, hogy lassan tényleg megőrülök.

– Jogod van hozzá. Kőkemény volt ez a két hét mindenkinek. De a kulcsszó itt a *két hét*. Ezt a két napot a következő tárgyalásig csak végigcsinálunk valahogy. Aztán Travisszel és Hannah-val végigcsináljuk az elkövetkező nem tudom mennyi időt, míg Travis új szívet kap. Menni fog, Porter. Ebben biztos vagyok. Mert nincs más lehetőség.

Megálltam, és próbáltam teljesen befogadni a hallottakat. Nemcsak az elmúlt két hétben, hanem jóval többször éreztem már az életem során, hogy maga alá temet a világ. Miután Catherine meghalt, annyira kiborultam azon, amit tett, hogy fogalmam sem volt, merre tovább. Mégis sikerült továbblépnem. Ráadásul megtaláltam Charlotte-ot.

Amikor találkoztunk, arra gondoltam, hogy az emberek okkal lépnek az életünkbe, nekem pedig rá kellett jönnöm, hogy miért pont őt sodorta felém a sors. A logika azt súgta, hogy azért, mert a fiamnak orvosra van szüksége. Spirituális megközelítésből

viszont azt mondanám, hogy azért találkoztunk, mert én neveltem a fiát, és az égiek úgy gondolták, hogy ennek ki kell derülnie. De ahogy elnéztem őt a kamerán keresztül, láttam a szemében a fényt és a reményt. Erősnek és rendíthetetlennek tűnt. Ekkor jöttem rá, hogy csakis ezért kaptam őt a sorstól.

Nélküle még mindig mardosna a fájdalom és a gyűlölet.

Nélküle csak a haragot táplálnám.

Ez a nap akkor is utolért volna, ha nem találkozom vele. Travisnek így is, úgy is új szívre van szüksége. Charlotte viszont lecsillapította a bennem tomboló vihart. Eloltotta a tüzet. És elűzte a démonjaimat.

Nélküle még mindig sötétségben élnék. Egyedül.

Az ágyra süppedtem, lehunytam a szemem, és próbáltam megnyugodni.

Csendben maradt, ahogy szokott, míg vissza nem tértem a hétköznapi kerékvágásba.

– Szia! – suttogtam, amikor kinyitottam a szemem.

– Szia! – köszönt ő is.

– Lenyúltad a szövegemet. Annak idején én mondtam, hogy nincs más lehetőség.

– Lenyúltam, de nem sajátítottam ki – válaszolta vigyorogva, én pedig máris jobban éreztem magam.

– Nincs más lehetőség. Travis meggyógyul.

– És... – sürgetett.

– És?

– Mi pedig előtte, alatta, és utána is együtt leszünk.

Hanyatt feküdtem az ágyon, és úgy tartottam magam felé a készüléket, hogy fölöttem legyen az arca.

- Ennyi. Életed hátralévő részét velem kell leélned.
- Jó. Ian örülni fog a társaságnak.
- Jut eszembe. Nem is mondtam, hogy beugrottam hozzád, mielőtt hazaértem.
- Porter! – figyelmeztetett.
- Igen. Sajnálom, de el kell mondjam, hogy Ian balesetet szenvedett.
- Esküszöm, utolérlek, Porter – viccelődött.
- Pedig önként távozott a konténerbe.
- Hazudsz. Először is, nincs is konténerem. Másodszor, száznyolcvan centi magas, és kartonból van. Kizárt, hogy belefér.
- Imádom, ahogy évődik. Amúgy nevetséges, hogy egy Ian Somerhalder kartonfigura ekkora mosolyt csal mindkettőnk arcára. Végre volt min poénkodni a rengeteg szörnyűség között, ami napi szinten körülvett minket. Ezek a pillanatok adtak erőt, hogy végigcsináljuk ezt a cirkuszt.
- Ne tudd meg, milyen olcsó egy ipari konténer az Amazonon.
- Porter! – kezdte szigorúan, aztán kitört belőle a röhögés.
- Ennyi elég volt, hogy túléljem a következő két napot.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Charlotte

– Szia, édes! – suttogtam, mielőtt megcsókoltam Portert.

– Mmm – dűnnyögte, majd felkapott, és szorosan magához ölelt

– Hiányoztál.

– Csak két napja, hogy nem láttuk egymást – viccelődtem, bár be kell valljam, hogy a torkomban dobogott a szívem, amikor kiszállt a kocsiból, mert én is örültem hiányoltam őt.

Letett, és megigazította tengerészkék öltönyét.

– Túl hosszú volt ez a két nap. Hogy van Trav?

– Nos...

Egyre rosszabbul.

Amikor aznap reggel eljöttem tőle, a kardiológusa nem mert a szemembe nézni. Szó szerint egy éjszaka alatt romlott ilyen rohamosan az állapota. Mintha valaki a hegycsúcsról a mélybe tartana. Az elégtelen szív működés olyannyira tönkretette a tüdejét és a máját, hogy attól féltem, hiába kap új szívet, fizikailag nem lesz olyan állapotban, hogy túlélje a műtétet. Egy szemhunyasnyit nem aludtam, mert semmi mást nem tehettem, mint hogy figyelem az értékeit.

Nagyot nyeltem, és félig-meddig hazudtam.

– Minden rendben. Anya és Tom is ott vannak mellette.

Porter bólintott, de ahogy elnéztem a lebiggyedt száját, tudtam, hogy nem veszi be, amit mondtam. Átlát rajtam. Csakhogy ő sem akar szembesülni a szörnyű valósággal.

Lehet, hogy nem játszottuk meg magunkat, de az áltatás nagymesterei lettünk.

– Ahogy ennek itt vége, bemegyünk a kórházba – suttoztam.

Már rég láttam ilyen szépen mosolyogni.

– Alig várom, hogy lássam.

Kéz a kézben felmentünk a bíróság lépcsőjén. Ahogy végighaladtunk a fémdetektorokkal övezett részen, láttuk, hogy az ügyvédek összegyűltek, és halkán beszélgetnek.

– Jó napot, Mark – üdvözölte Porter.

Mark rám nézett, aztán kezét fogott Porterrel.

– Ez most a látszat vagy a valóság?

Porter ráncolta a homlokát.

– Természetesen a valóság.

Mark alaposan végigmért minket. Úgy tűnt, mintha mondani akarna valamit, mégsem jött ki hang a torkán.

Victoria, az ügyvédem mellém lépett.

– Egészen biztos a dolgában? – kérdezte a fülembe sűgva.

Porterre mutattam.

– Mármint vele? Nem. Most találkoztunk a parkolóban.

Az ügyvédem arca eltorzult, aztán Markra nézett.

– Ahogy mondtam, Charlotte, Brady *teljes* felügyeleti jog iránti keresetet nyújtott be. Ez nem éppen viccelődésre való ok. A Porterrel való kórházi incidens után, és azok után, hogy Porter megszegte a távoltagezési végzést, nem segít az ügyén, ha kéz a kézben látják Porterrel. Őszintén: ha elveszti a felügyeleti jogot,

azzal Porter is veszít.

Az egekbe szökött az adrenalinszintem.

– Nem fogom elveszteni a felügyeleti jogot. Semmi rosszat nem tettem. Portert is felmentették a gyermekrablásban segédkezés vádjá alól. Azelőtt kezdtünk találkozgatni, hogy bármit is tudtunk Travis kilétéről. És azután is. Ez nem befolyásolhatja az ügymenetet. Ha mégis így lenne, akkor elképesztően sok pénzt fizetek önnek, hogy tegyen meg minden szükséges lépést, amivel az akadály elhárítható.

Porter minden izma feszült, miközben megfogta a kezem.

– Nyugalom – csillapította az ügyvédem. – Egy csapat vagyunk.

– Jó. Ezért kérem... – először Markra, aztán Victoriára néztem –, hogy ennek megfelelően tegyék a dolgukat.

Sokatmondóan összenéztek, aztán bólintottak, és elmentek.

Sóhajtottam, felnéztem Porterre, és arra számítottam, hogy dühös arcot vág.

Nem így történt.

Kaján vigyor jelent meg rajta.

– Nagyon kemény vagy ma – suttogta. – Kőkemény volt ez a „tegyen meg minden szükséges lépést, amivel az akadály elhárítható” duma.

Sóhajtottam, de csak azért, hogy levezessem a feszültséget.

– De komolyan így gondolom. Annak ellenére, hogy azon a pénzen akár főiskolára is küldhetnénk Travist. Ha ekkora vagyont fizetek az ügyvédnek, akkor remélem, hogy a javunkra dönt a bíróság.

Mosolygott, és lehajolt, hogy megcsókoljon.

– Tetszik az ötlet, hogy együtt küldjük főiskolára Travist.

– Nekem is – mondtam, miközben mélyen a szemébe néztem.

– Na jó. Most már váljatok szét, ti ketten – szólalt meg Tanner, és megállt a bátyja mellett.

– Hol van apa? – kérdezte Porter.

– Otthon. Szerintem épp a matrac alól halássza ki az óvadékra szánt pénzt.

– Melyikünknek? – kérdezte összevont szemöldökkel Porter.

Tanner megigazította ízléstelen, rózsaszín-fehér csíkos nyakkendőjét, de még emiatt sem vesztett a sármjából.

– Ha van esze, akkor mindkettőnknek.

Mind a ketten vigyorogtak.

Tanner felém hajolt, és rám villantotta huszonnégy karátos mosolyát.

– Tartozom neked egy szívességgel.

– Miért?

– Azért – válaszolta, és állával a folyosó felé mutatott.

Megfordultam, és ekkor vettem észre Ritát, aki épp felénk tartott fekete, testhez simuló ruhában és piros túsarkú cipőben.

– Ne mondd, hogy nem tettél semmit az ügyben. Tegnap megjelent nálam az ajtóban.

– Mindent megtettem, Sloth. Ne aggódj. Majd kitalálom, mikor és hogyan viszonzod a szívességet. Addig is – kicsit halkabban folytattam – ne viselkedj úgy, hogy megbánjam, amit tettem. Nem érdekel, mint mond Brady. Te fogd be a szád!

Tisztelgett, majd így szólt:

– Igenis, parancsnok!

Aztán ellágyultak a vonásai, amikor Ritára nézett.

– Itt vagy, szépségem – duruzsolta nyájasan.

Már kezdtem attól tartani, hogy a bíróság épületében folytatják, amit tegnap elkezdtek.

Tanner összeráncolt homlokkal figyelte, hogy a barátnőm először felém közelít:

– Szia. Ideges vagy?

– Nem igazán – válaszoltam. – Csak szeretnék már túl lenni ezen az egészen, hogy végre visszamehessünk Travishez a kórházba.

– Minden rendben lesz. – Benyúlt a fekete táskájába, és elővett egy rakás papírt. – Itt van minden, amit kértél. Plusz, amit előkerestem – kacsintott. – Menni fog.

Elvettem tőle a papírokat.

– Köszönöm. El nem tudom mondani, milyen hálás vagyok.

Megszorította a kezem, aztán odament Tannerhez.

– Jól van, na. Itt vagyok. Ti Reese fiúk túlságosan igénylitek a figyelmet.

Tanner megölelte, és súgott valamit a fülébe, mire Rita nevetgélni kezdett.

Mosolyogtam, mert örültem, hogy végre ismét boldognak látom őket.

– Mi az? – kérdezte Porter, és a papírok felé biccentett.

– Majd nemsokára meglátod.

– Meztelen fotók? – vigyorgott.

– Igen. De Tannerről – válaszoltam rezenéstelen arccal.

– Csak hogy tudd, most egy cseppet sem találok viccesnek, amit mondtál.

– Csak hogy tudd, én az esetek többségében nem találok viccesnek, amit mondasz, mégis szeretlek.

Nevetett, aztán válaszolni akart, de nem tette.

– Vigyázat – suttogta Tanner.

Megfordultunk, és láttuk, ahogy Brady és a felesége felénk tartanak, miközben Brady rám szegezi dühös tekintetét.

Porter megmozgatta a vállát, és kihúzta magát. Még az öltöny alatt is látszott, hogy minden izma feszül.

– Ne törődj vele – mondtam, és odaléptem.

Porter egyetértően hümmögött, de addig követte a tekintetével Bradyt, míg az el nem tűnt a szemünk elől.

– Készen állnak? – kérdezte Mark, Victoria pedig megigazította a blúzáját.

– Készen állunk? – kérdeztem Portertől.

– Menjünk – válaszolta eltökélten.

Az ügyvédekkel együtt bevonultunk a tárgyalóterembe. Amikor utoljára itt voltunk, Porter és én ellenkező oldalon álltunk. Most viszont Brady ült a terem másik végében.

Tapintani lehetett a feszültséget, de Porter végig fogta a kezem, ahogy leültünk. Pár perc várakozás után Gratham bíró bejött, és végigmérte a termet.

– Maradjanak ülve – mondta, és ő maga is helyet foglalt. – A múlt alkalom óta egy kicsit megváltozott az ülésrend. Mr. Boyd! Úgy tűnik, ön a rossz asztalnál ül.

Brady ügyvédje felpattant.

– Nem, tisztelt bíró úr. Az ügyfelem...

– Igen, igen. A teljes felügyelet. Olvastam a beadványt. Azonban szeretném hallani Mr. Boyd indoklását.

Brady suttogott valamit az ügyvéd fülébe, aztán felállt.

– Lucas érdekében úgy gondolom, hogy nem maradhat

Charlotte-nál. Már számtalanszor kiderült, hogy Charlotte képtelen félretenni a magánéletét, valamint nem képes objektív döntést hozni a fiunk érdekében. Néhány napja szándékosan veszélybe sodorta, melynek következményeként a fiú a tóba esett, és újra kellett éleszteni.

Pislogtam. Kizárt, hogy jól hallottam, amit mond.

Dühömben felpattantam.

– Most engem hibáztatsz, amiért szívrohamot kapott?

A bíró intett, hogy üljek le, mire Mark és Victoria megpróbáltak visszahúzni. Porter viszont egy tapodtat sem mozdult. Állkapcsa feszült, és villámokat szórt a szeme, amikor a bíróra nézett.

– Amint mondtam – folytatta Brady –, Charlotte kapcsolata Mr. Reese-zel nemcsak szembement a bíróság által hozott távoltartási végzéssel, hanem gátolt engem abban, hogy kapcsolatot alakítsak ki a fiammal.

– Szóval erről van szó! – nevettem gúnyosan – Ezért vagyunk most itt.

– Ms. Mills! – szólt a bíró, és hűvös tekintettel nézett rám. – Ne akarja, hogy eltávolíttassam a teremből. Nemsokára ön is beszélhet.

Leültem.

Porter továbbra sem mozdult.

Brady diadalittasan nevetett.

– Mi több, Charlotte-nak még egy ép otthona sincs, ahol a fiunk lakhat. Egy hálósobás lakásban lakik, ami egyértelműen nem alkalmas egy kisfiú nevelésére. Nekem viszont olyan házam van, ahol a gyerekek saját szobája lehet. Már csak ezért is nálam a helye. Őszintén szólva eddig azért nem feszegettem ezt a témát,

mert láttam, hogy Charlotte milyen labilissá vált, amikor megkerült a fiunk, és a gyermek érdekében nem akartam vitába bocsátkozni.

Még a szám is tátva maradt. Keveredett bennem a döbbenet, a harag, a keserűség és a mérhetetlen gyűlölet. Brady és én nem igazán kerültünk közel egymáshoz az évek során, de most még a korábbi önmagát is sikerült alulmúlnia.

– Te tudsz még tükörbe nézni? – kérdeztem.

Porter az ölembe tette a kezét, de most túlságosan el voltam keseredve ahhoz, hogy megfogjam.

Brady rám nézett, aztán gyorsan elfordította a fejét.

Felemeltem a kezem, mint egy iskolás, ha szót kér.

– Beszélhetek, bíró úr?

A bíró intett Bradynek, hogy üljön le. Aztán hátradőlt a székén, és összefonta az ujjait a kerek pocakja előtt.

– Hallgatom, Ms. Mills.

– A fiam *Travis* – helyesbítettem, és sokat sejtetően Bradyre néztem – dilatatív kardiomiopátiával született. Ez röviden annyit jelent, hogy a szívkamra kitágul, és nem pumpálja hatékonyan a vért. Az elégtelen szív működés következtében más szervek is károsodhatnak. A fiunk esetében ez leginkább a tüdőket jelenti. Tehát bármit is tettem vagy nem tettem, az összeomlás nem az én hibámból következett be. Orvosként megkockáztatom, hogy a fiunk amúgy is gyenge fizikai állapotát az elmúlt hetek feszültségei tovább rombolták. Így azt mondom, így vagy úgy, de a tárgyalóteremben jelen levők mindegyike felelőssé tehető azért, hogy a fiunk jelenleg kórházban van, és míg az új szívre vár, tovább romlik az állapota. Ami pedig a Brady által említett

labilisságomat illeti: erre nem tudom, mit mondjak. Nemcsak hazug és sértő, hanem undorító azok után, hogy ennyi szörnyűségen mentünk keresztül. Az elmúlt hetek mindenkit megterheltek érzelmileg, de Travis mindig az első helyen állt. Szabadságot vettem ki, és folyamatosan házat keresek. A tárgyalások között mindig biztosítottam lehetőséget, hogy Travis kellő időt töltsön Bradyvel, pedig számtalan orvosi vizsgálatra kellett vinnem. Versenyt futok az idővel, ahogy mindenki más. – Nagyot nyeltem, aztán vettem egy mély levegőt, de még ez sem segített. – Most nem azért vagyok itt, hogy a Mr. Reese-zel való kapcsolatmról beszéljek, vagy próbáljam védeni a magánéletemet. Bár nem lehet úgy beszélni a fiamról, hogy Mr. Reese ne kerülne szóba. – Felemeltem a papírokat, amiket Ritától kaptam. – Ez itt több mint száz aláírt dokumentum olyan emberektől, akik az évek során kapcsolatba kerültek Porterrel és Travisszel. Talál közte orvos, nővér, tanár, bébiszitter, alkalmazott, korábbi alkalmazott, terapeuta és szomszéd által tett nyilatkozatot is. – Elmosolyodtam. – Talán még a zöldséges is írt valamit. De függetlenül attól, hogy kik ők, mind ugyanazt állítják. Porter szereti a gyerekeket.

Még a hangom is lecsuklott, ahogy ezt kimondtam.

– Jó ég! – suttogta mellettem, aztán elvette a papírokat, és átlapozta őket.

– Kevesebb, mint két nap alatt összeszedtem a nyilatkozatokat – mondtam a bírónak. – Talán öt hívást intéztem, és az az öt ember felhívott még ötöt, és így tovább. Könnyű dolgom volt. Mindenki támogatni akarta Portert.

– Jó ég! – ismételte Porter.

Megköszörültem a torkomat.

– Hogy miért mondom ezt el? Mert a fiam boldog volt Porter mellett. A legjobb orvosi kezeléseket kapta. Magántanárok foglalkoztak vele. Pár éve még Disney Worldbe is ellátogatott a családjával.

Remegett az állam, de még így is próbáltam mosolyogni.

– Ezt onnan tudom, hogy legalább tízszer mesélt már róla. Én nem lehettem ott. De ettől még hálás vagyok, hogy ez megadatott neki. Nehéz nem féltékenynek lenni, amikor az ember tudja, hogy valaki más volt a gyereke mellett, amikor cseperedett. – Bradyre néztem, és hullani kezdett a könnyem. – Esküszöm, megértelek. Te akarsz az apja lenni. Az egyetlen apja. De nem Porter az ok, amiért nem tudsz kapcsolatot kialakítani a fiaddal. Az ok abban áll, hogy téged semmi más nem vezet, csak a féltékenység. Porternek ehhez semmi köze.

Brady zavarában félrenézett, ezért a bíróra szegeztem a tekintetemet.

– Ahhoz képest, hogy milyen szörnyű vége lehetett volna ennek az egésznek, azt kell mondjam, örülök, hogy így alakult. Porter kiválóan ellátta a gyermekünk felügyeletét, és apja helyett apja volt, amikor mi nem lehattünk jelen. Szóval attól függetlenül, hogy kapcsolatban vagyok vele, megérdemli, hogy Travis életének része maradhasson. – Szípoztam, és alig tudtam kibökní:
– Egy gyereket nem lehet eléggé szeretni.

Porter hirtelen felpattant, és szorosan magához ölelt.

– Jó ég. Most már fejezd be – mondta.

A teremben síri csend támadt, miközben Porter szorosabban ölelt, mint eddig bármikor, és megállás nélkül azt suttogta, hogy

szereket. Kezdttem ellazulni a karjában, és jócskán alábbhagyott az idegességem.

– Jól van. Hozzáfűz még valamit, Mr. Boyd? – kérdezte Gratham bíró pont abban a pillanatban, amikor rezegni kezdett a mobiltelefonom.

– Charlotte! – szólt Brady.

Nem volt mit mondanom ennek az alaknak. Ha további tárgyalást akar, kénytelen leszek végigjárni az utat.

Megfordultam, és rámordultam.

– Kérlek! Nem...

– Van szívünk – suttogta, és felemelte a telefonját, így láttam az üzenetet a kijelzőn.

– Tessék? – kérdeztem, miközben futkosott a hátamon a hideg.

– Tessék? – kérdezte Porter is.

– Van szívünk! – ismételte Brady kikerekedett szemmel, és fülig érő szájjal.

Megállt az idő.

Értettem, amit mond, de képtelenségnek tűnt.

– Tessék? – kérdeztem újra.

Porter végigsimított a zsebemen, és kihálászta a telefont. Hangosan kitört belőle a nevetés, aztán halkabbra váltott, amikor közölte, hogy találtak szívet Travisnek.

– Menjünk! – kiáltott Brady, és az ajtó felé rohant. Csak annyira lassított le, hogy kézen fogja a feleségét, és magával rántsa.

Én nem mozdultam.

– Porter? – suttogtam, és felé fordultam.

Könyörögve nézett a bíróra.

– Kérem, tisztelt bíró úr. Hadd lássam, mielőtt felviszik a

sebészetre. Lehet, hogy most utoljára...

– Nem most utoljára – jelentette ki kategorikusan a bíró. – De menjen. Menjenek mindannyian. Engedélyezem az ellenőrzött felügyeletet. Az ügyvédek és én kidolgozzuk a láthatás rendjét, míg meghozom a végső döntést az ügyben.

Duzzadt a mellkasom.

– Istenem! Hálásan köszönöm, bíró úr – sóhajtott Porter.

– Egy szót se halljak arról, hogy ön és Mr. Boyd bármiféle összetűzésbe keverednek egymással a kórházban. Világos?

– Persze, uram. Nem lesz ilyen.

A bíró mosolygott, aztán intett, hogy menjünk.

– Sok szerencsét. Imádkozom a fiukért.

– Köszönöm – mondta Porter, aztán egyszerre vágottunk az ajtó felé.

Kéz a kézben.

Együtt.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Porter

– Szeretlek – suttogtam a fiamnak, amikor bementünk a műtét-előkészítőbe.

– Én is téged – válaszolta vigyorogva.

A nővér nemrég csöpögtetett valami nyugtatófélét az infúziójába, míg mi arra vártunk, hogy megjelenjen az altatóorvos.

Charlotte mellettem állt, és vagy tizedszer olvasta át Travis kórlapját, Brady pedig engem figyelt a sarokból.

Gyűlöltem a pasast, de nem érdekelt volna, ha csak velem szemben ekkora seggfej. Csakhogy több mint tíz éven keresztül keserítette Charlotte életét, és olyasmiért hibáztatta, ami kizárólag Catherine műve. Nagyon sok energiát felemésztett, hogy ne robbanjak fel, amikor meglátom ezt az alakot.

De ma, amikor Charlotte rólam beszélt a tárgyalóteremben, figyeltem Brady arcát. Valahányszor pozitív dolog hangzott el velem kapcsolatban, úgy reagált, mintha késszúrást kapott volna.

Igazi pöcsfej, ez nem kérdés. Mégis volt bennünk valami közös. Szerette a fiamat.

A fiunkat.

Travist.

Lucast.

Mindegy, hogy nevezzük.

Brady szerette.

És abban a pillanatban, amikor kiderült, hogy a fiunk új szívet kap, ugyanúgy felpattant, és a kórház felé vette az irányt, mint én.

Az ágy szélén ültem, és halkán beszéltem, hogy csak Travis hallja.

– Tennél egy szívességet?

– Persze, apa – válaszolta széles mosollyal az arcán.

Kicsit megszorítottam a karját.

– Emlékszel, amikor meg akartad venni a játékot az iPadre, de még nem gyűjtöttél elég pontot?

– Leértékelés volt – válaszolta nevetve.

– Igen. Épp ezért megelőlegeztem neked, hogy meg tudd venni.

– Kedves volt tőled.

– Erről van szó, kishaver. Brady és Charlotte nagyon szeretnek téged. Tudom, hogy te nem kifejezetten rajongsz értük, de ez talán változni fog. Addig is szeretném, ha megelőlegeznéd nekik a szeretet, mielőtt megkapnád az új szívet. Hogy jobban érezzék magukat.

– Kedvelem Charlotte-ot. Őt talán tényleg meg tudnám szeretni – mondta vállat vonva.

– Ezt örömmel hallom.

– Brady kedves, de...

– Csak adj neki esélyt, Trav. Hidd el, sokat jelentene.

Rám nézett, aztán elmosolyodott.

– Jól van.

Imádom a srácot.

Kicsit elhomályosult a tekintetem, de visszatartottam a könnyeimet. Ez nem szomorú nap.

Épp ellenkezőleg. Végre mosolyoghatunk.

Ez a remény és az álmok napja.

A jövőé.

De legfőképp az új kezdeté.

– Hé, Brady – szólt Travis.

Brady még mindig a sarokban állt.

– Itt vagyok, Travis.

– Csak... Azt akartam mondani...

Travis rám nézett, aztán Bradyre.

– Szeretlek – fejezte be a mondatot a fiam.

Megsimogattam a kezét, és büszkén figyeltem.

Charlotte sóhajtott.

Brady teste megfeszült. Kikerekedett a szeme, és alaposan megtelt könnyel. Köhögött, aztán megköszörülte a torkát.

– Én is téged.

– Lehetnél kedvesebb Charlotte-tal – folytatta Travis, mire lehajtottam a fejem, és nevetni kezdtem.

– Nos, öhm... Jó – suttogta Brady.

– Ha megismered, tök jó fej. Mondjuk örülnék, ha lenne tévéje, de legalább WIFI van a lakásában.

Charlotte előrelépett, és megfogta Travis kezét.

– Megígérem, hogy ha lesz új házunk, veszek tévét is.

Travis szélesen vigyorgott.

– Jó. Akkor téged máris szeretlek.

Charlotte bólintott, és látszott rajta, hogy mint oly sokszor,

most is a könnyeivel küzd. Eltorzult arcának láttán mindig nevetnem kellett, és ez most sem volt másképp.

Megfogtam a kezét, és a két lábam közé húztam.

– Én is szeretlek – válaszolta könnyek között.

– Ne sírj – nevetett Travis. – Felőlem Lucasnak is hívhatsz, ha neked az jobb.

Charlotte vonásai ellágyultak, és annak ellenére, hogy mosolygott, kifejezetten szomorúnak tűnt.

– Nem akarok Lucasnak hívni. Ha Travis vagy, akkor *Travisként* foglak szeretni.

Travis ránézett, mint aki hirtelen megvilágosodik.

– Komolyan?

Charlotte a szájához emelte a fiunk kezét, és megcsókolta a kézfejét.

– Persze. Nem akarom, hogy más legyél. Téged szeretlek.

Érződött, hogy teljesen komolyan gondolja.

Hirtelen gombóc nőtt a torkomban.

Hihetetlen, milyen gyógyító ereje tud lenni a gyerekek szavának.

Bárcsak a mi szavaink is gyógyító hatással lennének rá.

Tíz perc múlva megérkezett az altatóorvos. Puszik, ölelések és jókívánságok kíséretében a transzplantációs orvosokra bíztuk a fiunkat. Charlotte Travisszel maradt, míg Brady és én a váróba mentünk, ahol már összegyűlt a család apraja-nagyja.

Tanner és Rita is ott voltak. Anyám otthon maradt Hannah-val, de meghagyta apámnak, hogy tízpercenként tájékoztassa őt a fejleményekről SMS-ben. Charlotte anyja és Tom is eljöttek, és ott volt néhány ismeretlen arc, akik gyanítom, hogy Brady

családtagjai lehettek.

Mindannyian ugyanazért a kisfiúért ültünk ott.

Együtt töltöttük életünk leghosszabb négy óráját. Várakozással.

Ahogy végigmentem a várón, mindenki átölelt, és biztató szavakat súgott a fülembe. Még Tom is kezet rázott velem. Végül Charlotte is megjelent.

Rámosolygott az anyjára, aztán Tom felé biccentett, és odajött hozzám.

– Szia! – suttogta, miközben átkulcsolta a derekamat, és a mellkasomba fúrta az arcát.

– Minden rendben lesz – suttogtam én is, aztán végigsimítottam a haján.

– Még soha nem voltam ilyen ideges.

– Tudom. Én sem.

Felnézett rám, és ragyogtak a szemei.

– Köszönöm, amit odabent tettél.

– Mire gondolsz? – kérdeztem, tettetve az ostobát.

– Nem tudom, mennyibe került, hogy a fiunk *máris* szeressen, de őszintén szólva bármennyit hajlandó lennék fizetni, hogy ezt újra halljam tőle.

A füle mögé túrtem egy hajtincset.

– Nem fizettem neki semmit. Az igazat mondta.

– Azért sem kellett lekenyerezned, hogy leszidja Bradyt, amiért nem kedves velem?

– Ahhoz sincs közöm.

– Imádom ezt a kölyköt – sóhajtott.

– Vagyunk így egypáran – mondtam, és végigmértem a termet.

– Örülök, hogy a bíró elengedett.

– Én is. Jut eszembe...

Lehajoltam, és lassan megcsókoltam. Kicsit homorított, és átkulcsolta a nyakamat.

– Elképesztő voltál a bíróságon. Komolyan, Charlotte. Ha mégsem jönne be az orvosi pálya, nyugodtan jelentkezhetsz a jogi egyetemre.

– Végre kifizettem az orvosi egyetem tandíját. Nem akarok hitelt felvenni, hogy egy másik egyetem padját koptassam.

– Azért a lehetőség adott – nevettem.

Nagyot sóhajtott, aztán a váróterem ajtajára nézett.

– Letelt már a négy óra?

– Remélem. Szörnyű ez a bizonytalanság.

Végigsimított az államon és az ajkamon.

– Laughlin is bemosakodott, hogy ott lehessen megfigyelőként.

Lesz egy nővér, aki gyakran bejön, és tájékoztat minket.

– Nem elég gyakran – mormoltam.

Ahogy észrevettem Charlotte arcán a csalódottságot, rájöttem, hogy erősebbnek és pozitívabbnak kell lennem.

– Akarsz játszani? – kérdeztem.

– Nem igazán.

– Kár.

Megfogtam a kezét, és odavittem két távolabb eső székhez.

– Tegyük úgy, mintha...

Aggódva nézett rám.

– Azt hittem, vége a megjátszásnak.

Homlokon csókoltam.

– Ez jó lesz.

Leültünk, oldalra fordítottam a széket, és az egyik lábát a

combomra tettem.

– Régen sokat játszottunk ilyet a gyerekekkel. Na mindegy. Én kezdek. Hat perc.

– Hat perc, és mit csinálunk? – kérdezte összevont szemöldökkel.

– Nem. Az a kérdés, hol leszünk hat perc múlva.

– Szerintem még mindig itt.

Gondterhelten sóhajtottam.

– Jó. Én kezdek. Mostantól hat perc múlva még mindig itt fogunk ülni, de addigra bejön a nővér, és azt mondja, hogy minden rendben. Brady térdre rogy, hálát ad az égnek, és soha többet nem fog seggfejként viselkedni.

– Pfff. Álmodj, királyfi – grimaszolt.

– Most te jössz. Mostantól hat óra múlva...

Pislogott.

– Öhm... Mostantól hat óra múlva... – nem folytatta, viszont könnyek szöktek a szemébe.

– Jól van. Bármit kívánhatsz – suttogtam, és megsimogattam a hátát.

Bólintott, és nyelt egy nagyot.

– Na jó. Mostantól számítva hat óra múlva Travis ágyánál ülünk, és várjuk, hogy felébredjen. Közben hallgatjuk a monitoron, ahogy az új szíve tökéletesen dobog.

– Ez pontosan így lesz – kacsintottam. – Most én jövök. Mostantól számított hat nap múlva... Mindannyian feketében leszünk. Felveszem a símaszkot, egy fekete felsőt, nadrágot, és koromfekete bakancsot.

– Megyünk bankot rabolni? Már megint megszeged a törvényt?

Vissza akarsz menni a dutyiba?

– Nem. Csak becsempésszük Hannah-t, hogy találkozzon a testvérével – válaszoltam nevetve.

– Arra elég egy hatalmas zsák.

– Látod? A lényeg megvan.

– Ha belegondolsz, talán egyszerűbb, ha besétálunk vele az ajtón. Mostantól számított hat nap múlva Travis kikerül az intenzívről, és visszakerül a transzplant részlegre. Tudok néhány embert, akik segítenek behozni Hannah-t, feltéve, ha nem beteg, és Travis megfelelően gyógyul.

– Na jó. Tudom, hogy nagyzolsz.

Rázkódott a válla a nevetéstől, miközben rám nézett.

– Nagyon szeretlek.

– Tudom – kacsintottam. – Most te jössz. Mostantól számított hat hét múlva.

– Hm... hat hét. Már hazamegyünk a kórházból.

– Melyikünkhöz?

– Nos... Hozzám. Az új otthonomba.

– Rossz válasz – mondtam eltorzított hangon, ahogy a kvízzjátékok végén szokták.

– Akkor... Hozzád?

– Még mindig rossz – válaszoltam ugyanolyan hangon, mint az előbb.

– Akkor kihez?

– A *mi* házunkba – jelentettem ki, és olyan közel hajoltam hozzá, hogy összeért az ajkunk.

– Tessék? Nem.

Elfordult, de megfogtam a tarkóját, nehogy messzire menjen.

– Nagyobb térre van szükségetek – suttogtam. – Nekem történetesen van ilyen.

Megfogta a csuklóm, és erősen belemarkolt.

– Nem költözhetünk csak úgy össze.

– Miért nem? Az minden problémát megoldana.

– És még többet kreálna. Mi van, ha mégsem működik? A gyerekek teljesen kiborulnának.

– Majd meglátjuk.

– Ez nem olyan egyszerű – nézett rám aggódva.

– Pedig az. Elkötelezettség. Egymás iránt. A gyerekek iránt. Hogy egy család legyünk. Nézd. Tudom, hogy *néha* lesznek nehézségek, de ahogy bármelyik pár, mi is túljutunk a hullámvölgyön. Figyelj, Charlotte! Azok után, ami történt, szerintem bármilyen akadályt legyőzünk.

– Nem tudom.

– De igen. Gondold végig. Travis végre abban a házban élhetne, amit otthonnak hív. Te magad mondtad, hogy nem tesz jól neki a stressz. Szerinted mit okozna egy újabb költözés azok után, amin keresztülment? Így viszont mindketten mellette lehetünk. Amikor éjszakánként ügyelsz, ott leszek én. Amikor én dolgozom éjszaka az étteremben, akkor pedig ott vagy neki te. És amikor mindketten otthon vagyunk éjjel, akkor olyanok leszünk, mint egy igazi család.

– Mindig a gyerekekről beszélsz. De mi lesz kettőnkkel, Porter?
– kérdezte, és átnézett a vállam fölött.

– Velünk? Édesem. Szerintem a kettőnk dolga a legegyszerűbb az egészben. Szeretlek. Te is engem. Minden éjjel melletted akarok elaludni. Szeretkezni akarok veled a sötétben. És veled

akarok lenni a fényben. Nem kéne kipattannom az ágyadból, hogy hazasiessék. Nem kéne állandóan versenyt futnunk az idővel, ha mindkettőnket elhavaz a munka. Végre valóban együtt lehetnénk.

- Túl korai – mondta fejcsóválva.
- Hat hét pont elég lesz.
- Őrült vagy – nevetett.
- Boldogan vállalom, ha hajlandó vagy velem összeköltözni.
- Nem... – kezdte, és félszegen rám nézett.

Mindenki felugrott a váróban, amikor kinyílt az ajtó.

Travis sebésze állt ott, halálsápadtan.

Greg Laughlin mögötte, és aggódva nézett Charlotte-ra.

Nem nekik kellett volna jönniük.

Nekik bent kellett volna lenniük a fiammal.

Új szívet kellett volna beültetniük.

Hogy esélyt kapjon egy új életre.

Nem kellett volna ott állniuk, sajnálkozó tekintettel.

– Charlotte! – szólt Greg, és nyelt egy nagyot.

– Ne! – suttogta Charlotte.

Greg végignézett a várón, aztán egy pillanatra megállt a tekintete Ritán és Tanneren. Mégis akkor vált igazán szomorúvá a szeme, amikor Charlotte-ra nézett.

– Talán a folyosón kéne beszélünk – suttogta.

Charlotte remegő lábbal felállt.

– Neked most nem kéne itt lenned.

– Sajnálom – suttogta.

– Neked most nem kéne itt lenned! – ismételte Charlotte, és sírni kezdett.

A hideg futkosott a hátamon, és elfogott a hányinger.

– Nem! – ordított Charlotte.

Ez az egyetlen szó mindent elárult. Úgy tört fel belőle, ahogy az igazi fájdalom.

Futótűzként terjedt a váróban, és engem is letaglózott.

Nem kaptam levegőt. Képtelen voltam gondolkodni.

Mozdulni sem tudtam. Szinte szó szerint megbénultam.

Úgy éreztem minden porcikámban a fájdalmat, mintha testestül-lelkestül szanaszét szaggatnának.

Greg gyorsan átölelte Charlotte-ot. Alaposan magához szorította, és súgott valamit a fülébe.

A váróban sírás és folyamatos kérdések zaja.

Mégsem hallottam igazán semmit, annyira lüktetett az ereimben a vér.

Csak ültem, és nem mozdultam. Végül azon kezdtem agyalni, hogy lehet a sötétség még ennél is sötétebb.

HUSZADIK FEJEZET

Charlotte

Koromsötét volt a szoba.

A legsötétebb éjszaka köszöntött ránk.

Nem mozdultunk. Porter ölében ültem, lábamat a szék karfájára tettem, ő pedig átkulcsolta a hátamat.

Egyszerre dobogott a szívünk.

Egyszerre lélegeztünk.

Órákkal ezelőtt felszáradt a könnyünk.

A bizonytalanság viszont egyre csak nőtt.

– Most mi lesz? – kérdezte.

– Csak egymásra számíthatunk – bökkem ki. Nem láttam, mégis éreztem, hogy hátrahajtja a fejét, és a mennyezetre bámul.

– Hogyan?

Felgyorsult a légzésem. Porter mindig olyan erős volt. Most nekem kellett őt támogatnom. Ennyivel tartoztam neki.

– Meséltem neked, melyik volt az első napfelkeltém, miután a fiunk eltűnt?

Lassan, szomorúan megcsóválta a fejét.

Közelebb húzódtam, bár tudtam, hogy ezzel sem enyhítem a mérhetetlen fájdalmat.

– Amikor Lucas eltűnt, hallottam, hogy Brady azt mondja

anyámnak, hogy az elrabolt gyerekek mindössze két százaléka kerül haza huszonnégy órán belül. Nem igazán gondoltam bele, mert biztosra vettem, hogy a fiam hazatér. De ahogy telt az idő... Már egyáltalán nem voltam benne biztos. Mániákusan figyeltem az órát. Miután hazamentem a rendőrkapitányságról, anya segített átöltözni. Annyira elgyötört voltam fizikailag és lelkileg is, hogy a legegyszerűbb feladatokat is képtelen voltam elvégezni. Az óra minden apró ketyegése örületbe kergetett. – Elcsuklott a hangom, ahogy felidéztem azt a napot. – Kifutottunk az időből. Már csak néhány órám volt, hogy én is a kilencvennyolc százalékba tartozzak, akik nem látják viszont élve a gyerekeiket.

– Charlotte – suttogta Porter. – Ne menj vissza!

– Muszáj – mondtam halkán, és az ajkához érintettem az enyémet.

Porter sóhajtott, és várta, hogy folytassam.

– Felkelt a nap. Tudtam, hogy minden esélyem odalett, és tovább kell lépnem. A fiam nélkül. Olyan felfoghatatlan volt az egész. Éjszakánként nem tudtam aludni. Ahogy ismét meghallottam az óra ketyegését, attól tartottam, hogy már az életben többet nem leszek képes álomra hajtani a fejem. Nélküle. Felvettem a cipőmet, és kimásztam az ablakon, mintha megint tizenhat éves lennék. Még mindig érzem a hideg levegőt, bár kétségtelenül melegebb volt, mint a szívemben érzett jéghideg. Nem tudtam, hová megyek, de képtelen voltam egy helyben maradni. Tudtam, hogy a fiam nélkülem van odakint. Egyenesen a parkba mentem. Ugyanazon az úton, ugyanolyan léptekkel haladtam, mint reggel, amikor még a babakocsiban toltam. Csakhogy közben fenekestül felfordult minden. Szinte hallottam

a gyereksírás hangját, amit reggel még csillapítani akartam. Abban a pillanatban viszont bármit megadtam volna, hogy újra halljam.

Megfeszült minden izmom, mert ismét átéltem a keserűséget és a reménytelen várakozást.

– Itt vagyok, Charlotte. Segítek – mondta Porter, és megsimogatta az arcomat.

Sóhajtottam, és fájt minden porcikám, amikor folytattam.

– Ahogy közelebb jutottam a helyhez, ahol utoljára láttam, próbáltam mindent felidézni. Fura... Amikor elhagytam a házat, fáradt voltam és türelmetlen, mégis életem legboldogabb időszaka volt. – Elcsuklott a hangom, de Porter türelmesen hallgatott, és várta a folytatást. – Beszéltem hozzá. – Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy visszarepítsen az idő. – Olyasmit mondtam, hogy „pszt”, „jól van kicsim, itt van anya”, és hasonlók.

Úgy suttogtam a fáknak, mintha a fiam is hallaná. De ahogy telt-múlt az idő, éreztem, hogy egyre kevesebb a remény. Aznap éjjel órákat ültem a padon. Úgy tettem, mintha a nap ragyogna az égen, a gyerekek pedig most is ott rohangálnának körülöttünk, miközben Lucas a babakocsiban sír.

Szünetet tartottam, amikor remegni kezdett az állam, és könnyek gyűltek a szemembe.

– Úgy tettem, mintha Lucas soha nem került volna ki a látószögemből.

– Kicsim – nyugtatgatott Porter, miközben folyamatosan simogatta a hátamat.

– Egész éjjel ott voltam. A távolba meredtem. Hiába próbáltam, nem tudtam megállítani a napfelkeltét. Az volt egész életem

legsötétebb hajnala. Tíz évig sötétben éltem és lélegeztem, míg nem találtam rád.

– Jó ég, Charlotte.

Porter az arcom két oldalára tette a tenyerét, és megcsókolt. Szeretetteljesen, mint akiből még nem vezett ki a remény.

– Pirkadat előtt van a legsötétebb, Porter. Úgyhogy kicsit várni kell, míg tényleg feljön a nap.

– Apa! – szólt halkán Travis, mire mindketten kipattantunk a székből.

– Igen. Itt vagyok. És Charlotte is – mondta Porter, miközben végigsimított a fiunk sötét haján.

Megfordítottam az éjjeli fényt, hogy lássuk.

Órák óta aludt. Miután végre kikerült a műtőből, kicsit felébredt, de teljesen kába volt az altatástól. Nem volt alkalmunk beszélni vele, mielőtt ismét álomba merült.

– Vége? Megkaptam az új szívet?

Porter mindkettőnk kezét megfogta.

– Nem. Valami gond volt a donor szívvvel. Nem kezdték el a műtétet.

– Ó! Az szívás.

Nevettem, és a szemem sarkából lehullt egy könnycsepp.

Amikor megláttam a sebészt az ajtóban, nem éppen a szívás kifejezést használtam volna.

Túl korai volt.

Akkor és ott rögtön tudtam, hogy aznap nem lesz transzplantáció.

Aztán aggódni kezdtem, hogy talán a többi napon sem. Olyan reményeket fűztem a műtéthez, hogy még nagyobb volt a

csalódottság, mint eddig bármikor.

Ismét visszatértünk a napi szintű, kétségbeesett várakozáshoz.

Fél órát zokogtam Porter karjaiban, amikor rájöttem, hogy még nincs vége.

Egyetlen lehetőség van.

De mindent együtt csinálunk végig.

Amíg támogatjuk egymást, nem veszíthetjük el a csatát.

– Igen. Ez elég nagy szívás – mondtam halkan.

Porter megszorította a kezem.

– Mi lenne, ha felhívnánk nagyit és Hannah-t? Megígértük, hogy amint felébredsz, jelentkezünk.

– Jó – motyogta, és megmozdult az ágyon. – Mivel nem műtöttek, ehettek valamit? Éhes vagyok.

– Igen. Gyanítom, hogy nővér máris hozza a piros zselét.

– Inkább zöldet. Azt Hannah szereti.

Mosolyogva kimentem a szobából, és könnyebbnek éreztem magam, mint a hosszú évek során bármikor.

És nem azért, mert olyan jól alakult minden.

Travisnek továbbra is új szívre van szüksége.

Brady még mindig seggfej.

Porter továbbra is erősködni fog, hogy költözzünk össze.

Csakhogy nekem minden nap újabb napfelkeltét jelentett.

Tíz év óta most először nagyon vártam, hogy ismét felkeljen a nap.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Porter

Egy héttel később...

– Jó napot! – mondtam, és arrébb léptem.

Brady megkövült. Egyik kezében a telefon, a másikat hetykén a nadrágzsebébe dugta.

– Jó napot! – köszönt ő is, aztán gyanakodva végigmérte a terepet.

Legalább fél órája a kórház előtt álltam, és vártam a pillanatra. Brady szokás szerint húsz perccel korábban érkezett, hogy láthassa a fiát. Az utóbbi három napban próbáltam valahogy kettesben maradni vele, de mindig elkerültük egymást. Úgy éreztem, most vagy soha.

– Beszélhetnénk pár percet?

Brady pattanásig feszült, aztán alaposan végigmért.

– Nem hiszem, hogy lenne miről beszélgetnünk. Majd a bíróságon elmondja, amit akar.

Megálltam előtte, és oldalra hajtottam a fejem.

– Látja, erről van szó. A bíróság... Márpedig minden, amit mondani akarok, az *önnek* szól.

– Na jó. Akkor mondom másképp. Bármit akar mondani,

engem nem érdekel. Csak a fiamat akarom látni. Úgyhogy ha megtenné...

Még jobban elálltam az útját, és keresztbe fontam a karom a mellkasom előtt.

– Visszavonom a részleges felügyelet iránti kérelmet.

Bradynek felszaladt a szemöldöke, és megfeszült az állkapcsa.

– Tessék? Mondja még egyszer!

Na igen. Pontosan így reagált a családom is, amikor aznap reggel megmondtam nekik, mit tervezek. Biztosra vették, hogy elment a maradék eszem is. Én viszont a lelkem mélyén tudtam, hogy jól cselekszem.

– Travis négyéves volt, amikor először találkoztam vele – mondtam. – Épp az egészségmániás korszakomat éltem, és úgy döntöttem, kizárólag bio- és háztáji élelmiszert fogyasztok.

Brady türelmetlenül figyelt.

– Soha nem felejttem el. Épp paradicsomot válogattam, amikor észrevettem, hogy Travis engem figyel azzal a szép, barna szemével, mégis rezenéstelen arccal. – Mosolyogtam, és a földre néztem. – Most, hogy már ismerem Charlotte-ot, értem, miért.

– A lényegre térne? – sürgetett Brady.

Még egy lépést tettem felé.

– A lényeg, hogy nekem is ki kellett alakítanom vele a kapcsolatot. Travis és én nem a szokványos apa-gyerek kapcsolatból indultunk. Meg kellett érte dolgoznom. Napi szinten. Sok időbe telt. Igen. Fiatalabb volt, de akkor is kőkeményen meg kellett küzdenem a bizalmáért. A nulláról kezdtem, Brady. Ahogy ön is. Tudom, hogy lehetséges. De maga teljesen bolond, ha azt hiszi, hogy Travis semmit nem érzékel az ön és köztem lévő

feszültségből.

Brady tekintetéből egyszerre sugárzott a frusztráció és az érdeklődés.

– Nem lenne köztünk feszültség, ha ön nem lenne állandóan a kórteremben. Még akkor is ott van, ha épp fizikai értelemben nincs.

– Igen. Charlotte mondta, hogy Travis sokszor emleget. Majd beszélek vele. De Brady: éreznie kell, hogy a fiú részéről ez a védekezés. Pontosan tudja, hogy mi ketten nem jövünk ki egymással, és úgy érzi, választania kell közülünk.

– Pont ez bosszant leginkább. Egy morzsányi szeretetért is harcolnom kell önnel. – A mögöttem lévő bejárati ajtóra mutatott, és így szólt: – Márpedig ő az én fiam!

– Akkor ne versengjen! – mondtam, és leengedtem a karom.

– Jó. Mert ez ilyen egyszerű – csattant fel.

– Az. Ilyen egyszerű.

– Hülyeség.

– Charlotte összeköltözik velem – jelentettem ki.

– Micsoda?! – kérdezte kikerekedett szemmel.

– Ma elmondja önnek. És esküszöm, Brady, ha egy árva rossz szót is szól emiatt, nem fog nekem gondot okozni a börtön.

Összevonta a szemöldökét.

– Szóval maguk ketten összerakják, amijük van, és úgy tesznek, mintha egy szép, boldog család lennének?

– Nem. Nem *teszünk* úgy. Mert mi tényleg egy szép és boldog család *leszünk*. Már csak az a kérdés, hogy ebben hajlandó-e ön is együttműködni.

– Van külön szoba Stephnek és nekem? – kérdezte cinikusan.

– Ne legyen idióta. Most épp kedves próbálok lenni.

– Akkor tartsa meg a kedvességét. Ön és Charlotte azt csinálnak, amit akarnak, mert ha ennek a szarakodásnak vége, a fiam velem jön, és kész.

– Miért nem hagyja, hogy Charlotte végre boldog legyen? – kérdeztem, és megragadtam a karját.

– Ennek semmi köze Charlotte-hoz – vágott vissza, és kitepte a karját a kezem közül.

– Pedig mindennek Charlotte-hoz van köze. Tíz évig őt hibáztatta, amiért Catherine elrabolta Lucast. Alaposan megfizetett mindenért. Esküszöm Brady, ha tovább nyomatja ezt a felügyeletdolgát, ön lesz az, aki súlyos árat fizet a végén.

Felszegte az állát, és igyekezett mélyen a szemembe nézni.

– Ne merjen fenyegetőzni!

– Nem fenyegetőzöm. Csak elmondom a tényeket. Egy: a bíróság biztos nem ad önnek teljes felügyeleti jogot. Charlotte a gyerek anyja. És ezt maga is tudja. Kettő: ha tovább nyomul, csak jobban elmérgesedik a helyzet Travis és ön között.

– Ha összeköltözik Charlotte-tal, akkor nekem annyi! – ordította. – A kurva életbe! Gondolja, hogy a gyereknek bármikor is kedve szottyán ellátogatni hozzám, ha megvan a jó kis élete?

– Utoljára mondom, Brady. Én *nem* vagyok konkurencia. Önnek van felesége. Van egy másik fia. Teremtsen olyan otthont, ahol a gyerek jól érzi magát. A mozaikcsaládok mind ezt csinálják.

– Csakhogy jelen felállás szerint én csak mostohaapa lennék. Úgy néz rám és Stephanie-ra, mint két idegenre.

– Mert *számára* azok is. *Egyelőre*. De az ön kezében van a kulcs, hogy ez megváltozzon. Én hajlandó vagyok megtenni az első

lépést, hogy mindenki számára működjön a dolog. Ha Charlotte és én együtt vagyunk, nincs értelme háromfelé osztani a felügyeleti jogot. A bíróság előtt visszavonulok. De csak a bíróság előtt. Találnunk kell valami megoldást, mert halálomig a fia életének része maradok. Feleségül veszem Charlotte-ot, Brady. Talán nem ma, és talán nem fél éven belül, de biztos, hogy összeházasodunk. Adok önnek lehetőséget, hogy részt vállaljon a család életében.

Összeszorított ajakkal nézett rám, aztán csípőre tette ökölbe szorított kezét.

– Mit akar, mit tegyek?

– Vonja vissza a teljes felügyeleti jogra vonatkozó kérelmét. Mutassuk meg Travisnek, hogy ugyanabban az átkozott hajóban evezünk. Ön, Stephanie, én, Charlotte, és Travis leülünk, és kitaláljuk, hogyan tovább. – A bejárat felé mutattam. – Még hosszú út áll előttünk. De szerintem sokat segítene neki érzelmileg, ha tudná, mi vár rá, ha kikerül a kórházból.

– Ugyanabban a hajóban? – csattant fel.

– Igen. Brady. Ugyanabban. Travis hajójában. Nem kell, hogy megkedveljen. De hadd lássa a fiunk, hogy nem vagyunk ellenségek. Bízik bennem. Ne akarja, hogy szegénynek választania kelljen. Csak ezután lehet esélye, hogy bármiféle kapcsolatot ki tudjon vele alakítani. Felejtse már el, hogy ez önről és rólam szól. Vagy önről és Charlotte-ról. Mindannyian Travisért vagyunk itt.

Nagyot nyelt, aztán a hajába túrt.

– Nem tudom, mit tegyek. Akármit csinállok, mindig ön lesz az apja.

– Ahogy ön is. Sokkal több bennünk a közös, mint gondolja, Brady. Mindkettőnk számára jut hely a szívében. Még azt is megengedem, hogy ön legyen a jó fej apa, aki mindenféle mókás helyre viszi a fiút, és megengedi, hogy éjszaka is fent legyen, csokoládét egyen, és szénsavas üdítőt igyon. – Felemeltem a mutatóujjam, és visszamentem a sarokba, ahol az elején várahoztam. – Jöjjön!

– Mi az? – kérdezte, és a csomagra nézett, de nem vette el.

– Ez, barátom egy Minecraft gyémántos éjszakai fény. Különleges darab. Fél éve negyvenkilenc dollár kilencvenkilenc centbe került online. Ma viszont kétszázötven dollár az eBay-en.

– Jó ég! – motyogta.

– Én is ezt mondom. Travis azóta kéri, hogy ez a darab forgalomba került. Mire beadtam a derekam, és úgy döntöttem, hogy megveszem, már sehol nem lehetett kapni. Vegye el – nyújtottam felé a zacskót.

– Nem akarom megvásárolni a szeretetét – mondta fejcsóválva.

– Nem fogja. Az enyémet viszont igen.

– Tessék? – kapta fel a fejét.

– Travis nem buta. Ha felmegyünk, és úgy teszünk, mintha ön és köztem minden a legnagyobb rendben lenne, azt biztosan nem fogja benyelni. Ha most felviszi ezt a játékot, gyanítani fogja, hogy ajándék, és nagyon szeretné majd megkapni, de mivel tudja, hogy öntől van, hezitálni fog. Ellentétben velem. Majd elmondom, milyen sokba került, és milyen lehetetlen beszerezni egy ilyet, ráadásul csodálatosan világít. Ön elmondja, hogy az eBay-en vásárolta, és még alkudozott is Dan TDM-mel. – Lassan megismételtem magamban a nevet, aztán folytattam. – Dan TDM

valami YouTube-ról ismert fazon. Írja le a nevét, hogy el ne felejtse. Ettől még menőbbnek fog tűnni a fiú szemében.

Brady pislogott, aztán zsebre vágta a kezét, és elővett egy tollat.

– Majd megköszönöm, és kezet fogunk. Aztán Travis és én leülünk az ágyra, és játszunk vele.

– Nem inkább nekem és Travisnek kéne vele játszani? – kérdezte fejcsóválva.

– Nem. Mert míg én ott ülök vele, a fiú *önt* fogja figyelni. Bármi kicsúszik a száján a következő órában, az teszt. Folyamatosan feszegetni fogja a határait. Kőkeményen. Többször fog engem apának szólítani, mint eddig bármikor. Majd elmeséli, milyen csodás volt a velem töltött időszak. Ha Charlotte kilép, talán még Catherine-t is emlegetni fogja. Travis végig azt fogja figyelni, hogy ön mutat-e bármiféle haragot vagy csalódottságot. – Közelebb hajoltam, és halkabban hozzátettem: – Ne mutasson semmit, és garantálom, hogy meglesz a főnyeremény.

Farkasszemet néztünk. Szinte láttam, ahogy forognak az agytekervényei. Minden elismerésem, mert úgy tűnt, hogy tényleg nagyon szeretne jó kapcsolatot kialakítani a sráccal. Csak ehhez félre kell tennie az összes hülyeségét.

Sóhajtott, aztán elvette a csomagot.

– Nem tudom, képes leszek-e lemondani a teljes felügyeleti jogról.

– Csak gondolja át. Most játsszon a javaslatom szerint, és bebizonyítom, mennyivel jobb, ha Travis mindenkit úgy szerethet, ahogy akar.

Átnézett a vállam fölött, és megvakarta a tarkóját.

– Nem én vagyok itt a rosszfiú. A legjobbat akarom neki.

– Ahogy mindenki. És biztosíthatom, hogy ha összedolgozunk, akkor ez így is lesz.

Brady még néhány másodpercig meredt rám, aztán bólintott.

– Adok egy esélyt ennek a játékdolognak. Ezen a ponton bármire hajlandó vagyok.

Mosolyogtam.

Ő tovább bámult.

Végül együtt mentünk fel a negyedik emeletre.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Charlotte

– Mit csináltál? – kérdeztem Portert, miközben végigcsúsztottam a kezemen a melltartóm pántját.

– Semmit – válaszolta, és megállás nélkül csókolgatta a nyakamat.

A melltartóm még földet sem ért, amikor morzsolgatni, aztán nyomkodni kezdte a mellbimbómat.

A vállába kapaszkodtam, hogy megtartsam az egyensúlyomat, hátrahajtottam a fejem, és széttettem a lábam.

Rögtön lecsúsztatta a kezét, és kigombolta a nadrágomat. Aztán félretolta a bugyimat, és feldugta az ujját.

– Igen! – sziszegtem, és ficáncolni kezdtem az asztalon.

Épphogy lejárt a munkaidőm, és azért maradtunk bent, hogy kitararítsuk a rendelőt. De ahogy becsukódott az ajtó, és végre lett egy kis magánéletünk, hirtelen megváltozott a terv.

Némi tanácskozás után Greg és én úgy döntöttünk, hogy felveszünk egy másik orvost is. Travis még mindig kórházban volt, ezért több időre volt szükségem, hogy mellette legyek, de igazság szerint nem terveztem munkába állni. Legalábbis úgy nem, ahogy az elmúlt években dolgoztam.

Családom volt, és a családtagok tőlem függtek. Ők nem a

betegeim. A gyógyítást nem akartam feladni, mert szerettem, és ez tartotta bennem a lelket, amikor Lucas eltűnt. De ideje volt változtatni.

Az én munkám nem egy tipikus tól-ig munka. Az emberek nem nézik az órát, amikor megbetegszenek. Nem kis teljesítmény egyensúlyt tartani a hivatásom és a családi életem között. Elhatároztam, hogy csökkentem a pácienseim számát, és mivel az ügyeleti időt is redukáltam, szükség volt egy másik orvosra is.

Dr. Franklin csodásan beleillik a csapatba. Szüksége volt egy irodára, míg nem találunk új épületet a bővülő praxisunknak. Mivel én többet leszek távol, felajánlottam neki az enyémet.

Amilyen állapotba került az íróasztal a Porterrel való szexelés után, gyanítottam, hogy le kéne fertőtleníteni, mielőtt beköltözik az új kolléganő. Mégsem tudtam rávenni magam, hogy a takarítással foglalkozzak.

Miután napokig nem nyúltunk egymáshoz Porterrel, megragadtuk az első adandó alkalmat, és nem kerestünk ágyat.

– Máris készen állsz – suttogta, és alaposan feldugta két ujját.

– Akkor gyereünk – ziháltam, és megmarkoltam a cipzárját, aztán a kőkemény férfiasságát. – Brady egy nappal a bírósági tárgyalás előtt változtatta meg a teljes felügyelet iránti kérelmét osztott felügyeletre?

– Jó ég! Most komolyan Bradyről fogunk beszélgetni? – mormolta, és megállt egy pillanatra.

Megcsókoltam a nyakát, aztán a füle felé közelítettem.

– Valld be, hogy a te kezed van a dologban.

– Az én kezem van a dologban – ismételte rögtön. Aztán kihúzta az ujjait, és letolta a nadrágomat.

– Tudtam. Róla is beszéltél Travisszel? Mert sokkal nyitottabbá vált Brady felé.

Porter felmordult.

– Asszony! Öt napja nem voltam benned. Az isten szerelmére! Ne beszélj már Bradyról és a gyerekekről!

Nevettem, aztán nyögésre váltottam, amikor elővette a hímtagját, és a hüvelybemenetem felé tolt.

Hátradőltem az asztalon, homorítottam, és köröztem a csípőmmel, ő pedig alaposan belém jött. Ahogy átadtuk magunkat a testi örömöknek, a torkunkon akadt minden szó.

Az elmúlt hetekben kaptunk hideget és meleget egyaránt. Travisnek már elege volt a kórházból, de még gyenge volt ahhoz, hogy hazavigyük. Egyre frusztráltabbá vált, és sokszor rajtunk vezette a le a feszültségét. Próbáltunk mindent megtenni, hogy jól érezze magát, de a kórház így is, úgy is pocsék hely.

Hannah is nehezen élte meg, hogy szanaszét volt a család. Jobban hiányolta Portert és Travist, mint ahogy ki tudta volna fejezni, ezért ő is kezdett kifordulni magából. Sajnáltam Portert. Mindkét gyereknek szüksége volt rá, ő viszont nem tudta magát megosztani. Hiába próbált, nyilván nem tudott egyszerre két helyen lenni. Segítettem, ahogy lehetett, de nem tudtam pótolni az apjukat.

És nem csak a gyerekeknek volt nehéz. Porter és én folyamatosan aggódtunk, és voltak nehéz pillanataink. Viszont mindig ott voltunk egymásnak.

Amikor összetörtem, Porter támogatott.

Amikor Porter kezdte feladni, mindig ott voltam mellette.

Kérdés nélkül.

Ítékezés nélkül.

Megjátszás nélkül.

Magyarázkodás nélkül.

Az életünk korántsem volt tökéletes, de a tény, hogy képesek vagyunk együtt változni a világgal, tökéletessé tette.

Porter a nevemet ordította, néhány perc múlva pedig én is a csúcsra jutottam.

– Jóságos ég! – zihálta, és folyamatosan csókolgatta a nyakam és az arcom.

Mosolyogva végigsimítottam a hátán a körmömmel. Lúdbőrzött, és ficánkolni kezdett, amikor az oldalához értem.

– Tudod... Csak irodát ígértem a kolléganőnek. Azt nem mondtam, hogy asztal is lesz benne.

– Ez egy jel. Behajítjuk ezt a monstrumot a tóba, és idehozzuk az irodámban lévő kanapét. Már látom magam előtt a szentélyünket, ahol bármikor szexelhetünk.

– Nem rossz ötlet.

– Sejtettem, hogy tetszeni fog – mormolta, aztán kihúzta belőlem a férfiasságát.

Hosszú beszélgetések után úgy döntöttem, összeköltözöm Porterrel. Tényleg volt benne logika. Még mindig féltem, de nem akartam nemet mondani, mert láttam, milyen elszánt. Mivel a hónap végén ki kell költöznöm, úgy döntöttünk, hogy szép lassan átvisszük a holmimat Porter házába.

De néhány nappal később rájöttem, hogy számára egész mást jelent a *lassú*, mint számomra. Délután, amikor hazaértem a kórházból hogy lezuhanyozzak, bedobozoltam néhány dolgot, hogy megkezdjük a közös életünket. Odaadtam Porternek a

kulcsot, és megkértem, hogy vigye el a dobozokat. Másnap már egy rakás költöztetőt láttam a lakásban, ami majdnem teljesen üres volt.

Sokat harcoltunk. Na jó, én harcoltam. Porter csak nevetett. Sokat.

Hivatalosan egy hete laktunk együtt, és időnként sikerült együtt álomra hajtanunk a fejünket. Viszont sokszor én mentem a kórházba Travishez, hogy Porter Hannah-val maradhasson.

Fárasztó volt, mégsem éreztük annyira a nehézségeket, mert mindig ott voltunk egymásnak.

Az irodámat már majdnem kiürítették, mire visszamentem. Fura. Az életem legnagyobb részét itt töltöttem, mégsem fogom hiányolni.

Persze visszatérek majd, de ha végigmegyek a folyosón, más emberként teszem.

Az összetört, elveszett Charlotte Mills már a múlté. Nem is lehetnék boldogabb, hogy lezárult az a fejezet.

Ahogy kinyitottam az irodám ajtaját, láttam, hogy Porter áll az asztalnál, és a telefonját nézi.

– Hat perc. Te kezdesz – mondta, és fel sem nézett.

Mosolyogtam, mert tudtam, hogy először azért találta ki ezt a játékot, hogy kicsit elvonja a figyelmemet. Porter ilyen. Mindent megtesz, hogy akkor is mosolyogjak, amikor lehetetlennek tűnik.

Csípőmet riszálva odamentem hozzá.

– Mostantól számítva hat perc múlva a kocsiban ülünk, és a házunk felé tartunk. Út közben kiteszük az asztalt.

A hóna alá nyúltam, aztán végigsimítottam a derekán.

Végre felnézett, és olyan érzésem támadt, mintha

elektromossággal töltötte volna meg a levegőt. Állkapcsa feszült, arca komoly volt. De a szeme csillogott. Soha nem felejttem el ezt a tekintet.

– Porter – suttogtam.

– Mostantól számítva hat óra múlva Travis ágyánál ülünk. Közben hallgatjuk a monitoron, ahogy az új szíve tökéletesen dobog – elcsuklott a hangja, és rázkódni kezdett a válla, mégis nevetett.

Félelemmel kevert izgatottság lett rajtam úrrá. A hideg futkosott a hátamon.

– Tessék?

– Most készítik elő a műtétre. Be kell mennünk a kórházba – mosolygott.

Alaposan megijedtem, mégis sikerült mosolyt erőltetnem az arcomra.

– Komolyan? – kérdeztem kételkedve, mert már feladtam a reményt, hogy ez valaha megtörténik.

Porter arca jobban ellágyult, mint eddig bármikor az ismeretségünk során. Amikor végre lehajolt, megcsókolt, és így szólt:

– Komolyan, édesem.

Egyedül voltunk a sötétben.

Ott, ahol az egész kezdődött.

És őszintén reméltük, hogy be is fejeződik.

Az ölében ültem, és hallani lehetett a légzésünket a csendben.

Egy szót sem szóltunk.

Négy órája, hogy a nővér bejött, és szólt, hogy megkezdték a

műtétet.

Két órája szólt, hogy kivették a szívét.

Attól eltekintve, amikor észrevettem, hogy a fiam eltűnt, még soha nem voltam így megijedve. Most már nem fordulhatunk vissza. Muszáj, hogy a szervezete befogadja az új szívet.

Az életünk is pont ilyen volt: nem akartunk visszafordulni. Minden álmunk és reményünk a jövőről és a jövőnek szólt.

Elképzeltük, hogy Travis leérettségizik, és könnyes szemmel veszünk részt a szalagavatóján.

Elképzeltem, ahogy megöregszünk. Porter haja már ősz, de szikrázó mosolya nem fakul. Kéz a kézben sétálunk a parkban.

Hannah fiatal hölgyé cseperedik, rajong a sminkért, az ottalvós bulikért, és hajnali háromig a pasikról cseveg.

Én pedig átélek minden boldog pillanatot, amiről eddig nem hittem, hogy megadatik.

Porter az államhoz dörzsölte az orrát. Lehunytam a szemem, nehogy visszatérjek a jelen valóságába.

Nincsenek kérdések.

Nincs ítékezés.

Nincs megjátszás.

Nincs mentegetőzés.

Ahogy kinyílt az ajtó, mindketten felpattantunk.

A sötétségbe hirtelen fény kúszott.

Téved, aki azt mondja, hogy szavakkal nem lehet ölni.

Mi több: *hazudik*.

A betűk és a hangok ugyan nem tapinthatók, mégis gyorsabban megsemmisítenek, mint egy pisztolylövedék.

Ugyanakkor képesek begyógyítani a sebeket, és reményt adni.

A szavak nem mindig fegyverek.

Sokszor jelentenek gyógyírt.

Kilenc szó. Kilenc szó, ami bearanyozta az egész életünket.

– A műtét rendben lezajlott. A fiuk is jól van.

UTÓSZÓ

Charlotte

– Ez nem igazság! – méltatlankodott Travis körülbelül századszor, mióta elkezdődött a buli.

Két egyes gyertya állt egymás mellett a csokitortáján. A gyertyalángok fényében még ragyogóbbnak tűnt az arca, miközben az alkonyt lassan felváltotta a sötétség.

A Minecraft minden színe – kék, zöld, barna – bevilágította az új házunkat. Csak egy hónapja költöztünk ide, de már most otthonosabban érzem magam, mint eddig bárhol. És ennek nem sok köze van ahhoz, hogy a házban öt hálószoba és három fürdőszoba található. Annál fontosabb viszont az a három ember, akivel ezt megoszthatom.

Míg Porter meggyőzött, hogy költözzünk össze, folyamatosan fenntartásaim voltak. Csak pár héttel azután jöttem rá a nemtetszésem okára, hogy hivatalosan is lakcímet változtattam. Catherine ugyan nem lakott ebben a házban, de amikor a házunk teraszán álltam, és figyeltem, ahogy Hannah lepkét gyűjt az üvegbe, pont ráláttam az egyszintes épületre, melyet Porter annak idején az exnejével vásárolt.

Egyáltalán nem akartam, hogy ez a nő bármilyen módon jelen legyen az életünkben. Még emlék formájában sem.

Porter megértő volt, mint mindig. A szeme sem rebbent, amikor bevallottam neki a sötétben, hogy költözni szeretnék. Másnap délután az ölében ültem a konyhában, és együtt nézegettük az ingatlanügynök által küldött ajánlatokat.

Megvettük az első házat, ami a listán szerepelt. Minden megvolt benne, ami kell. Kicsit kijebb volt, mint terveztük – legalább fél órára mindkettőnk munkahelyétől –, de szerencsére távol Porter hídjától és Lucas parkjától. Így volt jó. A kilátás rögtön levett a lábamról. Olyan volt, mint egy festmény.

A napfelkelte minden reggel bevilágította a nappalit. Amikor leszállt az est, a csillagok olyan fényesen ragyogtak, hogy éjjeli fénynek is beillettek volna. Szinte táncoltak az égen, ezzel is bizonyítva, hogy még a sötétben is lehet látni a fényt.

Travis az apjára nézett.

– Már volt tizenegyedik születésnapom. Már tizenkettő vagyok!

– Értelek – Porter rám nézett. Kis híján elolvadtam a mosolyától. – Charlotte az, aki váltig állítja, hogy tizenegy vagy.

Kézfejét az enyémre tette, de ahelyett, hogy összefűzte volna az ujjainkat, a hüvelykujjával az eljegyzési gyűrűm hatalmas gyémántját piszkálta.

Porter úgy kérte meg a kezem, ahogy tőle vártam.

Kedvesen, elbűvölően, romantikusan, és viccesen.

Két héttel azután, hogy az új házba költöztünk, leugrottam a boltba, hogy vegyek valamit vacsorára. Amikor hazaértem, kinyitottam a bejárati ajtót, és legalább fél métert ugrottam hátra, miközben elejtettem az összes zacskót. Az ajtó túloldalán ugyanis egy élethű nagyságú, karton Portert találtam, aki egy...

Na, ezt figyeljék:

...rózsaszín Speedo fürdőnadrágot viselt. Csípőre tette a kezét, és csábos pillantást vetett rám. A mellkasán a következő felirat: *Ian kicsoda?*

Miután kicsit összeszedtem magam, kitört belőlem a röhögés, aztán leszedtem a figura válláról a koktélszalvétát. Egy kézzel rajzolt térkép volt rajta a házról, és az összes nyíl a konyhába vezetett. Gyanakodva szólítottam Portert és a gyerekeket, de mivel nem válaszoltak, követtem a térképet a kamra felé, ahol egy újabb karton fogadott. Porter ezúttal farmert és fekete pólót viselt, a felirat pedig: *Charlotte pasija. (Akár tetszik neki, akár nem.)* Kezében egy burgert tartott, és a beleszúrt feliraton ez állt: *terrierhússal készült.*

Elvigyorodtam, bár sejtettem, hogy Porter még mindig nem fogyott ki az ötletekből, ezért újabb viccek várnak rám. Levettem még egy koktélszalvétát a fickó válláról, és láttam, hogy a hálósoba felé kell vennem az irányt. Óvatosan kinyitottam az ajtót, és ekkor vettem észre az újabb kartonfigurát. Ez nem Porter volt. Vagy talán igen, de a sötétben. A mellkasán ez állt: *Porter a sötétségben.*

Könnybe lábadt a szemem, és a gyomrom is összeugrott, de levettem a koktélszalvétát a válláról. A térképen lévő nyíl a szekrény felé mutatott.

Pulzusom az egekbe szökött, miközben gyorsan kinyitottam a szekrényajtót, aztán kitört belőlem a röhögés. Ezúttal három kartonkivágást találtam. Az egyik képen én voltam Porterrel, de fogalmam sincs, hol készült. Átkarolja a vállamat, miközben szélesen vigyorog, én pedig nevetek. A szám tátva, a szemem lehunyva, és úgy hajlítom a karomat a képen, mintha meg

akarnám fogni Porter kezét, amelyikkel átkarol. Porter bal oldalán Hannah a kedvenc rózsaszín virágos ruhájában, valamint egy ocsmány, piros-fehér leggingsben. Sötét haja copfba kötve, és látszólag belőle is kitört a röhögés. Travis a jobb oldalamon kapott helyet. A rá jellemző öltözék volt rajta: neonszínű baseballsor, és egy sima póló. Felnéz, karját összefonja a mellkasa előtt, és vigyorog.

Porter képére néztem, és láttam, hogy a pólóján ez áll: *Porter a fényben.*

Szívemet melegség járta át. Röhejesen néztem ki azon a képen, de tudtam, hogy ez Charlotte a fényben.

Követtem a térképet, és elindultam a hátsó üvegajtó felé. Meg is találtam a karton Porter újabb változatát, csak hogy ezúttal még a lélegzetem is elállt. Fekete szmokingban volt, ami tökéletesen állt rajta. Nyitva volt a zakója, a jobb kezét pedig zsebre vágta. Mosolygott, ahogy mindig, de ezt a mosolyt kizárólag akkor láttam az arcán, amikor kettesben voltunk.

Éreztem, hogy az egész testemet átjárja a boldogság.

Porter bal keze a szívén, gyűrűsujján pedig egy vastag aranykarika.

A zakója mellrészén a felirat: *Porter a jövőben.*

A szám elé kaptam a kezem, és patakokban hullt a könnyem.

Porter nem titkolta, mennyire szeretné, ha egy család lennénk. Még egy hatalmas fa képkeretet is vett, amit a bejárat fölé akasztott, és belekarcoltatta: *A Reese család: Porter, Charlotte, Travis és Hannah.*

Tekintve, hogy tíz éven keresztül csak vegetáltam, ijesztőnek tűnt a változás. Azt viszont be kell valljam, hogy mindig melegség

járta át a szívem, ha arra gondoltam, hogy egy nap feleségül megyek Porterhez.

Milliószor említette, hogy összeházasodunk, mégsem kérte meg a kezem.

Addig.

Levettem a koktélszalvétát az elegáns Porter válláról, és láttam, hogy üres. Felszárítottam a könnyeimet, és megfordítottam a szalvétát. Vastag, fekete betűkkel ez állt rajta: *Fordulj meg!*

Szívem a torkomban dobogott, miközben eszeveszett gyorsasággal megfordultam.

Ekkor viszont megállíthatatlanul hullt a könnyem.

Sokat sírtam az évek során.

De ez most más volt.

Végre örömben sírtam, ahogy a meghatódott menyasszonyok szoktak.

Az igazi Portert pedig ott találtam fél térdre ereszkedve, pont ugyanolyan szmokingban, mint a kartonfiguráé. Kezében a kinyitott gyűrűs doboz, melynek gyémántja mesésen ragyogott a napfényben. Még soha nem láttam Portert olyan elragadóan mosolyogni, mint abban a pillanatban. A zakóján pedig: *Porter a jelenben* felirat.

Nem szólt semmit.

Ő még mindig fél térdre ereszkedve, én vele szemben állva. Csak néztük egymást. Amikor már túl hosszú volt a csend, úgy éreztem, muszáj megszólalnom.

– Mi lesz? Megkéred a kezem?

Még szélesebben vigyorgott.

– Talán korai volt azt kérnem, hogy csak egy kicsit oszd meg

velem a társaságot a sötétben.

– Úgy gondolod? – kérdeztem nevetve, de közben még jobban hullt a könnyem.

Felállt, közelebb jött, és kivette a gyűrűt a dobozból. Aztán megfogta a kezem, és így szólt:

– Charlotte Mills! Én az egész életemet veled akarom leélni. A sötétségben. A világosban. És a kettő között. Mindörökké. – Előrehajolt, és a fülembe súgta: – A feleségem leszel.

Ez nem kérdés volt. Meg sem várta a választ, gyorsan felhúzta a gyűrűt az ujjamra.

Persze mindegy, mert úgymint igent mondtam volna.

Két héttel később Tanner házának tópartján megtartottuk az esküvőt, szűk családi körben. Abban az évben sok mesés napot átéltem, de mind közül az volt az egyik legcsodásabb, amikor örök hűséget fogadtam Porternek.

A fiunkra mosolyogtam, és próbáltam kicsit visszafojtani az érzelmeimet.

– Sajnálom, Trav. Vegyük úgy, hogy feltaláltad az időgépet.

Bradyből kitört a röhögés. A felesége mögött állt, miközben kezét az asszony gömbölyödő pocakján pihentette. Egy héttel korábban derült ki, hogy kisfiuk lesz, bár ahogy elnéztem Stephanie Hannah-ra vetett pillantását, gyanítottam, hogy ő inkább kislányt szeretett volna. Ugyanakkor biztos voltam benne, hogy ettől függetlenül imádni fogja a második gyermekét is.

Ami Bradyt illeti... Kicsit más volt a helyzet.

Jogilag ötven-ötven százalékban osztoztunk Travis felügyeleti jogán. De a fiunk transzplantációja után nem jöhetett-mehetett egyikünk otthonából a másikba. Brady először pufogott, de

megegyeztünk, hogy Travis egészsége az első és legfontosabb. Azt hittem, kitér a hitéből, amikor Porter közölte az egész Boyd családdal, hogy az ajtónk *mindig* nyitva áll előttük. Hiába nem tetszett neki az ötlet, nem volt más lehetőség. Először furcsa volt, de már tudhatnám, hogy az újdonsült férjem minden furcsaságot bevonz.

Amikor Brady és a család először látogattak el hozzánk Travis hazatértekor, Porter egy hatalmas tál ételt rendelt a Porterhouse-ból. Kínos volt a látogatás a feszült csendek és erőltetett párbeszéd sorozatával, de Bradytól már az is nagy szó, hogy megpróbált normális ember módjára viselkedni. Annak ellenére, hogy sokat változott az elmúlt hónapokban, tudtam, hogy soha nem leszünk jó barátok. Az iPadezésre fordított időtől az étkezésig mindenben eltérően gondolkodtunk, ami Travis nevelését illeti. De azok után, amin keresztülmentünk, már azt sem bánom, ha életem végéig vitatkoznom kell vele az apró-cseprő hülyeségeken.

Travis és Brady kapcsolata sokat fejlődött a műtét óta. Mindig is Portert tekintette apjának, de aztán Bradyt is elfogadta. Ahogy meggyógyult annyira, hogy kimehetett a házból, Porter megígérte, hogy beszél a fiunkkal, és megkéri, hogy tényleg adjon esélyt Bradynek. Fogalmam sincs, mit mondhatott, de a rá következő szombaton Travis meghívta Bradyt horgászni. Nehéz lesz valódi köteléket kialakítani kettőjük között, de mindenképp megér néhány próbát.

Brady a fiunkra nézett, és mosolyogva így szólt:

– Mit számít egy év ide vagy oda? Más örülne, ha fiatalodna.

Travis segítséget remélve Tomra nézett.

– Nincs itt ügyvéd, aki...?

– Ne rángass bele az ügybe, te gyerek! – viccelődött Tom. – Charlotte a múltkor majdnem kirúgott, amikor melléd álltam.

– Mert mindenki tudja, hogy a mustár a legjobb feltét! – kiáltottam, erre mindenki öklendezni kezdett.

Tanner megjelent egy sörrel a kezében, száján némi vörös rúzsfolttal.

– Ne ragadtasd el magad, Charlotte! – mondta.

Épp jókor néztem rá, mert Rita pont ekkor jelent meg mögöttem, ajkán az előbb említett rúzzsal.

– Ne provokálj, Sloth!

Mindenki nevetett, és láttam, hogy még Travis is elmosolyodott egy kicsit.

A korábbi viták ellenére úgy tűnt, szépen összejött a család. Lynn és anyám gyorsan összebarátkoztak, és titkos szövetséget kötöttek, hogy elrontják az unokáikat. Igen, az *unokákat*. Anya rögtön az unokájává fogadta Hannah-t, amiért külön imádtam. Tom egy kicsit fontolva haladóbb volt e téren. Hónapokba telt, mire tényleg megbékélt Porterrel, de aztán többször előfordult, hogy söröztek a teraszon, és hangosan nevettek. Hát igen. Porter Reese sármjának senki nem tud ellenállni.

Ahogy természetesen én sem.

– Most komolyan még egy évig tizenegy éves leszek? – méltatlankodott Travis.

– Igen! – válaszoltuk egyszerre.

Igazság szerint nem érdekelt, hány éves. Az volt a fontos, hogy él.

Március hetedike volt, és a családommal ünnepeltem.

Ez már önmagában egy csoda.

– Fújd el a gyertyákat! – sürgette Porter.

Travis elhúzta a száját.

– Azért megkaphatom a tizenkét éveseknek szóló játékot az iPadre?

Porter a fejét csóválta, én pedig sóhajtottam.

– Persze! – kiáltotta Brady.

Travis szeme felcsillant, a gyertya fénye viszont épp kialudt.

De abban a pillanatban megállt az idő, és még a nap is fényesebben sütött az égen.

Mély levegőt vettem, és eszembe jutott, milyen borzalmas tíz év áll mögöttem. Most viszont minden egyes nappal közelebb kerülök a fényhez.

A fiam tizenegyedik születésnapján kéz a kézben a férjemmel a fiam önfeledt nevetését hallgatom, miközben egy tündéri kislány ül az ölemben. Ennél fényesebb már nem is lehetne az alkony.

A . L . J A C K S O N

CSÓKOLJ
MEG

Szívdöglesztők

REX

PROLÓGUS

Alabama – tizenegy évvel korábban

Eső hullott a dühös égboltból, a szél élesen üvöltött, az egyre sötétebb éjszakában vadul hajladoztak a fák. Fájdalomtól eltelve rohantam, tudtam, hogy a szívem pont olyan hangosan dübörög, mint a fejem fölött az eget megrázó mennydörgés.

Felkiáltottam, ahogy a lábam megcsúszott a sáros talajon, megtántorodtam, és keményen négykézlábra esve a földre zuhantam. Feljajdultam, bár nem is tudtam, honnan tört rám a fájdalom – az elméből, a szívemből, vagy talán megkínzott húsból?

Miért tették ezt velem?

A könnyeim a földre hulltak, remegtem a fájdalom, az árulás miatt, majd nagy nehezen feltápászkodtam, és megpróbáltam továbbmenni. Tántorogva lépkedtem az út szélén álló, meleg, barátságos fényben ragyogó ház felé. Megkapaszkodtam a lépcső fakorlátjában, felmentem, feltéptem az ajtót, és bevonszoltam magam. Nyüsztve vinnyogtam a fájdalomtól, miközben megtorpantam, körülnéztem. A veszteség érzése olyan erővel zúdult rám, mint a kint tomboló vihar.

Miért bántak így el velem? Hogy lehettek ennyire kegyetlenek?

Minden lelkiezőmet össze kellett szednem, hogy végre megmozduljak. Jól tudtam, hogy nem maradhatok. El kell mennem. Ki kell szabadulnom innen. Visszafojtva a rám törő

zokogást, odamentem a belső lépcsőhöz, a korlátba kapaszkodva valahogy felszenvedtem magamat az emeletre, és be a szobámba. A térdemet sár és vér borította. Lerogytam a padlóra, és az ágy alól kirángattam a bőröndöt. Tántorogva felkeltem, odamentem a ruhásszekrényhez. A könnyek miatt alig láttam, miközben letéptem a vállfákról a ruhákat, és begyömöszöltem őket az ágyra hajított bőröndbe. A mozdulataim egyre hevesebbé váltak minden egyes ruhadarab után. Még inkább úgy éreztem, azonnal menekülnöm kell, amikor odaálltam a komód elé. Kétségbeesetten valósággal kitéptem a fiókokat, és egyszerűen beleöntöttem a tartalmukat a bőröndbe: mindent, ami belefért.

Közben egész idő alatt azért küzdöttem, hogy ne zokogjak hangosan. Hogy csendben maradjak. Úgy akartam tenni, mintha semmi sem történt volna. Mintha nem kényszerültem volna pont *erre*.

Remegő kézzel rángatni kezdtem a cipzárt.

– Rynna, ez mégis mit jelentsen? – Az aggodalommal teli, álmos hang hátulról zúdult le rám.

Lecsapott rám a fájdalom korbácsa. Becsuktam a szemem, és a szavak valósággal előtörtek remegő számon:

– Ne haragudj rám, nagymama, de mennem kell.

A padló megreccsent, ahogy a nagyanyám közelebb jött. Elakadt a lélegzete, amikor odaállt elém, megdöbbentette viharvert megjelenésem.

– Jóságos egek, mi történt veled? – Megremegett a hangja. – Ki bántott? Mondd el, Rynna, ki volt az? Nem hagyom annyiban!

Vadul megráztam a fejem, valami hazugságot kerestem.

– Senki, én csak... egyetlen percig sem maradhatok tovább

ebben a hülye kisvárosban. Megkeresem anyut!

Ez szörnyű volt. Nagyanyám arcát már attól elöntötte a fájdalom, hogy egyáltalán szóba hoztam az anyámat.

– Te meg miről beszélsz?

– Arról, hogy elmegyek innen.

Egy öregségtől ráncos kéz ragadta meg az alkaromat.

– De már csak egy hónap van hátra az érettségiig. Amikor beszédet mondasz az iskola előtt. A végzősök kalapjában és ünneplőjében. Kiállsz mindenki elé. Hiszen ma reggel még annyira boldog és izgatott voltál emiatt! Most pedig fogod magad és lelépsz? Ha bennem nem bízol, akkor mégis kiben akarsz megbízni? Mondd el, mi történt veled ma éjjel! Amikor este elmentél, szinte daloltál a boldogságtól, most pedig halálra rémülten el akarsz menekülni.

Könnyek csorogtak végig mocskos arcomon, összeszedtem magam annyira, hogy rá tudjak nézni arra az asszonyra, aki mindenkinél fontosabb volt nekem.

– Nagyi, te vagy az egyetlen ember, akiben megbízom. Éppen ezért kell elmennem. Maradjunk ennyiben.

Nagyanyám ráncos arcára kiült a mély fájdalom.

– Rynna, nem hagyhatom, hogy így menj világgá.

Felemelte a kezét, és a szemem alól letörölt egy könnycseppet. Lágy mozdulattal oldalra biccentette a fejét, és olyan kedves mosollyal nézett rám, ahogy korábban már legalább egymilliószor.

– Ugye emlékszel arra, hogy *aki nem nevet, az valójában sír*? Na, most melyiket szeretnéd inkább csinálni? – Elhallgatott, én pedig képtelen voltam rávenni magamat arra, hogy válaszoljak. –

Töröld le a könnyeidet, és majd kitalálunk valamit. Pontosan úgy, ahogy korábban mindig is.

A parányi szobába alig fért be az iszonyatos szomorúságom. A veszteség érzése. A bánat. Mintha ott suttogott volna a fülemben a nagyanyámtól kapott rengeteg bátorítás visszhangja.

– Nem maradhatok itt, nagyi. Ne kérd ezt tőlem!

Nagyanyám ezt hallva halkán feljajdult. Egy gyors pusztit nyomtam az arcára, beszívtam a vanília édes, jól ismert illatát. Az emlékezetembe véstem.

Leemeltem a bőröndömet az ágyról, és elindultam az ajtó felé.

Nagyi felemelte a kezét, és az ujja hegyével megsimította a karomat.

– Rynna, ne menj el! Kérlek, ne hagyj egyedül! – könyörögte. – Nem létezhet olyan szörnyűség, amit ne tudnék megérteni. Amit együtt ne tudnánk rendbe hozni.

Nem lassítottam. Nem is válaszoltam.

Futásnak eredtem.

Nem néztem vissza.

1. FEJEZET

Rynna

Faágak árnyéka táncolt a szélvédőn, köztük időnként vakító erővel csapott le rám a tündöklő égboltból áradó napfény, ahogy előbukkantam a kocsival a kétsávos, kanyargó országutat szegélyező fatörzsek sűrű lombkoronája alól.

Minél közelebb értem, a mellkasomban annál vadabbul zakatolt a szívem, és nemsokára már alig kaptam levegőt. Erősebben markoltam a kormánykereket, a tekintetem megállapodott az út melletti, kopott táblán.

Üdvözljük az alabamai Gingham Lakesben! Nálunk a fű tényleg zöld, az emberek tényleg barátságosak.

Az aggodalomtól remegtek az idegeim.

Bár csak tizenegy év telt el azóta, hogy hátat fordítottam az inkább jókora községnek tűnő kisvárosnak, mégis úgy éreztem, hogy menekülésemre egy emberöltővel ezelőtt került sor. Akkor megfogadtam, hogy soha többé nem térek vissza.

Most mégis itt vagyok.

Bárcsak sokkal hamarabb megszegtem volna a fogadalmamat! Nem vártam volna vele addig, míg már túl késő.

– A Föld hívja Rynt!

Összerezzenem, amikor meghallottam a kihangosított mobiltelefont a kocsiban. Pattanásig feszültek az idegeim. Nem is

csoda. Azóta kételkedtem a saját épelméjűségemben, hogy odaírtam a nevemet a kipontozott vonalra.

– Itt vagy még velem, vagy máris eltűntél ott lent, a messzi délen? – kérdezte Macy. Szinte láttam magam előtt, ahogy felhúzza az egyik sötét szemöldökét. Tovább beszélt. – Te aztán tényleg elszántad magad, hogy szilánkokra töröd az érzékeny kis szívemet, igaz? Itt hagytál, itt maradtam egy szál magamban. Nincs senkim, akivel péntek esténként buliba mehetnék, és szombat reggel senki sem ad majd olyan csodakaját, amitől elmúlik a másnaposságom. Nagy gazember vagy. Ne akarj azzal olajat önteni a tűzre, hogy úgy tetszel, mintha nem is léteznék. Mi ketten a legeslegjobb barátnők vagyunk, emlékszel? Ha megfeledkezel rólam, megkereslek, és szétrúgom a ványadt seggedet. Ha pedig már ott vagyok, akkor visszاسzerzem a fekete farmeremet, amit csakis te lophattál el! Két napja égre-földre keresem. Le merném fogadni, hogy ott rejtegeted az egyik dobozod aljában.

– Eszembe sem jutna az ilyesmi. – Alig tudtam kinyögni ezeket a szavakat a torkomban lévő gombócok miatt. – Az a farmer amúgy is ott porosodik valahol az ágyad alatt abban a rendetlen szobádban. Hozzád képest még egy kamasz fiú is a takarítás megszállottja.

Erőnek erejével megpróbáltam úgy tenni, mintha jókedvű lennék, de nem sokra mentem vele, mert abban a pillanatban, hogy a kanyarból kiérve megpillantottam lent, a völgyben a kisvárost, elakadt a szavam.

Gingham Lakes.

Istenem, de gyönyörű!

A völgy a zöld legkülönfélébb árnyalataiban pompázott. Tele volt megtermett, dús koronájú fákkal. A túloldali hegylánc lába előtt elterülő hatalmas tó innen, a messzeségből csillogó látomásnak tűnt. A városka közepét átszelő szelíd és barátságos folyó két, hajszálpontosan egyforma részre osztotta a települést. Ez a hely tele volt a legszebb és a legiszonyatosabb emlékeimmel.

A legkiválóbb emberekkel és a legmegátalkodottabb ellenségekkel.

Csupán egyvalaki élt itt, aki képes lett volna rávenni a visszatérésre.

A nagyanyám természetesen a legkөрmönfontabb módon hajtotta végre a tervét.

– Ugye nem most gondoltad meg magadat, miután elmentél oda a világ végére? Egyedül, hiszen nem voltál hajlandó engem is elvinni. Úgy viselkedsz, mintha kerékkötő volnék, nem pedig segítség. Simán elbírok... öt mázsát! Le merném fogadni, hogy én vagyok a világ legjobb költöztetője.

– Mondja ezt az, aki szerint tök jó ötlet az üvegpooharakkal teli papírdobozt lerúgni a lépcsőn, ahelyett, hogy lecipelné.

Macy elnevette magát.

– Ne légy irigy! Nemcsak erős, de kreatív is vagyok!

– Szerintem inkább egy megátalkodott bajkeverő.

Hördült egy hatalmasat.

– Ezzel most nagyon megbántottál. Képzeld, sütöttem pizzát, és nem gyújtottam fel a lakást!

– Kamuzol – ugrattam.

– Komolyan mondom!

Halkan elnevettem magam, miközben lüktetett bennem a

fájdalom.

– Nagyon fogsz hiányozni, Mace.

Ebben a pillanatban úgy éreztem, hogy fényévnnyire kerültem San Franciscótól. Egy másik galaxisba. Komolyan, mintha nem is ugyanabban a valóságban létezett volna az a város, mint ahová most úton voltam.

Komor csend támadt, amit Macy csak halkán tört meg:

– Tényleg ezt akarod? Komolyan? Hátat fordítasz az imádott nagyvárosnak meg a hihetetlen cuki kis lakásodnak? Felmondnál egy olyan munkahelyen, amiért bárki ölni is képes lenne. A fenébe, hiszen fényes karrier várt rád. Ráadásul itt hagytál *engem!*

Fájdalom hasított a szívembe, miközben megpróbáltam ellenállni a készítésnek, és nem fordultam vissza San Francisco felé. Már nem az az összetört szívű kislány voltam, aki tizenegy évvel korábban elmenekült Gingham Lakesből! Megerősödtem, és nem hagyom félbe azt, amibe egyszer belevágtam.

– Tudod jól, hogy miért kellett visszatérnem.

– Tudom, mint ahogy azt is, mennyire megvisel téged ez az egész.

Rám tört a gyász és a fájdalom. Ez tökéletesen kiegészítette az acélos elszántságot, ami eltöltött.

– Megvisel, ám legalább annyira miatta jöttem, mint saját magam miatt.

– Ez a város nélküled már nem lesz ugyanolyan, Ryn. – Bár hosszú éveket éltem Macy mellett, csupán egyszer láttam sírni. Most jól tudtam, hogy a könnyeivel küszködik. Halk szipogás hallatszott a telefonban, és a nagy távolság dacára is megérintett.

A számra szorítottam a kezem, megpróbálva valahogy féken tartani a bennem remegő, felkavaró érzelmeket.

– Ugye majd meglátogatsz?

Bizonytalanul elnevette magát.

– A nagy nyavalyát! Hiszen ott, mit tudom én... aligátorok is élnek! Megpillantanak egy ilyen édes kis töltött galambot, mint én, és máris elhívják magukhoz az összes spanjukat bulizni egy nagyot.

Jó lett volna elmondani neki, hogy én, ha nem is töltött galamb, de ennivaló kiscsirke voltam, amikor elmenekültem innen. Az aligátorok miatt fájt a legkevésbé a fejem. Ráharaptam a nyelvemre, nem hagytam, hogy előtörjön belőlem a mélyre elásott, régi bizonytalanság.

– Szóval neked még ennyit sem érek meg? – kérdeztem inkább. Hallottam a szipogását, és valósággal láttam magam előtt a vigyorát.

– De igen, Ryn! Nagyon is megérsz ennyit!

Krágogva próbáltam összeszedni magam, el sem tudtam volna képzelni, hogyan birkózok meg az érzelmeimmel, amikor a következő éles kanyar után megláttam a sebességkorlátozást jelző táblát.

– Most elköszönök. Mindjárt beérek a városba.

– Sok szerencsét, drágám! Minden rendben lesz. Szeretném, ha tudnád, mennyire büszke vagyok rád, még akkor is, ha közben iszonyúan hiányzol.

– Köszönöm, Mace – válaszoltam.

Minden csepp szerencsére szükségem lesz.

2. FEJEZET

Rex

A döbbenettől tágra nyílt a szemem, és megtorpantam a küszöb előtt.

– Egész biztosan ebben akarsz jönni? – A kezemmel beletúrtam hosszú, nedves hajamba, és megpróbáltam eltitkolni, hogy pánikba estem a látványtól.

Komolyan nem tudtam, hogy most hangosan nevessek-e, vagy pedig térdre borulva zokogjak.

Ilyen az életem.

Már így is tíz percet késtünk, ő meg ott áll a szobája közepén, és a fürdőruhája fölött csak egy rövid, vakítóan rózsaszín tüllszoknyát visel.

– Hát izé. A tánchoz nagyon csínosan fel kell öltözni. Annie szerint a legjobb táncosok lábszárvédőt viselnek, és az anyukája megvette neki a legszebb színű harisnyákat. Olyan, mint a szivárvány – csacsogta Frankie, miközben a lábára rángatta azt a fekete, magas szárú Converse kosarascipőt, amit legutóbb megvetetett velem a bevásárlóközpontban.

A cipőből még így is kilátszott az a régi térdzokni, amit alighanem az egyik fiókomban talált. Már rég el kellett volna égetnem ezt a visszataszító, felül két kék csíkkal díszített ruhadarabot.

– Ezért én is szépen felöltöztem. – Jobbra-balra forgatta a lábfejét, miközben a padlón ülve megcsodálta az öltözékét. Utána pedig váratlanul rám nézett, és a mosolya hatalmas krátert olvasztott a kőkemény szívembe. Soha életemben nem láttam még ilyen aranyos teremtést. Igazi tünemény volt, pedig elől lent hiányzott az egyik foga, és a kontya úgy festett, mintha most ért volna ide egy szélviharból.

– Ugye én vagyok a legjobb táncos, igaz, apu?

– Te vagy a legjobb és legcukibb táncos széles e világon, Frankie Leigh, kismanó!

Csakhogy attól tartottam, hogy Jezlyn tanárnő, az a hisztériás néember másként gondolja majd ezt. Már így is kaptam tőle egy hülye irományt a „helyénvaló balettöltözékről”, ami ugyebár nem lehet más, mint a fekete balett-trikó és a *narancssárga* (most komolyan?) harisnyanadrág. Az öltözék nem lehet szakadt. Úgy tűnt, hogy Frankie nem felelt meg az elvárásoknak.

Mert bizony pontosan a fenti különleges látvány fogadott, miután késő este elhoztam Frankie-t az anyámtól, és itthon azt mondtam neki, hogy öltözzön egyedül át, miközben én gyorsan lezuhanyozom. Egész nap kint robotoltam az építkezésen, izzadt voltam, mocskos és poros. A balettórán szerettem volna a lehető legjobb benyomást kelteni.

Szokás szerint az volt a baj, hogy nem tudtam, lehetek-e én valaha is eléggé jó.

Úgy szorítottam össze a két tenyeremet, mintha imádkoznék, aztán leengedtem a kezem, és lemondóan kifújtam a levegőt.

– Hát akkor jó. Az lesz a legjobb, ha indulunk, mielőtt még nagyobb bajba sodornálak.

Frankie felpattant, a magasba emelte a karját.

– Mehetünk! – kiáltotta.

Halkan kuncogva felkaptam a tornazsákját az ajtó melletti rózsaszín padról, a vállamra dobtam, és a gyerek felé nyújtottam a kezem.

– Menjünk, balerinám!

Kuncogva odaugrált hozzám, és parányi kezével megragadta a tenyeremet. Olyan apró és sebezhető volt így mellettem.

A nyomomban kilépett az ajtón, és szökdécselve keresztüljött az előszobán.

Olyan ártatlan.

Szinte ragyogtam a boldogságtól. Biztosra vettem, a lányomból áradó kedvesség elég ahhoz, hogy megfutamítsa a szívemre rakódott sok ezer kilónyi megfeketedett keserűséget. Amikor ez a kölyök a közelemben van, nem nehezedik rám a hatalmas teher.

Azon a napon, amikor megszületett, megfogadtam: sosem fogom megengedni, hogy megkínozza ez a kegyetlen, iszonyatos világ. Őt nem fogják bemocskolni úgy, mint annak idején engem.

Csak azért éltem, hogy mindentől megvédjem.

Felkaptam a kulcsokat a bejárat melletti asztalkáról, amikor meghallottam, hogy odakint valaki becsap egy ajtót. Elkomorodva hátrahajoltam, hogy kinézhessek az ablakon az utcára.

Egy régebbi évjáratú fehér Grand Cherokee parkolt a túloldalon, Dayne néni egykori háza előtt. Ezek szerint végre eladják. Az idős hölgy egy örökkévalóság óta lakott ott, már az előtt is, hogy mi öt éve ide költöztünk a szemközti házba az utca túlsó oldalára. Két hónapja teremtett lélek sem járt abban az

épületben.

Görcsbe rándult a gyomrom a rám törő érzelmektől. Hiba volt, hogy ennyire felkavart a néni halála. De annyira kedves volt Frankie-hez, hogy egyszerűen nem lehetett kizárni az életünkből. A fenébe is, hiszen valósággal ránk törte az ajtót, mintha csak joga lett volna ahhoz, hogy velünk legyen. Számtalan alkalommal finom vacsorával lepett meg minket, meg ínycsiklandó süteményekkel a saját kis belvárosi étterméből.

Frankie kiszökdécselt a kijáraton a ház melletti, deszkapadlós teraszra.

A környékünkön az összes házat így alakították ki. Az épületeket oszlopok tartották a talaj fölött, és a bejáratuk nem előre, hanem oldalra nyílt. Mindegyik mellé tágas teraszt építettek, ahonnan remek kilátás nyílt az utcára és a szomszéd házakra. Innen fentről egy rövid lépcsőn lehetett lejutni az épület másik oldalára a kocsifeljáróhoz.

A környék bizonyára elég furcsán nézett volna ki, ha a telkeket nem ezek a hatalmas, dús koronájú fák választották volna el egymástól.

A fasortól az egész városrész meghitt lett és nyugodt.

Én pedig ilyennek szerettem.

Éppen ez volt az egyik fő oka, hogy ezt a helyet választottam, amikor keresni kezdtem egy felújításra szoruló, régi házat. Frankie elengedte a kezem, és az utca túloldalára mutatott.

– Hé, apu, nézd csak! Valaki van Dayne néni házánál!

A lányom után kiléptem a teraszra, becsuktam az ajtót, mielőtt megpróbáltam volna megszelídíteni a kontyából előmerészkedő ádáz hajtincseket, melyekbe most belekapott a forró szellő. Egy

puszit nyomtam a homlokára.

– Valószínűleg csak az ingatlanközvetítő készíti fel eladásra, Frankie Leigh. Ugye emlékszel, hogy beszéltünk erről?

Hátrahajtotta a fejét, és zavarodott, de reménykedő tekintettel nézett fel rám.

– A néni felment a mennyországba?

– Igen – feleltem halkán.

Dayne néni házának oldalán hatalmas csattanással bezáródott az ajtó. Amikor odakaptam a fejemet, egyből észrevettem a teraszon átsiető és a lépcsőn a terepjáró felé lerohanó nőt.

A rohadt életbe!

Persze lehet, hogy csak meglepődtem.

Elég volt egyetlen pillantást vetni rá, hogy elakadjon a lélegzetem.

Maradjunk annyiban, nem számítottam arra, hogy felbukkan itt egy ilyen gyönyörű nő. Azt hiszem, azt gondoltam, hogy az ingatlankereskedő elegánsabb lesz. Idősebb. Ehelyett itt volt ez a csaj a maga szexi, gondtalan lazaságában. Elképesztő hajkoronája még Frankie sörényénél is vadabbnak látszott. Valamennyire összefogta a feje tetején, de hosszú, göndör tincseinek egy része elszabadult. Egy igencsak testhezálló, ujjatlan, fehér felsőt viselt magas derekú farmerjába túrva.

Aki ilyen farmert vesz fel, annak igazából ápolatlannak és ódivatúnak kellett volna tűnnie, ám az összkép elég volt ahhoz, hogy a vágy forró hulláma dübörögjön végig az ereimen, meg sem állva egészen a farkamig.

Az ilyen nő könnyedén képes arra, hogy egy felnőtt férfit kizökkentsen a nyugalmaiból.

Lenyűgöző volt.

Gyönyörű!

Túl érzéki ahhoz, hogy kiengedjék az utcára.

Vagy inkább ahhoz, hogy a szemem elé kerüljön.

Magyarázhatnám azzal a reakciómat, hogy már túl hosszú ideje tartott az önmeztartóztatásom, ám abban a pillanatban rádöbbsentem arra, hogy még soha egyetlen nő sem volt rám ilyen döbbenetes hatással a puszta külsejével.

Az alkarjával letörölte az izzadságot a homlokáról, és elindult hátra, a költöztetődobozokkal teli csomagtartója felé. Én cseppet sem bántam volna, hogyha azokat a ládákat az utca túloldalán álló házból pakolta volna be a kocsijába, ám kurvára úgy tűnt, hogy ez a nő éppen *beköltözik* ide.

Nehogy már ez a csaj legyen az új szomszédunk!

Összeszorítottam a fogamat, és megmarkoltam Frankie kezét, éreztem, hogy el kell tűnnünk innen.

– Gyere, Frankie Leigh, ideje indulnunk. Már így is késésben vagyunk.

Őt nem kellett biztatni, a kezét jókedvűen lengetve leszökdécselt a lépcsőn, végig a rövid ösvényen. A kora alkonyati napfény izzó fényárba borította az alakját.

– Szijja, szijja, szijja! Én Frankie vagyok. Te ki vagy? – kiabált át az úttest túloldalára.

A meglepődött nő felénk pillantott, eltűnt az eddigi határozottsága, és lelassult, amikor megpillantotta a lányomat.

Rózsabimbóra emlékeztető ajkán jókedvű mosoly villant fel, ahogy felfogta, Frankie milyen elképesztő összeállítást visel. Mintha egy pillanatra elbizonytalanodott volna, sietve

körülnézett, mint aki keres valamit, aztán irányt váltva elindult felénk.

– Szia Frankie, én Corinne Dayne vagyok, de az emberek csak Rynnának hívnak.

Rynna Dayne.

Hogy a pokolba?

Valósággal éreztem a lányomból áradó meglepődött izgalmat, miközben magamban némán átkoztam a világot, amiért mindent megtesz azért, hogy a legcsúnyábban kiszúrjon velem.

– Az a neved, hogy C’Rinne? Dayne nénit is úgy hívták. Egy étteremben dolgozott, a Pöttöm Pitében, és iszonyúan finom sütitet tudott csinálni. Az apukám, *hamm*, megette mindet! Az összeset, amíg csak el nem fogytak. Néha bementünk a városba, az étterembe, de többnyire itt ettünk a házamban, csak hát a néni most már felment az angyalok közé.

Láttam, ahogy a nő elszomorodik, és a bánata azonnal rám zúdult. Mindezek dacára továbbra is tündöklően mosolygott.

– Ő sütötte a világ legfinomabb pitéit, igaz?

Frankie majdnem felrobbant a boldogságtól.

– Igeeen! Te is ismered Dayne nénit?

Új szomszédunk elindult felénk az úttesten. Gesztenyebarna hajából, kávébarna szeméből és a testéből csak úgy áradt a csábítás.

Ahogy erre rádöbentem, mintha villám csapott volna belém. Hátraléptem, kihúztam magam, összeszorítottam a fogam, miközben oltalmazóan megragadtam a lányom kezét.

A nők kivétel nélkül mind ilyenek.

Csábítók.

Bajkeverők. Kurvára tiltott gyümölcs az összes.

Azért, mert a végén valamennyien a kárhozatba taszítanak. Így aztán tartom tőlük a távolságot. Azt a bizonyos háromlépésnyit. Ha nem nyúlok a lángba, akkor nem is fogom megégetni a kezem.

Ő meg odatérdelt a lányom elé, és a kezét nyújtotta.

– Örülök, hogy megismertelek, Frankie. Úgy tűnik, hogy te a nagymamám jó barátja voltál.

Hát igen.

Ezek szerint jól gondoltam.

Ettől persze ugyanolyan rosszul éreztem magam, mint eddig.

Frankie szemében csillagok ragyogtak, ahogy lelkesen megrázta a lány kezét. Mintha csak egy sztárral, mondjuk Taylor Swifttel találkozott volna.

– Azt mondta, hogy én vagyok a kedvence. A legjobb kisbarátja. Néha megengedte, hogy átmenjek hozzá, és sütött nekem sütit.

– Komolyan? – kérdezte Rynna kedvesen.

– Bizony!

Rynna közelebb hajolt, az orromat édes illat csapta meg.

– Elmondjak neked egy titkot? – kérdezte suttogva. Frankie azonnal szökdécselni kezdett.

– Ó, igen, légy szíves! Imádom a titkokat! Nem mondom el senkinek!

Rynna szájából halk kacagás csendült fel. Nagyon a nehezemre esett, hogy ne bámuljam puha, rózsaszín, biggyesztésre termett ajkát.

– Ez egy olyan titok, amit mindenkinek elmondhatsz. Képzeld, nekem megmaradt néhány sütireceptem.

Frankie leesett állal bámulta, és az én átkozott gyomrom pedig hangosan megkordult.

– És sütsz majd nekem sütit? – kérdezte a lányom.

– De még mennyire! – válaszolta Rynna, és a következő pillanatban rám emelte a tekintetét. Attól féltem, hogy mindjárt mosolyogni fog. Meglepően határozott állkapcsa volt, miközben minden más annyira lágynak tűnt rajta.

Ismét megéreztem az édes illatot. Ott úszott a szélben. A nőt körülölelő melegben. A frissen sült cseresznyés pite illatát.

Megfeszültek az arcizmaim, ő már nem mosolygott, mert látta, hogy felháborodott tekintettel bámulok le rá. Esküszöm, levegő után kapott, amikor a jeges szemembe nézett. Láttam, hogy a torka enyhén megremeg, ahogy kihúzta magát és hátrébb lépett.

Ott viszont megvetette a lábát.

Volt benne valami tántoríthatatlan. Mintha be akart volna bizonyítani valamit. Abban nem voltam biztos, hogy nekem, vagy magának.

– Üdvözlöm. Rynna Dayne vagyok. Ugyanaz a nevem, mint a nagyanyámé – mondta nagy nehezen, és ugyanolyan mozdulattal nyújtotta felém a kezét, mint a lányomnak.

Úgy bámultam az ujjait, mintha egy vipera sziszegett volna előttem. Végül felemeltem az államot, és megpróbáltam a lehető legudvariasabban válaszolni. Nem ment könnyen.

– Rex Gunner. Sajnálom, ami a nagymamájával történt. Késésben vagyunk... nagyon örültem.

Óvatosan megrántottam Frankie kezét.

– Induljunk, Frankie Leigh. Oda kell érnünk a táncórára.

Frankie ott lépdelt mellettem, közben hátra-hátranézett a válla

fölött, és jól tudom, hogy a világ legaranyosabb vigyorát küldte a nő felé.

– Seggfej – hallottam a hátam mögül Rynna mormogását, miközben megfordultam, és átvezettem a lányomat a furgonom anyósüléséhez.

Égett bennem a keserűség.

Persze.

Seggfej vagyok.

Idióta.

Ilyesmi.

A hidakat érdemes még az előtt felégetni, hogy bárki is átkelne rajtuk.

Megráztam a fejem. Beemeltem Frankie-t a magas vezetőfülkébe, ettől vidáman felkiáltott, és csapkodott, mintha repülne. Becsatoltam a gyerekülésbe, majd futva megkerültem a kocsit. Beültem a kormány mögé, és közben az járt az eszemben, hogy a motor dübörgése talán majd elfeledteti velem, amit az utca túloldalán láttam. Rynna válla megroggyant a megbántottságtól.

Mégis mi a fenéért érzem úgy, hogy szar alak vagyok? Ezen töprengtem, miközben a visszapillantó tükörben a fiatal nőt bámultam. Úgy állt ott a félhomályban, mint aki egy álom rabja.

Csalódott arckifejezéssel figyelte a távozásunkat.

Az egy dolog, ha összebarátkozunk egy kedves idős nénivel.

Na de hogy megengedjem egy Rynna Dayne-hez hasonló lánynak, hogy belépjen az életünkbe? Egy olyanak, akinek a közelségére ilyen örülten reagál a testem? Az bizony égbekiáltó ostobaság lett volna.

3. FEJEZET

Rynna

Ezt meg mégis miért csinálom?

Szorongás lüktetett az idegeimben, miközben azt vártam, hogy beinduljon a számítógémem. Az az igazság, hogy nem tudtam a választ. Felcsatlakoztam a wifire, kinyitottam a Facebookot. Egy örökkévalóságig ücsörögtem ott, miközben a képernyőn kavarogtak az alakzatok. Mintha kinyitottam volna egy, a tegnapha nyíló ablakot. Szinte éreztem, ahogy a múlt megfeszül, hogy az ujjaival megérinthessen. Gúnyolódni akar velem, hiszen oly sokáig a rabja voltam.

Túl sokáig.

Remegő kézzel begépeltem a félelmetes nevet a keresőbe. Ezt a feladatot legkevesebb húsz alkalommal megpróbáltam már végrehajtani, mielőtt elindultam volna vissza, haza. Egyszer sem sikerült összeszedni a bátorságomat ahhoz, hogy megnyomjam az enter gombot.

Ma viszont megtettem.

A harmadik találat volt. Eléggé elmosódott volt a fénykép. Szinte felismerhetetlen. Én mégis tudtam, hogy ő az.

Missouriban.

Missouriban él.

Bezártam a számítógépet.

Ez volt minden, amit tudnom kellett.

Amíg nincs itt a közelemben, simán ki fogom itt bírni, újra a városban.

– Valld be, hogy szenvedsz nélkülem!

Halkan nevetve, mezítláb mentem ki a konyhába. A mobiltelefonomat a vállam és a fejem közé szorítva lassan kipakoltam a magammal hozott pár dolgot. Nem volt túl sok holmira szükségem, hiszen a nagyanyám mindenét rám hagyta.

– Iszonyatosan szenvedek – feleltem Macynek, és megpróbáltam kétségbeesettnek tűnni, miközben lábujjhegyre álltam, hogy a kedvenc karácsonyi bögrémet felrakhassam a poharas szekrény legfelső polcára.

– Húha. Ez furcsa. Én ugyanis észre se vettem, hogy elmentél – vágta rá hidegvérűen.

– Mondod ezt te, miután ma legalább tízszer felhívtál! – vágtam vissza.

Vihogni kezdett.

– Jó, lehet, hogy mégis feltűnt a hiányod. – Ezután viszont már suttogva folytatta. – Szerintem kísértet van ebben a lakásban.

– Kísértet a lakásban? Az elmúlt három nap alatt költözött be? – kérdeztem jókora adag hitetlenkedéssel a hangomban.

– Te is tudod, hogy megy ez! A szellemcsaj már régóta a nyomomban járt, és abban a pillanatban, amikor észrevette, hogy te már nem vagy itt, befurakodott, hogy átvegye a helyedet.

– Ugye tudod, milyen nagy hülyeséget beszélsz.

– Pont ezért szeretsz annyira.

Tényleg nagyon kedveltem. Hogy a csudába fogom kibírni,

hogy ne lássam mindennap?

– De most komolyra fordítva a szót, Ryn. Hogy bírod ki így, egy szál magad? Hátborzongató lehet egyedül abban a régi házban. Isten a tanúm, már az is épp elég furcsa, hogy nem vagy itt.

Megtorpantam és körülnéztem a meglehetősen régimódi helyiségben – a padlót linóleum borította, a szekrények a nyolcvanas évek elején kerültek ide, a bézs színű laminált munkalapok piszkosnak tűntek, és a színük helyenként már kellemetlen sárgává fakult. A dekorációt leginkább az a sok apróság jelentette, amit a nagyanyám összegyűjtött az évek során. Az alacsony, kerek asztalon még mindig ott volt a két virágmintás tányéralátét a gyermekkoromból.

Úgy éreztem, hogy a nagyanyám egész idő alatt arra készült, hogy visszatérjek ide. Szinte semmi sem változott meg idebent azóta, hogy tizenegy éve elmentem innen.

Muszáj lenne felújítani a házat, állapítottam meg. Már ha valamikor lesz rá pénzem. Őszintén megmondom, ebben a pillanatban fogalmam sem volt arról, miként fogom tudni összefonni a kirojtosodott szálakat. Mégis visszatértem ide, hogy mindent ott folytassak, ahol a nagyanyám abbahagyta. Mintha hinném, hogy megvan bennem a nagy feladathoz szükséges erő, és életet tudok lehelni mindabba, amit ő felépített.

Vettem egy mély lélegzetet. Szinte éreztem a tűzhelyen barnuló cukor halvány emlékét. Amikor eléggé összpontosítottam, a nyelvem hegyén szinte ott volt a sütemények édes töltelékének és a ropogós héjának az íze. Ha pedig kellőképpen erőltettem a fülemet, akkor mintha halkan meghallhattam volna nagyanyám határozott jó tanácsainak visszhangjait. Ő hitt bennem.

– Komolyan?

– Persze – felelte Macy.

Meghitt melegség öntött el, ám az érzés bizonytalansággal keveredett, és a félelemmel, ami miatt oly sok éven át nem mertem visszatérni.

– Otthon érzem magamat. Mintha el sem mentem volna. Mintha azt várnám, hogy ha benyitok az ajtón, akkor a nagymamám talán ott áll majd a konyha közepén, és éppen kihúzza a sütőből valami finomat vacsorára. – Nyeltem egy nagyot, mert alig kaptam levegőt a torkomban lévő gombóc miatt, és megremegtem, mert rádöbbsentem, milyen sokat veszítettem. – Bárcsak korábban visszajöttem volna! Most már minden túl késő.

Fájdalom hasított a szívembe, amikor felidéztem a két hónappal ezelőtti telefonhívást. A vonal túlsó végén egy szociális munkás volt, aki elmondta, hogy a nagymamám szívinfarktust kapott a kocsija kormányosa mögött ülve. A mentősök mindent megtettek, amit csak lehetett. Nem jártak sikerrel. A kórházban már csak a halál tényét tudták megállapítani.

Macy komoly hangon folytatta.

– Ne kárhoztasd magadat, Ryn! Bár a nagyanyád nem tudhatta, miért jöttél el, azt hiszem, a végén mégiscsak megértette.

– Akkor miért érzem ennyire pocsékul magam?

– Nézd, nem ismerhettem személyesen a nagymamádat, de a hosszú idő alatt, amíg mi ketten együtt éltünk, nem emlékszem egyetlen olyan napra sem, amikor nem beszéltél vele. Szóval talán csak a helyzet volt szar. Abban viszont biztos lehetsz, a nagymamád tudta, hogy mennyire szereted. Amúgy pedig tudni akarod, hogy miért érzed magadat annyira pocsékul? Azért, mert

túlléptél a múltadon. Magad mögött hagytad a meneküléset. Ma már semmiben sem hasonlítasz arra a félénk, bizonytalan kislányra, aki tizenegy évvel ezelőtt felhívott, mert látta a hirdetésemet, hogy albérlőtársat keresek. Felnőttél, megváltoztál. A nagymamád felfogta ezt. Okos asszony volt.

Lassan kifújtam a levegőt.

– Tudom. De... bárcsak időben visszajöttem volna. Amíg még nem volt késő.

Milyen jó lett volna, ha a nagyi szól, hogy nincs jól. Ha több időt tölthettünk volna együtt. Azt hiszem, nekünk, Dayne lányoknak a vérünkben van a makacsság.

– Le merném fogadni, hogy a nagymamád teljesen másként látta ezt az egészet. Pontosan ez az oka annak, hogy te most újra ott vagy.

Nyeltem egy nagyot az erős érzelmek miatt, és csak halkán tudtam beszélni:

– Köszönöm, Mace. Pont erre volt szükségem.

Halkan cöcögött.

– Még szép! Ezért pont rám van szükséged.

A telefon fülhallgatójából halk susogást hallottam. Éreztem, ahogy Macy hangulata megváltozik, miközben hátradől kényelmes heverőjén az otthonos szobában. Lelki szemeim előtt megjelent, hogy egy pohár vörösbort tart a kezében.

– Na és eddig milyen érzés visszatérni Gingham Lakesbe? Belefutottál már valamelyik régi ismerősbe? – A hangjában enyhe gúnnyal folytatta. – Remélem, sikerült kiderítened, hogy az a picca fejest ugrott a tóba, és azóta sem jött fel levegőt venni. Vagy talán túl nagy sebességgel hajtott be egy éles kanyarba? A

kettő közül melyik tetszene jobban?

Önkéntelenül is elnevettem magamat.

– Szörnyű vagy, Mace.

– Dehogy. Ne akard már elhíttetni velem, hogy te nem álmodoztál ilyesmiről vagy ezer alkalommal.

– Jól van, beismerem. Egyszer vagy kétszer reméltem, hogy valami baj éri.

Az az egy-két alkalom valójában jó két éven keresztül az összes szabad pillanatomat jelentette, amikor csak behunytam a szememet. Azon törtem a fejemet, mi történhetett volna, ha annak idején én szorítom őt sarokba, miközben vágytam arra is, hogy mindent visszavonjon.

Mégis mi olyat tettem, amivel rászolgáltam volna erre a szörnyűségre? Vajon sejtette egyáltalán, hogy milyen iszonyatos fájdalmat okozott nekem azzal, amit tett?

A régi emlékektől görcsbe rándult a gyomrom. Újra hallottam azt a gonosz, megátalkodott kacagást, és lelki szemeim előtt láttam, ahogy az a néember ott áll előttem, és látszólag oda sem figyelve romba dönti az egész világot. Mintha pusztán csak szórakozásnak tekintette volna az összezúzásomat.

– Rákerestem az interneten. Elköltözött Missouriba.

– Rákerestél? – Macy hangjából kiérződött a meglepődés.

– Én csak... kénytelen voltam.

Egy ideig csendben maradtunk.

– Értem – mondta végül.

Lehajolva előhúztam a kávéskannámat a dobozból, közben szusszantam egy nagyot.

– Visszatérve az eredeti kérdésre, nem. Nem találkoztam

egyetlen ismerőssel sem. A nagymamának igaza volt, ez a város tényleg óriásira nőtt, amíg odavoltam. Nincsen úgy tele ismerős arcokkal, mint annak idején. Ma délután bementem a boltba, és teremtett lelket sem ismertem odabent.

– És ez jó, vagy rossz?

Felsóhajtottam.

– Nem is tudom... Azt hiszem, mind a kettő. Annak idején élveztem, hogy mindenkit ismerek. Jó érzés volt úgy beülni az étterembe, hogy a bent lévők legalább fele az ismerősöm. Úgy tűnt, biztonságban vagyok. Csak hát utána, mikor elindult a szóbeszéd... – Összeszorítottam az ajkam. – Jó tiszta lappal kezdeni egy olyan helyen, amit szeretek. Mintha kaptam volna egy második esélyt.

Azért imádkoztam, hogy ez tényleg így is legyen.

– Mindegy. Ha már nem futottál bele ismerőseidbe, akkor, remélem, láttál néhány nyálcsorgatóan jóképű pasit. Tudod, egy-két szívdöglesztő, állatira dögös fickót, akik ott lógnak, és csak azt várják, hogy elcsavarhassák a fejedet. Nem aggódnék annyira érted, ha tudnám, hogy máris sündörögnek körülötted a férfiak.

Majdnem elkáromkodtam magam. Macy sót hintett a sebeimre.

– Ó, találkoztam egy igazi szívtipróval, de ő egész biztosan nem azért lóg itt, hogy elcsavarja a fejemet.

Ez volt az a pillanat, amikor meghallottam a messzeségből egy közeledő kocsis erős motorjának a dübörgését.

Hát persze.

Nagymamám szerint, ha falra festjük az ördögöt, az megjelenik.

Valamiért a ma reggeli találkozásunk teljesen felkavart. Az ismeretlen nyugtalanná és kíváncsivá tett.

Felkeltette az érdeklődésemet.

Az a pasi igazi rejtély.

Kemény, merev és hideg.

Ugyanakkor hihetetlenül kedves ahhoz a kicsi lánykához, aki úgy kapaszkodott a kezébe, mintha ez a férfi volna az egész világ közepe.

Egészen egyszerűen nem tudtam visszafogni magam, óvatosan odaléptem az ablak mellé, ügyelve rá, hogy kintről ne pillanthassanak meg.

Félrehúztam a függöny szélét, és kikukucskáltam.

Fényszórók martak az éjszakába, az ostoba szívem vadul zakatolni kezdett. A pulzusom úgy dübörgött, mintha mennydörgést hallottam volna. Rám zúdult az az elemi erejű vonzalom, amit ma reggel éreztem, mikor a földön guggolva felnéztem, és ez a pasi ott tornyosult felettem. Nagyon furcsán viselkedett a gyomrom, és a nyugtalanság, ami elkísért ide, Gingham Lakesbe, most új alakot öltött.

A fényoszlopok még erősebben ragyogtak, bevilágítva házaink között az úttestet. Majd a jókora teherautó lassított, és odakanyarodott a szemközti ház elé.

– Ó, ó, ó! Mondjál el róla mindent. Valaki ingerültnek tűnik... és teljesen be van indulva.

– Te is tudod, hogy nekem aztán nincs szerencsém a pasikkal. – Mindig pofára estem. – Cseppet sem fog meglepni, ha elárulom, hogy a szomszédom... lenyűgöző.

– Ezt hogy érted? – kérdezte lelkesen Macy.

Néztem, ahogy Rex kiugrik a járgányából, és odamegy a hátsó ajtóhoz.

A holdfényben tökéletesen láttam a százkilencven centi szívfájdító gyönyörűséget. Összefutott a nyál a számban.

– Mint a hatalmas pörölyét szorongató görög isten.

Hallottam, hogy Macy nagyot toppant a lábával.

– És ez mégis miért volna baj?

– Azért, mert biztosra veszem, hogy ez az alak legszívesebben belefojtana a tóba, és teljesen ki van akadva amiatt, hogy itt élek, velük szemközt az utca túloldalán.

– Velük?

– Találkoztam a kislányával is. Legalább a gyerek örült annak, hogy összefutottunk.

Majdnem elnevettem magamat, amikor eszembe jutott, hogy nézett ki a házból kiszaladó lányka. Kész katasztrófa volt a vibrálóan rózsaszín tüllszoknyájában, meg abban a visszataszító zokniban, amit alighanem az apjától nyúlt le.

Áradt belőle az energia és az ártatlanság.

Macy hangjába őszinte aggodalom vegyült.

– Jóságos egek! Ugye nem zúgtál bele a szomszédban lakó nőspasiba? Az nagyon csúnya dolog volna, Ryn.

A halvány éjszakai csillagfényben érdeklődve néztem, ahogy Rex kiemelte Frankie-t a hátsó ülésről, magához szorította, a gyerek feje az apja vállán pihent. Megsimogatta a kislány haját, és adott egy puszit a tarkójára.

Ebben a pillanatban cseppet sem hasonlított arra a kiállhatatlan alakra, aki velem szemétkedett.

Éreztem, hogy fellobban bennem a láng, és kiszáradt a szám, miközben a ház felé lépdelő férfit bámultam.

Talán az volt ilyen nagy hatással rám, hogy megláttam benne a

szomorúságot. Jól állt neki a keménység, a zord férfiasság, de alatta tehetetlenség és rémület rejtőzött. A mélyben Rex keserű és megtört volt.

Ekkor rádöbbenem egy fontos tényre, csak suttogni tudtam:

– Azt hiszem, nincs felesége.

– Nincs felesége? Szóval... akkor ő... egyedül neveli a gyerekét?

– Talán – dadogtam halkán, miközben az éjszakát kémlelve magamba ittam a hosszú lábak mozgását, és bámultam a bejárati ajtó felé tartó férfit. Óvatosan vitte az alvó kis balerinát. – Azt hiszem. Nem biztos.

Miért is szeretném ilyen nagyon tudni?

– Amúgy miért suttogsz? – kérdezte Macy suttogva.

Ráharaptam az alsó ajkamra, miközben bűnbánó csend telepedett a szobára. A barátnőm felkacagott.

– Jóságos egek! Te titokban éppen őt bámulod, igaz?

– Pofa be! – förmedtem rá, és gyorsan elengedtem a függönyt.

Visszamentem, hogy folytassam a kicsomagolást.

– Valaki szerelmes – énekelte Macy.

– Befogni.

Egyáltalán nem kémkedtem a pasi után, és hülyeség, hogy belezúgtam volna.

Éppen csak találkoztunk, és annál nagyobb ostobaságot el sem tudtam volna képzelni, mint hogy kavarni próbáljak az utca túloldalán lakó, harapós kedvű faszival. Mondjuk, az a cuki kislánya odavolt a nagymamámért. A gyereknek legalább jó az ízlése.

Na de az apjának! Annak a pasinak valami nagyon nyomja a szívét, és nekem éppen elég saját bajom van ahhoz, hogy ne

akarjak arról töprengeni, mégis mitől fedeztem fel a szeme mélyén a szomorúság árnyékát.

Olyan szürke volt a szeme, mint a friss zsálya. A pupilláját szinte már fekete gyűrű övezte.

Nem, egy pillanatig sem gondoltam a határozott állkapcsot borító izgalmas borosta erdejében rejtőzködő lágy, telt ajkakra. Tökéletesen elkerülte a figyelmemet az is, hogy milyen nagy a keze, és mennyire erős, napbarnított, izmos a karja.

Nem ám.

Csöppet sem.

Erről a faszíróról üvölt, hogy összetört szívek szilánkjain tapos.

Ebben az életben nincs szükségem több szerelmi csalódásra.

A konyhát betöltötte a fazék fémfalához ütődő kanál éles csendülése. Hónom alá vettem az edényt, és a másik kezemmel vágtam egy kis darab vaját. Ahogy beletettem a lisztbe, élveztem, hogy mélységes nyugalom és békesség fog el.

A késő éjszaka meleg paplanként borította be a házat, meghitt nyugalommal ajándékozott meg, lassan ügyködtem a konyhában, az egész épületet átjárta a kellemes, biztonságot ígérő csend.

Az összegyűrdött levelet kisimítottam, és odatettem magam mellé a konyhapultra, ahol dolgoztam. Időről időre egy pillantást vettem a papirosra, és élveztem, hogy itt van nekem. Legalább egymillió alkalommal elolvastam azóta, hogy két hónappal ezelőtt kicsúszott az irattartóból, amit az ügyvédtől kaptam. Újra és újra kézbe vettem, azon töprengve, hogy miért csak most jut ez el hozzám.

Miért nem kért meg rá már jóval korábban?

Amikor elmentél, azt mondtad, én vagyok az egyetlen, akiben megbízol. Az összetört szíved miatt azon az éjszakán az enyém is meghasadt. Hát nem vicces, ahogy körbejárnak ezek a dolgok? Az a nagy helyzet ugyanis – függetlenül attól, hogy hány év telt el azóta –, végső soron te vagy az egyetlen, akire ezt rábízom.

Tudom, ebben a pillanatban rémült vagy, és nem érted, mit akarok. Csupán arra kérlek, hogy most az egyszer, utoljára bízzál meg bennem. E négy fal között éltem le az életem, és teljes szívemből szerettem az otthonom. Neked talán sosem tűnt fel, de mindvégig azért dolgoztam, hogy egy napon majd neked adhassam. Most már a tied. Töltsd meg élettél, Corinne Paisley! Ott leszek veled az úton, minden lépésnél.

Fájdalom nyilallt a mellembe, amikor lesújtott rám a bánat és a szeretet.

Éreztem, hogy a nagymama szelleme itt lebeg körülöttem. A gyengéd, kedves bátorítást. Ugyanazt a biztatást, amire mindig is számíthattam.

A hitet. Az is itt volt, bizony. Együtt ragyogott a sok megválaszolatlan kérdéssel.

– Annyira félek, nagymama. Nem tudom, hogy nélküled mire mehetek. Azt viszont megígérem neked, hogy megpróbálom. Mindenre hajlandó vagyok azért, hogy te büszke lehess rám.

Összereztem, amikor pityegett a sütő, jelezve, hogy a hőmérséklet odabent elérte a 190 fokot.

Lehetséges, hogy így hat rám ez a régi ház?

Letettem magam mellé a fazekat, és beletúrtam a papírzacskóba, hogy kivegyem a mandulakivonatot.

Egész biztos voltam abban, hogy délután vettem mandulakivonatot a boltban.

De akkor most miért nincs itt a szatyorban?

Elkomorodva hintáztam a sarkamon. Elkeseredettség ömlött végig az ereimen.

A fenébe!

Az első pitém, és máris csődöt mondtam. Talán a mandulakivonatot elhagyható, csak úgy a végeredmény nem lesz ugyanaz. Körülnéztem, és a tekintetem megállapodott a kamra ajtaján.

– Lássuk csak, mit őrzöl odabent, nagymama – mormogtam, kinyitva a kamra ajtaját, majd turkálni kezdtem bent azon kevés holmi között, amit meghagytam.

– Ez az! – kiáltottam diadalmasan, és a magasba tartottam a mandulakivonatot üvegcséjét. A jókedvem nem tartott sokáig. A kivonatot szavatossága három évvel ezelőtt lejárt.

– A fenébe – mormogtam újra. De ahogy kidobtam a szemetesbe, a szemem sarkából felfedeztem, hogy az éléskamrában egy fehér borítékot dugtak a polc mögé. Mintha csak a lejárt szavatosságú fűszerek és kivonatok elfeledett őrizője lett volna. Egy emlék a múltból.

Feszült izgalommal, aggódva és bizonytalanul, lassan odamentem érte.

Úgy éreztem, valamilyen titok vár rám.

Mintha csak veszélyes küldetésre indultam volna.

Tudtam, hogy bután viselkedem, de az ujjam akkor is remegett,

amikor megfogtam és előhúztam a borítékot. A papírt valamilyen ragasztóval rögzítették a kamra falához.

Egyre jobban szorongtam, összeszűkült a torkom, megszedültem, és görcsbe rándult a gyomrom.

A borítékra jól ismert kézírással a nevemet írták. Amikor ez történt, a nagyanyámnak már remegett a keze.

– Édes istenem! – Ismét rám zúdult a szomorúság, de sikerült a szememből kipislogni a váratlanul kibugyanó könnyeket, miközben felszakítottam a papírt.

Mélységes nyugalommal töltött el annak tudata, hogy a nagyanyám biztosra vette, egy napon majd megtalálom, amit rám hagyott.

Előhúztam, és gyorsan átfutottam a levelezőlapot.

Minden egyes pillanat fontos. Csak ritkán tudjuk, mennyire fontosak a dolgaink. Ne szalaszd el az alkalmat, ha módodban áll cselekedni!

A lelkemet elöntötte a szeretet, és a keblemre szorítottam ennek a csodálatos asszonynak az emlékét. A nagyanyám mindig is úgy tekintett a világra, mintha bármelyik pillanatban varázslatos csodák történhetek volna. Nem félt a nehéz időktől sem, mert a megpróbáltatások ugródeszkaként dobtak fel minket oda, ahol lennünk kellett.

Bizonytalanul hátrébb léptem, amikor megéreztem, hogy odakint, túl a konyhám ablakán valami megváltozott. Fény villant az utca másik oldalán. Nem tudtam ellenállni, óvatosan odaosontam a nyikorgó ajtón túlra, miközben gondosan ügyeltem rá, hogy ne lépjek az ablak elé. Félrehúztam a

csipkefüggöny peremét, és a szemközti ház felé fordultam, miközben nem tudtam eldönteni, bűnös dolgot cselekszem-e, vagy éppen a kötelességemnek teszek eleget.

Most ugyanis kétség sem férhetett hozzá, hogy kémkedek.

Nem tudtam másfelé nézni.

Tisztán éreztem, hogy nem fordulhatok el.

A hatalmas férfi sziluettje szinte teljesen kitöltötte a konyhaablakot. Sötétszőke haját hosszúra hagyta felül, és a tincsei összevissza, kócosan meredeztek. Mintha egész éjjel álmatlanul forgolódott volna az ágyában, egy olyan háborúban küzdve, amit én nem érthetek meg. Lehajtotta a fejét, így nem láthattam az arckifejezését, és a két kezével valószínűleg a konyhapulton támaszkodott. De ettől még megértettem, hogy Rex éppen valamilyen kízó démonok ellen küzd.

– A fenébe – suttogtam, és megszorítottam a kezemben tartott levelet. Ott volt nekem a saját háborúm. Valamikor számos csatát vesztem ebben a városkában. A kudarcok emléke miatt megremegtem, de az elmúlt évek alatt társamul szegődött erő a segítségemre sietett, és bátorsággal töltött el.

Újra a levélre pillantottam.

Úgy döntöttem, hogy vállalom a kockázatot.

Mielőtt meggondolhattam volna magamat, az ajtó boltíve alatt átmentem a kopottas nappaliba. Belebújtam a szandálomba, és odaléptem az ajtóhoz.

Utána kiengedtem magamat a langyos, alabamai éjszakába. A levegőben az édes folyondár és a frissen nyírt fű illata úszott.

A magasban ragyogó, hatalmas hold ezüst fénybe vonta a szendergő házakat és a fákat. Körülöttem a kabócák hangos

ciripelése vibrált.

Úgy éreztem, mintha visszarepültem volna a gyermekkoromba. Olyan sok estét töltöttem idekint a verandán a nagyanyámmal. Együtt bámultuk a csillagokat, melyek az emlékeim szerint annyira közelinek tűntek, hogy megpróbáltam megérinteni őket a kezemmel. Most ez a múlt is kézzelfogható távolságban lebegett előttem.

Belélegeztem az éjszaka illatait, és nesztelen léptekkel továbbmentem. A talpam alatt megreccsentek az ösvény apró kavicsai. Felbátorodva teleszívtam levegővel a tüdőm, miközben így, késő éjjel átmentem az úttesten, és csendben elindultam a szomszédom háza felé.

Óvatosan felmentem a lépcsőn, és úgy szorítottam a korlátot, mintha attól erkölcsi támogatást remélnék. Keresztülsettem a nemrég lefestett verandán. Amikor megálltam az ajtó előtt, a szívemben dübörgő mennydörgés vihart támasztott a keblemben.

Mi a fenét csinálok?

Ez örület.

Ez a pasi minden ok nélkül utál engem.

Ennek dacára felemeltem a kezem, és halkán bekopogtam az ajtaján.

Mire elfordult a kilincs és az ajtó feltárult, már egész testemben remegtem. Pontosan ugyanaz a teljesen oktalan harag zúdult le rám, mint délután. Sőt, Rex most még dühösebb volt.

Bizony ám.

Kemény volt a tekintete, az arckifejezése, akárcsak izmos testének minden gyönyörű, éles vonala.

Édes. Jó. Istenem.

Egyszerűen képtelen voltam visszafogni magamat, és a tekintetem bebarangolta az elém táruló, meztelen bőr vonzó tájait. Nem volt rajta az inge, összesen csak egy bokszeralsót viselt.

Nyeltem egy nagyot. Rám zúdult az az ostoba vonzódás, nedvesen, forrón, ragadósan. Tombolt bennem a tűz, és elgyengült a térdem.

A tekintetem ekkor megállapodott a bal felkarját teljesen beborító tetováláson. A tájkép egy meredek sziklabércet ábrázolt, amiről egy vízesés zúdul a mélybe, felkorbácsolva a lenti tavacska vizét, melynek ragyogó, színes hullámai úgy táncoltak, mintha csak magukon érezték volna a szellő simítását.

Bánat és remény.

Egyértelműen ez a két érzelem áradt a képből.

– Maga meg mit csinál itt?

Éles hangja valósággal belemetszett az éjszakába. Felriasztott a kábulatból, így felkaptam a fejemet, és az arcába néztem.

Természetesen az is pontosan ugyanolyan gyönyörű volt, mint a teste.

Erőtéljes és határozott.

Megremegtem, és bizonytalanul hátrébb léptem.

Hú, a fenébe. De hülye vagyok. Iszonyúan hülye.

De azért felszegtem az állam.

– Én csak... – dadogtam, és megpróbáltam értelmes okot adni arra, hogy mégis mit keresek hajnali egykor az ajtajában. – Szóval nincs véletlenül egy kis mandulakivonata?

Kihúzta magát, és ha ez lehetséges, még ádázzabb tekintettel

nézett le rám.

– Úgy nézek én ki, mint akinek van mandulakivonata?

– Hááát... – dadogtam.

Remek.

Rendes beszédre is képtelen idióta vagyok.

Ez a pasi teljesen kibillentett az egyensúlyomból. Mindenben más volt, mint azok, akikhez hozzászóltam San Franciscóban.

Keményebb.

Csiszolatlan és nyers.

Veszélyesen szebb annál, mint amihez bármelyik férfinak joga volna.

Talán az is közrejátszott, hogy nagyon halványan Aaronra emlékeztetett. Arra a seggfejre, aki miatt a középiskolában szilánkokra hasadt a szívem.

De nem csak erről volt szó. Ez a férfi más.

Rex Gunnert egyszerűen senkihez sem lehetett hasonlítani.

Elvakított a komorságával.

Tűzbe hozott a hidegségével.

– Én csak... – Az utca túloldalán álló házam felé intettem. – A nagymamám receptje alapján éppen cseresznyés pitét sütök, és elfogyott a mandulakivonatom. Láttam, hogy ég a lámpa az ablakában. Gondoltam, szerencsét próbálok.

Minden egyes pillanat fontos. Csak ritkán tudjuk, mennyire fontosak a dolgaink. Ne szalaszd el az alkalmat, ha módodban áll cselekedni!

Talán ez is a fontos pillanatok egyike?

Miért érzem úgy, hogy most mindenképpen érdemes kockázatot vállalnom?



A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó bűvész magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Az ő történeteiket hozzuk el az olvasóknak, Nektek.

Jelentkeznél? Írj nekünk!
konyvetirok@alomgyar.hu

Látogass el hozzánk:
alomgyar.hu

USA Today bestsellerszerző
ALY MARTINEZ

„A legsötétebb hajnal
felébresztett bennem minden
lehetséges érzelmet.”

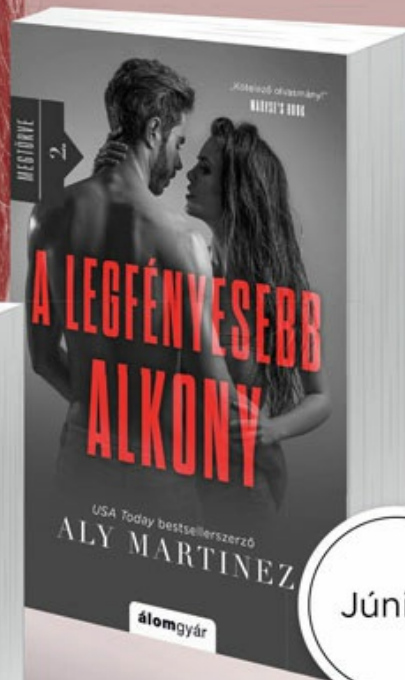
BRITTAINY C. CHERRY
AMAZON #1 BESTSELLERSZERŐ

SOROZAT

MEGTÖRVE



Megjelent!



Június

Aly Martinez USA Today bestsellerszerző legújabb sorozata két hasonlóan tragikus életutat bejárt ember történetén keresztül mutatja meg, van-e esély a szerelemre a gyász után, képes-e két összetört szív újra szeretni.

New York Times bestsellerszerző
A . L . J A C K S O N

Szívdöglesztők-sorozat

Megjelent!



Június



Szeptember



A. L. Jackson, a New York Times bestsellerszerzőjének új, szenvedélyes sorozata a szerelemtől, a bizalomtól és a második esélyről ismét megdobogtatja az olvasók szívét.

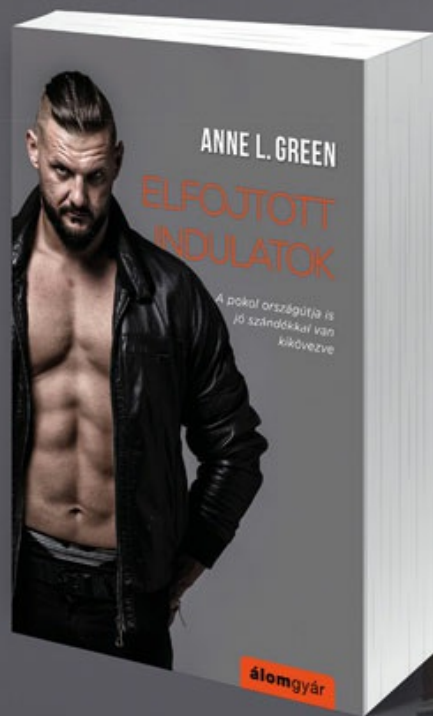
Nem engedlek-sorozat



Az író trilógiája az elvesztett és a visszanyert szerelemtől könnyeket csal az olvasók szemébe. Elizabeth és Christian története szívfájdalommal és gyönyörrel teli regénysorozat.

ANNE L. GREEN

A SZERELEM
LEHET ERŐSEBB, MINT
A CSALÁDI KÖTELEK?



2020.
JÚNIUS

A többszörösen Aranykönyv-díjra jelölt Anne L. Green megírta a lázadó Maya Cross érzéki, humoros, ám szívszorító történetét. A kötetből megtudhatjuk, mi történik, ha egy olyan pasi keveredik a családba, aki már első ránézésre is igazi rosszfiú, akit semmi más nem érdekel, csak a csajok, a pia, a tetkói és a több száz lóerő a lába közt. Vagy talán mindez csak a látszat?

ANNE L. GREEN

— sikersorozatai —

CSÁBÍTÓ-sorozat



BŰNÖS VISZONY-sorozat



A többszörösen Aranykönyv-díjra jelölt író, Anne L. Green regényeit a pikáns párbeszédék és a fülledt, izgalmas jelenetek teszik egyedivé. Szenvedélyes és váratlan bonyodalmakban bővelkedő, modern kori romantikus történetei túlfűtött érzelmi utazásra viszik az olvasót.

BORSA BROWN

SAPHO

ÚJ SOROZATA



Találkozik jó és rossz, kegyes és kegyetlen, szív és ököl, vágy és gyűlölet. Borsa Brown nagy sikerű maffiakötetei folytatódnak. Ezúttal egy másik család történetét ismerhetjük meg, de a szabályok ugyanazok: hibázni nem szabad, érezni tilos!

B . E . B E L L E



B. E. Belle, a nagy sikerű *Hazugok* című regény szerzőjének legújabb, fájdalmasan őszinte, gyönyörű szerelmi története a mai korra jellemző legegységibb társadalmi problémákat tárja az olvasó elé, miközben bebizonyítja, hogy a szerelem nem ismer határokat.



B. E. BELLE első írása, melyet egy igaz történet és valós események ihlettek, erotikus-romantikus regény, mely a művészeltek kirívó természetének bemutatására tesz kísérletet, miközben egy zárt világ kulisszái mögé enged betekintést.

BUDAI LOTTI



Budai Lotti India és Japán egzotikus tájai után egy újabb távoli vidék újabb izgalmas történelmi időszakát tárja az olvasó elé: a 19. századi Kuba világát. Rabszogatartók és ültetvényesek, spanyolok és bennszülöttek, egyházi dogmák és boszorkányság.

BARÁTH VIKTÓRIA

! BŐVÍTETT
KIADÁS

MÁJUS



„Lehengerlően érzeleműs regény, melyet
nem lehet végigolvasni sírás nélkül.”

NIKII KÖNYVBLOG

Meddig érdemes küzdeni egy férfi szerelméért? Hová vezethet egy titkokkal és hazugságokkal kezdődő kapcsolat? Annyira különbség ellenére kialakulhat-e életre szóló szerelem két ember között? Ezek a kérdések kerülnek porondra Baráth Viktória régi-új regényében. Az *Első tánc* egy különleges történet szívvel-lélekkel...

BARÁTH VIKTÓRIA A FŐNÖK 2

ANA MORENO
TÖRTÉNETE FOLYTATÓDIK...

„Alig várom, hogy újra A főnök világába csöppenjek!”

Bree S.



Baráth Viktória *A főnök* című regényének várva várt folytatásában Mexikóba kalauzol minket, ahol újra felbukkannak a múltban elkövetett bűnök, és felmerül a kérdés, megbocsátható-e a megbocsáthatatlan...

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Corinne Michaels



Május

„Egy csodálatos románc, az örökké tartó barátságok története, kihagyhatatlan könyv.”

DEVNEY PERRY
bestsellerszerző



Corinne Michaels a New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal bestsellerszerzője. Szenvédélyesen romantikus, szívet melengető regényei igazi érzelmi hullámvasútra invitálják az olvasókat.

Nemzetközi bestsellerszerző

ELLA MAISE



ÁPRILIS

„Ella Maise újra nagyot alkotott!
Szellemes, érzelmekkel
teli szerelmi történet!”

Fun Under the Covers

„Maga a tökély. Különleges,
letehetetlen, magával ragadó.”

Kitty Kats Crazy About Books

Ella Maise nemzetközi bestsellerszerző regényeiben az édesen vicces, szenvedélyes pillanatok és a szívszorító, gyönyörű jelenetek garantáltan rabul ejtik a szívedet.



EMMA CHASE
URALKODJ MAGADON!
SOROZAT



„Szenvedélyes és elbűvölő.”

AESTAS BOOK blog



Készülj fel, hogy Emma Chase első, Magyarországon megjelenő sorozata azonnal le fog venni a lábadról! Négy szexi, őrzítő, modern királyi romantikus regény, amelyek rabul ejtik a szívedet és kielégítik a lélegzetállító happy end utáni vágyadat is. A New York Times és a USA Today bestsellerszerzője fűlesztő erotikával, édes szerelemmel és jóleső nevetéssel fűszerezett regényeinek különlegessége, hogy férfi szemszögből, mégis hitelesen mutatja be az ámulatba ejtő pillanatokat.

New York Times bestsellerszerző
KARINA HALLE



Karina Halle magával ragadó regényei öt unokatestvérről és kalandos, szerelmes történeteikről. A romantikus kötetek – bár egy családról szólnak – külön-külön, egymástól függetlenül is izgalmas élményt nyújtanak.

HOLLY MILLER

„Holly Miller egyedi hangvételű regényt alkotott,
amely egyszerre lélegzetelállító, szívszorító,
szomorú és tökéletes.”

JODI PICOULT

New York Times bestsellerszerző



Joelt gyerekkora óta kísértik a szeretteit megjelenítő álmok: látomások arról, hogy mi fog történni, legyen az jó vagy rossz. Mindig tudja, hogyan fog végződni egy kapcsolata. Megfogadta, hogy soha többé nem lesz szerelmes. Aztán találkozik Callie-val...

Holly Miller felejthetetlen, romantikus debütregénye a szeretethez szükséges bátorságról, kiváltképp akkor, amikor úgy gondoljuk, hogy tudjuk, mi lesz a szerelem vége.

Isabelle Broom

„Gyönyörűen romantikus.”

Milly Johnson



*„Könnyeket csal a szemünkbe
és mosolyt az arcunkra.”*

Heat

Alice egy utolsó kalandra vágyik, mielőtt végképp megkomolyodik. Alex be akarja bizonyítani, hogy ér annyit, mint bárki más. Ez az a pillanat, amikor ők ketten találkoznak Sri Lankán, és minden megváltozik. Isabelle Broom gyönyörű, szívmengető romantikus története a szerelemről, életről és a veszteségről.

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLER

KENDALL RYAN

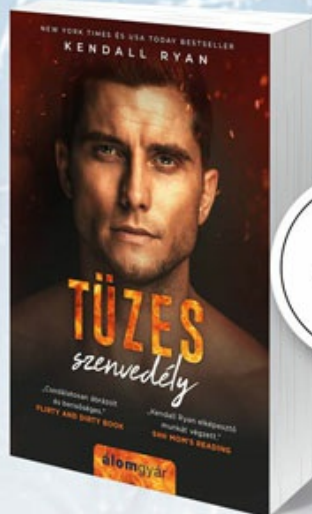
„Remek írás, remek bonyodalom
és karakterfejlődés. Imádtam.”

SWEET AND SPICY BOOKS



„Fülledtségi szint: magas / mint egy hőerőmű.”

REALITY BITES BLOG



Április

Amikor a józan ész mit sem ér, mert elemészt a szenvedély... Kendall Ryan New York Times és USA Today bestsellerszerző legújabb szexi és izgalmas regényei remek szórakozást nyújtanak a romantikus-erotikus írások kedvelőinek.

NEW YORK TIMES és USA TODAY bestsellerszerző

KENDALL RYAN



„Kendall Ryan rajongói számára kötelező olvasmány! Megéri a szívedet, és mosolyt csal az arcodra...”
SAUCY SOUTHERN READERS

Kendall Ryan, a New York Times és a USA Today bestsellerszerzőjének bűnösen csábító regényeiben a szerelem magas hőfokon lángol, és a szenvedély nemcsak a szereplőket, de az olvasókat is elsodorja...

Lia Louis

„Ó, te jó ég, imádtam a könyvet. Többször is megríkatott, ugyanakkor igazán vicces is volt. Egyszerűen hihetetlenül jó.”

Laura Marshall



A jelen nem létezik múlt nélkül, és a múlt olykor sötét árnyékot vet a jövőre. Lia Louis regényeiben a szerelem sosem egyszerű, de a boldogságért érdemes megküzdeni akkor is, ha reménytelennek látszik, hogy elérjük...

New York Times és USA Today bestsellerszerző

Meghan March

BŰN-TRILÓGIA

Azt mondják, egy Riscoff és egy Gable soha nem lehet boldog együtt... Vajon a szenvedélyes szerelem legyőzi az évtizedes családi viszályt? Egy vérforraló és pokolian szexi trilógia a New York Times, a Wall Street Journal és a USA Today bestsellerszerző Meghan March tollából.



KÍSÉRTÉS-TRILÓGIA

Az író nő botránnyosan szexi *Kísértés*-trilógiája elvezet a mocskos, sötét New Orleansba, és megmutatja a férfit, aki még az ördögnél is veszélyesebb. Ő az, akivel soha nem akartál találkozni, mert tudod, hogy a hatalmába kerít, és többé nem ereszt...

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ
PAM GODWIN

HARCOLJ ÉRTEM - SOROZAT

Két férfit szeret, de csak az egyiket választhatja.
A döntés örült nehéz, ha mást mond a szív és mást
az ész, ha az egyikre ezért, a másikra azért vágyik...
Danny bajban van, mert mindkettőt akarja...

„Tele érzelmekkel és szenvedéllyel.
Ez a könyv biztos, hogy feldúlja
az olvasók szívét.”

BF BOOKIES

Megjelent!



R. KELÉNYI ANGELIKA

Róma, Róma

„A könnyed stílus is jól áll az írónőnek
és újfent lenyűgözött tehetségével.”

Pandalány olvas blog



Szeretettel Rómából...

Róma, az örök város rabul ejt, szerelmessé tesz, és soha többé nem ereszt. R. Kelényi Angelika új, romantikus, humorral átszőtt, inspiráló regénye téged is elrepít az olasz fővárosba. Utazz Caroline Wooddal!

#1 New York Times bestseller
VI KEELAND

„Komolyan nem tudom, hogy csinálja ezt Vi.
Megint elérte, hogy beleszeressek egy újabb könyvébe.”

Total Book Addicts



Vi Keeland New York Times és USA Today bestsellerszerző, már több mint 30 országban adták ki a regényeit, melyek több millió példányban keltek el. A hatalmas nemzetközi sikerek után Vi Keeland romantikus-erotikus írásait végre a magyar olvasók is megismerhetik.